

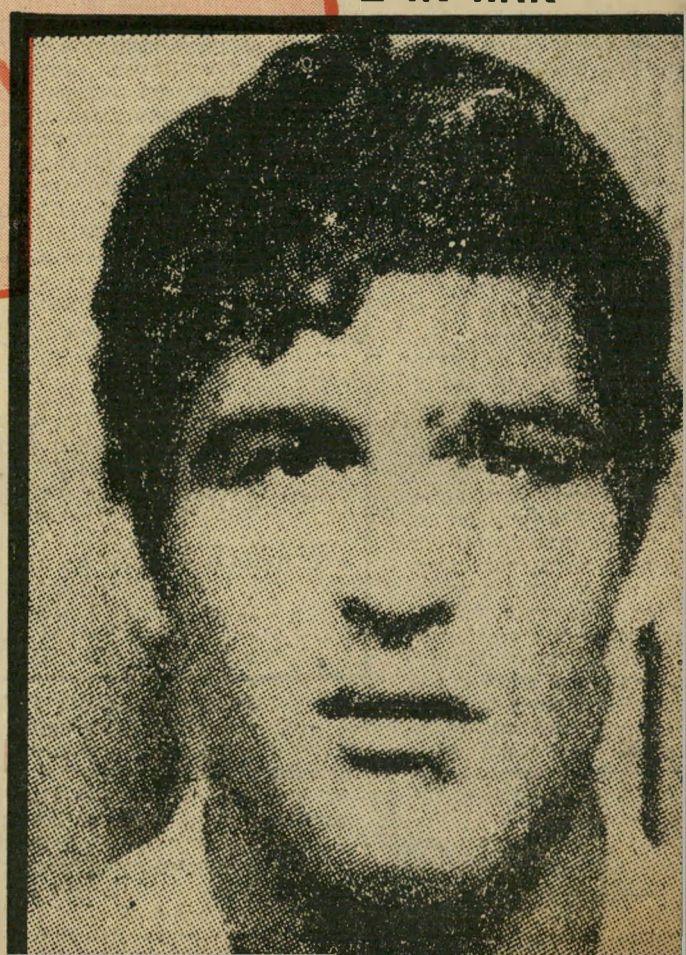
העיתון החדש

עמלי כל הארצות התאחדו
חזית אדומה
הגברות הקומוניסטיות הפהכניות
שנה 1, מס. 2
דצמבר 72

רשת החזית האדומה

אהוד אדיב

איך נתכסה הרשת הסורית?

ק/כא קי

אניטה סנאב נחשבת לנערה המהירה ביותר בשבדיה. כאשר היא חובשת את הקסדה לראשה, היא הופכת בבת-אחת מחתיכה שבדית מושכת (אם כי ממושקפת) לנהגת מירוצים קשוחה. היא האשה היחידה בשבדיה המשתתפת במירוצי מכוניות במכוניות-מירוצים מדגם פורמולה וי, שהתחרות בהם נחשבת לקשה ביותר. במירוצים הנערכים בשבדיה משתתפים בדרך-כלל 40 גברים בכל מירוצ. כל אחד מהם מנסה את אותו הדבר עצמו: לנהוג מהר יותר מאשר הנערה היחידה על המסלול. אניטה עצמה אינה סבורה כלל שהיא נערה קשוחה. "לפעמים אני אפילו נפחדת קצת כשאני רואה שהמחוג במדיהמירות שלי מראה שאני נוהגת במהירות של 210 ק"לומטר לשעה."

היא הגיעה אל המסלול בצורה מקרית לחלוטין. זה היה לפני ארבע שנים. עד אז היתה אניטה, ילידת שטוקהולם, דוגמנית מצליחה. יום אחד נמאסו עליה החיים בעיר הגדולה והיא עברה להתגורר בעיירה שבדית קטנה, אדרסטורפ, בת שלושת אלפים תושבים בלבד. במקרה החלו שם באותה תקופה בבניית מסלול מירוצים למכוניות, משום מהסוג שרצו בזמנו לעשות באשקלון, לפני שהדחיים התערבו ושלמו כדי למנוע חילול שבת בישראל. כמה מהנהגים ש"באו לנסות את מכוניותיהם על המסלולים שנבנו, ניסו להתחיל עם אניטה. ומה פשוט יותר עבור נהג מירוצים מאשר להתחיל עם חתיכה בצורת שאלה: "מה דעתך לנסות לנהוג במכונית מירוצ?"

זה דווקא מצא חן בעיני המכוניות, לא הנהגים. כעבור זמן קצר התברר גם שיש לה כישרונות בתחום הזה. במקרה ראה אותה נהגת, אחד, סבן אסברג, מנהל מירוצי המכוניות בשבדיה, שחיפש תעלול פירסומית כדי להפיק מירוצי מכוניות חדשה שייבא לשבדיה. הוא הציע לה להשתתף במירוצ באחת ממכוניותיו. במירוצ הראשון, בו היתה נהגת יחידה בין 30 גברים, היא השיגה את המקום החמישי. במירוצ הבא היא היתה כבר סגנית האלוף. באליפות אירופה במירוצי מכוניות מסוג פורמולה פורד, שנערכה ב-1969, היא נהגה במרכז המסלול קצת מהר מדי. סטתה והתנגשה בגדר הביטחון שהקיפה את המסלול. המכונית נמנעה כולה. אניטה ניצלה.

אניטה ליד מכונית-המירוצ שלה
מי מוכן לממן אותה?

היא השתתפה במירוצים שנערכו בארצות-הברית וזכתה שם לפירסומת רבה. כשחזרה לשבדיה החלה להשתתף גם בתחרויות בסדרות-מירוצ. בתחרות הראשונה בה השתתפה השיגה את המקום הרביעי. השנה חזרה אניטה אל מסלול מירוצי המכוניות. בתחרויות על גביע מועדון-בעלי המכוניות של שבדיה, המורכבות מכמה תחרויות הנערכות במועדים שונים, היא מדורגת במקום השני אחרי ארבעה מתוך שבעה המירוצים שנערכו עד כה. במירוצ האחרון היא הגיעה שנייה, אחרי שהיתה אחרונה בשעת הזינוק.

מחנאה נועובדי הכוין

כל זה טוב ויפה, אתה ודאי אומר לעצמך בשלב זה, אבל מה כל זה נוגע, לכל הרוחות, למדור קורא יקר בהעולם הזה? קצת סבלנות. שבדיה אומנם רחוקה, אבל אניטה מוכנה לבוא לישראל, כך היא טוענת, ולהדגים כאן את הנהיגה המסחררת שלה. "רוב האנשים אינם מבינים כלל את התענוג שבספורט מירוצי המכוניות", היא אומרת. "אני רוצה להתחרות במקומות שבהם אנשים מתעניינים ומתלהבים מספורט זה." כמו בישראל, למשל.

במכתב שקיבלנו השבוע מאניטה משטוקהולם, מסתבר שהיא לא שמעה שם עדיין על עמדת הרב שלמה לורנץ או ח"כ מנחם פרוש בנידון. אם רק ייצא איזה מתנדב לישראל שיהיה מוכן להעניק לה חסות (כספית), אומרת אניטה, היא תהיה מוכנה להגיע לישראל בשנה הבאה ולטוס על מסלולי ארץ הקודש. משהו מתנדב? בסדר. אני מבין שהסבלנות שלך פקעה. "מה כל זה שייך לעזאזל להעולם הזה?" אתה מחזיק עדיין בשאלה הקודמת. האמת היא שגם אני שאלתי את עצמי את ארץ השאלה בדיוק, כאשר קראתי את מכתבה של אניטה, אליו היתה מצורפת תמונתה, בו היא מבקשת לארגן לה חסות לי תחרויות בישראל. לא הבנתי מדוע ועל מה פנתה אניטה היפה דווקא אליי. נו, התבוננתי פעם נוספת במעטפה שהכילה את המכתב. בדיו אדומה היתה רשומה הכתובת האנגלית: "לשבווען הגדול ביותר בישראל — מייסד העורך". ממייני הדואר לא היו צריכים לחשוב פעמיים כדי לברר למי מיועד המכתב. עבורם זה היה ברור: העולם הזה.

תא

דירת הרווקים

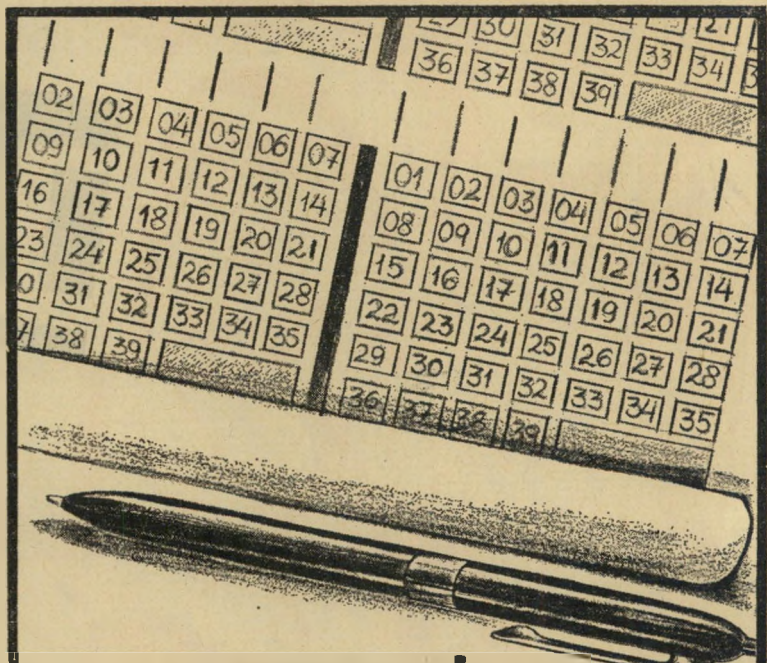
קומדיה ישראלית

"זה לא מעייף אותך להיות חתיכה משגעת שכזאת?"

רשפון, בית העם, יום ה' 14.12 8.30
הרצליה, דוד, יום ו' 15.12 9.00
תל-אביב, נחמני, מוצ"ש 16.12 9.30 — 7.30
מעלות, מעלות, יום א' 17.12 8.30
טל. המשרד 625656

מפיקים: נתן גלבע-וטיאטרון, לילך

זה כל כך פשוט...

מה יותר קל מלהשתתף בהגרלת הלוטו, תמורת 50 אגורות תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחת משתי הטבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט פעולה בת שניות ספורות, מביאה לך סיכויי השתתפות בזכייה בת 75,000 לירות בפרס הראשון ואלפי לירות ביתר הפרסים.

זה כל כך פשוט...

השיטה 17

מעטפת מכתבה של אניטה
אין בעיות במיון

צר לי שיהיה עלי לאכזב את אניטה ולהודיעה מירוצי-מכוניות. אבל, לפחות מנקודת מבט אחת, זו הקשורה בכתובת, היה נעים לקבל את מכתבה. תודה על המחמאה, אניטה. או אולי, בעצם, מגיעה התודה לעובדי המיון בדואר?

העולם הזה עמוד 3

החיים

מתחילים

בגיל 80

יגאל מן, ירושלים

עושים צחוק מהעבודה

תראו איזה פרצוף יש למוסר העבודה במדינה הזאת. כל אחד עושה לך טובה שהוא עובד ומסכים לקבל משכורת. אבל לא צריך להתלונן על עובד הדואר או התעופה האזרחית. יש להם פשוט ממי לקחת דוגמה. קחו את צמרת השילטון במדינה הזאת. אף אחד לא רוצה לעבוד. גולדה כבר מכריזה שהיא לא רוצה להיות יותר ראש-הממשלה ושהיא חולמת לנוח ברביבים ולשחק עם הנכדים. פנחס ספיר לא רוצה להיות יותר שר-האוצר ועל ראש-הממשלה אין מה לדבר בכלל. יגאל אלון לא רצה להיות: (א) שר-העבודה; (ב) שר-הקליטה; (ג) שר-הביטחון. יעקב שמשון שפירא לא רצה להיות שר-המישפטים והתפטר; בן-אהרון לא רוצה להיות מזכ"ל ההסתדרות. ישראל גלילי סירב להיות שר-העבודה ושלמה הלל סירב להיות שר-המישטרה עד שהכריחו אותו. משה דיין, מובן מאליו שאינו רוצה להיות שר-הביטחון, ורק בגלל נשות וינדזור העליזות הסכים בזמנו לקבל את הג'וב. מכל זה אתם רואים שאף אחד, יעני, לא רוצה כל-כך לעבוד. ואם הם עובדים, אז כולם עושים את העבודה בעל-כורחם, בניגוד לרצונם, רק מפני שהכריחו אותם לזה. נו, אז אני שואלת אתכם, איזה פרצוף כבר יכול להיות לעבודה שעושים אותה אף-על-פי שלא רוצים? ואם אתם שואלים אותי, אז זה באמת נראה ככה. אי! אי! אי! גורדון, גורדון, אייכה?

נא 57

מעברות לא יקומו עוד!

מנכ"ל משרד השיכון, יוסף שרון, יצא השבוע לאירופה כדי לבחון רכי" שה של קרונות-שינה שיופעלו כמר" כדי קליטה.

8.12.72 מעריב

לישכת משרד הקליטה, נמל-התעופה לוד.
העולה: לא רוצה ירוחם, לא רוצה דימונה. רוצה רק בתיים.
הפקיד: איאפשר בתיים. נגמרו כל מגרשי החנייה. אבל יש לי קרון שינה מצויין בקריית-שמונה. צמוד לוולב.
העולה: אם אין בתיים אני חוזר...
הפקיד: בסדר. בסדר. אל תצעק! מה בעניין קרון רכבת בתחנת הרכבת בעכו? אה? לא נראה לך? זה קרון חדש. הגיע רק השבוע. שר-השיכון בעצמו קנה אלף כאלה ברומניה...
העולה: או בתיים או כלום... המשפחה שלי שם...
הפקיד: תשמע, יש לי בשבילך משהו מיוחד: כדור פורח מעל רמלה, חמש דקות עליה ממרכז העיר... שמונה כיווני אוויר...
העולה: בתיים או...
הפקיד: אני מבין. אין מה לעשות. אריק, נראה איזה פתרונות-דירור נשאר לנו בבתים... עליונה! תסדרי ליהודי הזה את היאכטה שקנינו במונאקו. תשמע, תראה מה שהצלחנו לסדר לך: יאכטה. היא עלתה לנו חצי מיליון לירות. עוגנת מול הריביירה בבתים. זה יהיה קצת לא נוח למשפחה שלך בשנים הראשונות, אבל עד אז נראה כבר מה אפשר לעשות בשבילך. שר-השיכון יצא היום לטוקיו. קיבלנו הצעה נהדרת, בתים מתקפלים מגייר. כן, חביבי, אצלנו מעברות לא יהיו יותר!

הרב גורן ומשה דיין

חברת הביטוח "בוחן"

נומכר ל"ירדניה"

חברת הביטוח טהר, הנמצאת בשליטת משפחת סחרוב, מכרה את חברת הביטוח בוחן, שהיתה בבחינת לוחה, לחברת הביטוח ירדניה.

טהר קנתה את בוחן לפני שבע שנים, בעת שהיתה במצב כספי קשה, והבריאה אותה. המחיר שקיבלה "סחרוב" מ"ירדניה" עבור "בוחן" גבוה ב"2 מיליון ל"1 מהמחיר ששילמה בעדה לפני שבע שנים. "סחרוב" מתכוונת לחלק את מריבית הרווחים האלה לכעדי מניותיה בעתיד הקרוב.

קיסניג'ר יהיה

איש המפתח

מתרבים המימנים לכך שהפרויקט פסור הנרי קיסניג'ר יהיה איש המפתח תח במהלכים הבאים של ארצות-הברית במזרח התיכון.

אחרי שסיים את מזאכת עשוית השלום בווייטנאם, הוא יקבל על עצמו מו תפקיד דומה במסגרת הישראלי-ערבי.

הנשיא ניקסון מקווה שעובדת היותו של קיסניג'ר יהודי תנטרל את התגובה השלילית האפשרית מצד יהודי ארצות-הברית.

טהר עומדת להודיע בבורסה על העסקה עוד השבוע, כאשר תקבל אישור פרמאלי למכירה. ממור עצת-המסחר בלונדון, הצריכה לאשר את העסקה בשל פעילות החברות המעורבות בעסקה בבריטניה.

המחסור בביצים

יסתיים בינואר

המחסור בביצי מאכל הפוקד עתה את ישראל, יסתיים בחודש ינואר הקרוב. ההערכה היא כי הגורם למחסור הנוכחי הוא מחסור זמני קטן בביצי מאכל שהוליד בציבור בהלה לביצים ואגירה, כשתוצאה ממנה נוצר מחסור חמור יותר.

הסיבה למחסור הזמני היא הערכה מוטעית של מועצת-ההגנה: לפני חודש העריכה מועצת-ההגנה כי יהיו עודפי ביצים, מכרה 10 מיליון ביצים לשבועה וייבש לחו"ל במחירי הפסד. כמות זו היא החסרה עתה בשוק והיא הגורמת להאמרת מחירי הביצים.

המפלגות משתלטות

על הטלוויזיה

הממשלה ומפלגות הקואליציה יגבירו לחצן על הטלוויזיה הכללית בשנת הבחירות וישתלטו עליה באופן מוחלט על-ידי אי אישור תקציב מוגדל לפעולותיה. כדי להתגבר על הגירעון בתקציב, יפיקו מחד לקות הטלוויזיה תוכניות משותפות עם משרדים ממלכתיים וארגונים שונים.

כך למשל סירב משרד-האוצר לאשר תקציב מוגדל לשנת ה"ה, אך הזרים את הסכומים המבוקשים דרך מרכז ההסברה ושירות הפרטים של משרד החינוך-היהודי-כות. גם משרד הדתות יקציב מתקציבו לתוכניות הדת והמסורת שיהפכו ל"פינת המפר"ד" ואילו מפ"ם תקבל את החלק שלה בעוגת הקואליציה של הטלוויזיה ע"י "תוכנית קליטה" שימומנו ע"י משרד-הקליטה.

כל ההפקות המשותפות האלה הן בניגוד מפורש לחוק רשות-השידור, האוסר על הטלוויזיה קבלת תקציבים והשתתפויות שלא באמצעות תקציב רשות השידור.

בכירים בצה"ל, העומדים להשתחרר בקרוב.

הליגה לזכויות האדם

תכבש שוב!

אחרי שבית-המישפט ביטל את חוקיות ההשתלטות של חברי העבודה על הליגה לזכויות האדם, וקבע כי בחירות חדשות להנהלת הליגה ייערכו בהשגחת פקיד בחירות, מתכוונים אנשי המשמרת הצעירה של מיפלגת העבודה להשתלט מחדש על הליגה.

אנשי המשמרת הצעירה מתכוונים להגיש לא פחות מ-4500 מוססי הצטרפות חדשים לליגה, של חבריהם, כדי להכטיח לעצמם רוב מוחלט בבחירות הנהלת הליגה, הנמצאת עתה בשליטת אישים שמאלניים.

עיר מוסכים

תוקם ליד תל-אביב

עיר של מוסכים עומדת לקום בשכונת תחנת הדלק של אליהו סעדון, בכביש היציאה מתל-אביב ללוד ולירושלים. לא הרחק מהפארק הלאומי של רמת-גן.

איגוד המוסכים רכש לאחרונה שטח של 35 דונאם במקום, עניו הוא מתכוון להקים את קריית המוסכים. במקום יועברו בחמ"י שים מוסכים הפועלים עתה במקומות שונים בתל-אביב והמיועדים להריסה.

האיגוד מנהל עתה משאומתן לרכישת 180 דונ"אם נוספים באזור להרחבת התוכנית. מנכ"ל איגוד המוסכים, צבי פיק, מסר כי המחיר ששולם בעד הקרקע במקום היה 22 אלף לירות לדונאם. הקרקע נקנתה מקבוצת בעלי הון מרמת-גן בראשות משה פחת לאלו.

תשקיף

ידחה מועד

הבחירות להסתדרות

הבחירות להסתדרות הכללית לא יתקיימו במועדן המתוכנן לחודש יולי 1973, אלא יתקיימו בתאריך מאוחר יותר. קיימות אפשרות, בה דנים עתה בצמרת מיפלגת העבודה ככוכב ראש, לפיה יוצמדו הבחירות להסתדרות לבחירות ל"כנסת, אשר יתקיימו בנובמבר 1973, או ייערכו שבועות ספורים בסמוך להן.

במיפלגת העבודה אין עניין לנהל מערכת בחירות סביב בעיות סוציאליות טהורות, כפי שיידרש בבחירות להסתדרות. יש כאלה בצמרת העבודה המעדיפים שגם הבחירות להסתדרות ייערכו תחת רישומה של מערכת הבחירות הכללית, בה הם מקווים, יכריעו שיקולים מדיניים.

מי יהיה

שר-המשפטים הבא?

אפילו אם תמשיך גולדה מאיר לכהן בתפקידה אחרי הבחירות הקרובות, לא ימשיך יעקוב שמשון שפירא לכהן כשר-המשפטים. ה"מועמד הסביר ביותר לרשת את מקומו הוא ח"כ חיים צדוק, שהוא מועמד הגוש במפא"י לשעבר. אבל מינוי זה מוטל ב"ספק אם יצורפו שני נציגים אחרים של הגוש לממ"י שזה הבאה, כפי שמתוכנן. ה"כוונה היא לצירופם של יהושע רבינוביץ, ראש עיריית תל-אביב, וח"כ אבי רהם עופר, מנכ"ל "שיכון עובדים". במקרה כזה לא יגיע לגוש נציג שדו"ש בממ"י שזה צדוק לא יוכל לכהן בתפקיד.

קיימת אפשרות שהמערך יצטרך למסור את תפקיד שר-המשפטים לשותפים בקואליציה. במקרה זה תעלה שוב מועמדותו של ח"כ גדעון האוזנר, אם זה יצליח להדיח את משה קול כנציג ל"ע ב"ממשלה.

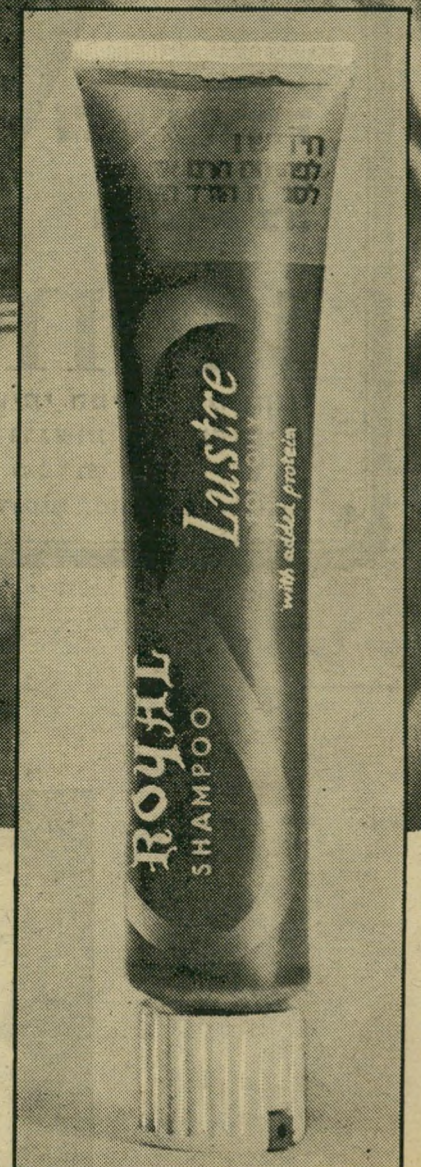
שופט מחוזי

ירון לבחירות

השופט המחוזי אהרון חייב, היושב בבתי-הדין פט באשקלון ובכא-רשבע, יפרוש בקרוב מכס השופט כדי לעמוד בראש רשימת המערך בבחירות לעיריית אשקלון. באמצעות מועמדו תו מקווים אנשי המערך לביצוע מחדש את ראשות ה"עיר הנמצאת בידי גח"ד.

בעיר דרומית אחרת בה נמצא השלטון בידי גח"ל, באשדוד, טרם הוכרע מי יהיה המועמד של המערך. ח"כ יהונתן יפרח, מש"ר, ניסה לגשש בדבר האפשרות כי הוא יעמוד בראש רשימת המערך בבחירות לעירייה באשדוד, אולם אנשי סניף העבודה במקום דחו את מועמדותו. הם מנהלים עתה גישושים אצל כמה קצינים

אנו רוצים שתהיי יפה...

שמפו רויאל

של **עץ הזית**

חשוב לנו שתהיי יפה, ששערך יהיה מטופח,
חזק ובעל ברק טבעי.
לכן, הוספנו למשפחת "רויאל"
את השמפו החדש, שמפו "רויאל" לימון.
מעתה, לבחירתך שמפו "רויאל" בי-4 סוגים שונים:
ירוק - לשיער יבש; כחול - לשיער שמנוני
ורגיל; אדום - נגד קשקשים;
צהוב - עם תוספת הלימון הנפלאה

זהו אגיו

הסיגר
ההולנדי
המפורסם
להנאה
ולסיפוק
מושלם

AGIO

לכחירתך
ולטעמך
סיגרים
אגיו
במבחר
גדלים
וסוגים.

MADE IN HOLLAND

יבוא והפצה בלעדית בישראל:
ח. בוגר חיפה, כינור-כיאט 2, ת.ד. 1967, טלפון: 668551

חזק

מאירופה
לאשה
שאיכפת לה

vionell

הספרי האינטימי המיוחד המשחרר
אותך מריחות ורגשות בלתי נעימים.
VIONELL מבית BAC גדול
יצרני הדיאודורנטים המובחרים באירופה.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי •
המערכת המינהלת: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 •
תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ •
ח"א, רח' בן-אביגדור • המצה: גר בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

מקרה!

פגש איתה הסולטאן קבוס בן ה-40, שהוא סולטאן נסיכות עומאן במפרץ הפרסי והציע לה נשואין. עליה דחתה את ההצעה.

פסוקי השבוע

שריהתחבורה והי- תי- שרת שמעון פרס, על פגישת צמרת מפא"י בדירת הגג של יגאל אלון: "קיפוח רפ"י לא התחיל בדירת הגג. הוא היה בכל הקומות."

ראשיהממשלה גוי- דה מואיר, בתשובה להבר המשמרת הצעירה של מפלגת העבודה: "אני מוכנה להעמיד לפניך את היומן שלי, ותראה איך אני מבלה את הימים וה- לילות שלי."

ניצב אהרון שדוש, העומד לפרוש משירותו במש- טרה: "גורמי הנזקים העיק- ריים לביטחון המדינה, היו דור קא יהודים ולא ערבים, וכולם תושבי ישראל. על חלק מהם פורסם בציבור, על אחרים לא נכתב כלל."

ראש מישדחת ישי- ראל באו"ם, יוסף תקוע, בהשתמשו במשל העקרב אשר המית את הצב שהעבירו על פני הנגה: "עקיצות הערבים עלולות להסב לתפקיד האו"ם בהשכנת שלום במזרח התיכון, מה שהסב העקרב לצב."

ח"כ המערך, עדי אמוראי, במעשייה שהתייחד סה לארץ (מיל) צבי צור, ש- היה יו"ר מועצת המנהלים של מקורות, חברת האם של ורד, סיפר על בעל מיפסע שאמר: "אלופים יודעים איך להוציא כסף. אני צריך אדם שידע איך להרוויח כסף!"

מנהל רישכתו ש- הרב גורן, בתשובה לבקשת פרקליטו של אברהם בורוקובס- קי, אביהם החורג של ה"ממז- רים" לשעבר, לקבל את ה- מיסמר שבו קבע כי מרשו אי- גנו יהודי: "העניין הזה יכול להימשך שנה, ומי שתשובה זו איננה מספקת אותו, רשאי לה- גיש תביעה מישפטית."

שריהביטחון משה דיין, לאחר שספיר סיים נאום בתום דיון במזכירות מילגת העבודה, בו ציין את דעתו על השטחים, הדמוגרפיה ואופייה היהודי של מדינת-ישראל: "סוף-סוף זכינו לשמוע את ה- "אני לא מאמין" של ספיר!"

בער הטור בנימין גלאי, בחוותו דעה על הסרט התפוז המכני שבא לדבריו כדי לספק: "את תאווה למחנות דם, אונס, פירפורי גוף, יצירת מופת, כאמור, אך גרועות מי- מנה תבואנה ודאי אחריה בשם האמנות וחופש המחשבה. על דור שמיסחר עצמו לדעת — זונה עתה הארץ!"

בער הטור יהונתן גפן, לאחר חידוש מישדרי הי- טלוויזיה: "פתאום אני צריך לדבר עם אשתי, אחרי הפסקה טלוויזיונית בת שלוש שנים. במשך שלוש שנים אנחנו לא מדברים זה עם זה, רק בפורי פיל — עם הפנים לאורג. זה, רואה את אשתי יותר ממני."

לו לא בצ"אד."

יו"ר המחלקה לתיקשור רת בוועד הפועל של ההסתדר- רות, אמנון דרור, פתח ה- שבוע את העיתון, פלט צעקת תימהון ופרץ בצחוק. הסיבה: הוא ראה מודעה של בעל מכו-

לפני שחתמתי הסכם כלשהו שאלתי את החותמים: "אקס- קיוז מי, יו דונט בילונג טו דה אנדרארלד?" ("סלח לי, אינך שייך לעולם התחתון?")

גולדה מאיר, היא אומ- נם ראש ממשלת ישראל, אבל

„מברית“ זאת הכותרת שהופיעה בעיתון הנורבגי נה, מעל תמונה ישנה של שריהביטחון משה דיין. העיתון נותן תיאור עובדתי של פרשת החקירה של היועץ המישפטי לממשלה מאיר שמגר בעסקי הברחת העתיקות של דיין.

נית טריומף לבנה שניגנבה ה- מבקש מכל המוצא אותה לה- דיע לו על כך. לפי מספר המ- כונית התברר לאמנון כי זו המכונית אותה מכר לבעלה הנוכחי, בגלל שהתייאש מלאי חוז בה אחרי שניגנבה ממנו חמש פעמים.

אחר שהופתע הוא סופר הארץ יורם בורנבוסקי, ש- ישב באחד הערבים משועמם מול מקלט הטלוויזיה והתבונן במישדר שירות של מישדר- התחבורה. לפתע פלט צעקה: "זה אני! זה אני!" ואכן, על המסך נראה יורם חוצה את הכביש במעבר חציה כשהוא אוזן בורונו של אדם מבוגר שצעד לידו. הפתעתו של יורם היתה שלמה כאשר הודיע ה- קריין לצופים כי הם חווים באזרה למפת העזור לאדם מ- בוגר לחצות כביש. אך האמת היא כי יורם חצה את הכביש בהבטת אביו.

בשבועות האחרונים הו- פיעו ידיעות בעיונונים על הפ- סדים ניכרים לחברות שבבעי- לות משפחת רוטשילד. הפסדים או לא הפסדים, המצב הקשה לא פגע בפיניקה, כלבו ה- אהוב של הבארון גי דהדרוט- שילד, הממשיך לקבל את כל ארוחותיו מידיו של מלצר ה- בוש לפי כל כללי הטקס. האו- כל מוגש לכלב על-גבי מגש מיוחד כשהמלצר כורע על ביר- כיו כדי להגיש לו את מנת ה- סטייק הקצוץ המתובל בעישבי חיבול עדינים.

הרכילות הכי טרייה ש- הגיעה השבוע מרבתי-עמון. מס- פרט על ער"ה, בתו בת ה-16 של המלך חוסיין. עליה, שהיא בתו של המלך מאשתו הראשונה רינה שעברה אחרי גירושיה להתגורר במצרים, גרה במשך השנים עם אמה ורק בתקופה האחרונה חזרה לבית אביה בירדן. לפני שבועיים

הודיע לבן-אהרון כי הוא לא מוכר לאנשים שקוראים לו גנב. כנראה שהצורך בפרחים גבר אצל המזכ"ל ולפני מספר ימים הוא ירד ממכוניתו. ה- נצל בפני המוכר קונה זר. הו- סיף המוכר בחיך: "דפקתי אותו. לקחתי שלוש לירות על כל פרח."

מחמאה נדירה, גם אם עקיפה, קיבלה יו"ר יוצר ישי- ראל אהרן דינשטיין, אשתו של סגן שרה-אוצר ד"ר צבי דינשטיין, באחד הערבים עז- רה איה עוז בנפשה. ירדה אל הפרוצה העובדת דרך קבע בי- פתח ביתה המפואר בכיכר ה- מדינה בתלי-אביב ובקשה מי- מנה: "תסלחי לי, אולי את מוכנה לעבור מכאן כמה בתים." הפרוצה סקרה את הגברת מכף רגל ועד ראש, ענתה בחיך ידידותי: "אני לא. זה המקום שלי. אבל אם את רוצה, את יכולה לעבור לבית השני, שם אף אחת לא עובדת."

ח"כ אגודת-ישראל מנ- חם פרוש נמנה על ראשי המתנגדים לרב הראשי הרב שלמה גורן. מסתבר שעויי- נותו לגורן מקורה עוד בימים ששניהם למדו בישיבת עץ חיים בירושלים. ליד שוק מחנה יהו- דה, נזכר השבוע פרוש בגורן של אותם ימים: "הוא התחפש כפורים לקיבוציני. הוא הגיע אז מכפר חסידים ולא ידע הר- בה. הילדים קראו לו "דער שוויצער". הוא לא היה מסוגל לשבת במקום אחד וכל הזמן התבלט."

פרוש הנ"ל, שהסתבך בזמנו עם ג'ו סטאשר, מי- ראשי המאפיה האמריקאית ש- התיישב בישראל, בענייני כס- פים, למד לקח מההסתבכות ה- זו. סיפר השבוע פרוש: "כש- הייתי עכשיו בחוף-לארץ, אז

את ההלם של חייו קיבל השבוע אלוף פיקוד המרכז **רחבעם (גנדי) זאבי.** אחד מקציני מטוה הביא את בנו בן השלוש לביקור במחנה. הילד הובא בגאווה אל הא- ריות המטופחים של גנדי, ו- כאשר ראה אותם, פרץ בקריאת שימחה: "עוזים, עוזים, גנדי נפגע מעומק נשמתו, ואמר: "הילד הזה לא ייכנס יותר ל- מחנה!" רק אחרי שנירגע, טען כי הפקודה לא ניתנה ברצינות.

שריהמיסחרוהתעשייה חיים ברילב, שדיבר בפני חברי מועצת הצרכנות, ניסה להטין לצימצום רמת-החיים. הוא טען כי הנשים בארץ קו- נות קניות מיותרות. "הנה אני, קונה זוג נעלים אחד בעשר שנים, ב-40 לירות בנווה-שא- נן." השר רק שכן לספר ל- מאזינות שבעשר השנים האלה, הלך כל הזמן בנעלים צבאיות, שניפקה לו אפסנאות המטכ"ל.

מזכ"ל ההסתדרות השר כב יצחק בן-אהרון עשה השבוע סולחה עם מוכר הפר- חים שדוכנו מוצב ליד קפה אקסודוט בתלי-אביב. השניים תקעו זוג ובעת טקס הסכם השלום, קנה בן-אהרון זר קריי- זנטמות. על השתלשלות העניי- נים שהביאה לסולחה, סיפר מוכר הפרחים, הניצב במקום שבעה ימים בשבוע 24 שעות ביממה ועיקר רוחויו מדיירי הסביבה הקונים פרחים כדי לפי- צות את נשותיהם כשהם מגי- עים לביתם בשעות לילה מאו- חרות: לפני שבועיים עצר מזכ"ל ההסתדרות את מכוניתו ליד הדוכן וביקש לקנות ורדים. כאשר שמע את המחיר, עלתה בו חמתו, זרק את הפרחים, צעק על המוכר "גנב!" ונסע הלאה. לאחר כמה ימים עצר שוב ליד המוכר וביקש לקנות פרחים. המוכר הנפגע סירב,

שלמה זנוויל כהנא

(משמאל) מנכ"ל משרד הדתות לשעבר, שהיה ידוע כממציא מקומות קדושים, עדיין עוסק בתחביב זה, אם כי לא בתפקיד ממלכתי. השבוע, למשל, בא הרב כהנא להדליק נרות חנוכה בגלריה של עמליה ארבל, ביקש חנוכייה ולא נמצאה. לפתע נזכרה עמליה בפסל מתכת של דוכיפת, מעשה ידי הפסל בצלאל מן, שנמצא במרפסת הגלריה, ושהתאים לדעתה לשמש כחנוכייה. הרב כהנא נהנה להדליק נרות על גבי הדוכיפת עשוית המתכת כשלא נמצא לו מקום להציב בו את השמש, תקע אותו באחת מעיניה של הדוכיפת. אבל הוא לא הסתפק רק בהדלקת הנרות, אלא בו במקום קידש את הדוכיפת והפך אותה לזרע קדוש. "זהו הזרע הפלאי," הצהיר הרב כהנא, "המעביר את האור הגנוז מישראל לגולה." בזכות זה עתידה הגלריה להפוך עוד למקום קדוש.

תונאי יפה, אך מה שמעניין אותי הוא למה נמשך מישפטו של חושב צפת נגד החברה קדישא על שלא התירה לו לח' רוט על מצבת אביו את תאריכי הלידה והפטירה הלועזיים שלו, ארבע שנים? **עוזי רזניק**, גבעתיים

● תשובתו של עורך-הדין יוסף בן-מנשה, שייצג במישפט את תושב צפת רפאל גדטון:

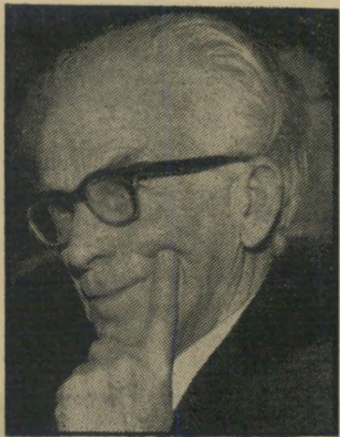
פניתי קודם לבית-המשפט השלום. נציגי החברה קדישא טענו שאין סמכות לבית-המשפט לדון בעניין. מטעמים סק-

חלום בלילה

"העולם הזה" 1839, "אי-רגונים — שיחית סדר בברדק", על התחרשות יות האחרונות ב, ליגה ל-שמירת זכויות האדם וח-אזרח".

בכתבתכם קראתי בין השאר על מר סיל (ש-סיפר בהתרגשות), "חבר הי ליגה מאז 1960 והיו"ר האחרון בת-קופה שמפא"י שלטה בעבר", כיוון שהייתי אחד המייסדים של הליגה ל-זכויות האדם והאזרח, ולצערי, היחיד שנשאר בחיים ובליגה מאז ועד עתה, מבקש אני להעיר על דברים אחדים הכלולים בכתבתכם.

(1) אמנם, בתצהיר שהוגש בבית-המשפט המחוזי הצהיר חיים סיל: "הצטרפתי כחבר לליגה בתחילת שנות ה-60", ועוד, כי "מאז הצטרפותי נב-חרתי לוועד הליגה והייתי חבר ועד עד שנת 1970". (ומאז הצטרפותי נב-חרתי" — ניסוחים מעורפלים, בלי

מרדכי אבי-שאור
סדר בברדק

תאריך מדויק!) וכך העיד גם בבית-המשפט המחוזי — אין פירוש הדבר שיש להתייחס אל דבריו ברצינות יתירה. אמת היא רק, עד שנת 1970. הוא נבחר לוועד בנובמבר ב-1966.

(2) עובדה, באסיפה הכללית של הליגה לזכויות האדם והאזרח שנערכה ביום 21.1.65 לא נודע עדיין מר סיל כחבר הליגה. אין זה פגם, אלא עובדה. "מאז 1960" הוא חלום מאוחר, חלום באספמאי.

(3) אינני יכול לדעת באיזו ליגה אחרת היה מר סיל "היו"ר האחרון בתקופה שמפא"י שלטה (בה) בעבר" — בליגה לזכויות האדם היה אולי שוב יו"ר בחלום לילה. אגב, כל ימי קיום הליגה — משנת 1935, או משנת רישום הליגה כאגודה, "עו"מנית" ב-1937 — לא ידעתי בה שלטון של מיפלגה כל-שהיא.

עוד מילה על "האחוזה" שכביכול שרתה בינו לביני (או בינו לבין ד"ר שחק, אשר עליה איני מוסמך להעיד): יצור עלוב הוא האדם המתלבט נוכח השופט בדילמה: "מה עדיף? קבילות עדויות או כבודי האנושי?" — ואינו יודע כי שניים אלה היגדור, כאמור, "מציל נפשות עד אמת!"

ייתכן זה לגבי המיבצע המכונה "אקרוסטיקה" באותה כתבה של העו"ל הזה.

מרדכי אבי-שאור, תל-אביב

וישכן ישרה

ובענין...

רק אתמול הגיע לארץ יהודי צעיר מ-ניו-יורק ושמו הרב מאיר כהנא. למחרת בואו לישראל הוא הציע, לפני קהל סטודנטים בטכניון חיפה: "למצוא דרכים לשכנע את הערבים, כי מוטב להם להגר לאחת הארצות השכנות, מאשר להמשיך ולחיות תחת שלטון ישראלי". והסטודנטים... לא זרקו אותו החוצה. (אוי לבושה!)

אין הרב מאיר בודד בישראל. לפני שנים אחדות קראתי בעיתונה של גולדה מאיר סיסמה ברוח זו: "יהודים יעלו, ערבים יהגרו".

פשיסטים ו-סוציאליסטים" התאחדו! אנו כולנו נשלם בדמים עבור סיסמאות הרפתקניות אלה.

אליעזר פומרנץ, נהריה

אחרות

העם

על איזה אחדות מדובר? כשהייתי בקי-בוץ דפנה כעולה חדש, אמרו לי שם במזכירות, שלא רואים בעין יפה את ה-טיולים שלנו (העולים החדשים) לקיבוץ דן השכן מפני שהוא של השומר הצעיר ולמושב שארי-שוב מפני שהוא שייך ל-פרוגרסיבים (היום ל"ע). זאת אחדות ה-עם?

ואיזה שותפות פרט לשותפות של רור-כב וסוס קיימת בין העשירים בישראל לבין הפועלים אצלם? ובין צמרת השל-טון והעם? בין הקצונה הגבוהה בצה"ל לחיילים? אין אחדות! והעם מזמן מפולג לחילונים ולדתיים, והדתיים מפולגים לנטורי קרתא, אגודת ישראל ומפלג"ל. ואיפה מיליונים קונסרב-טיבים, רפורמים ואורתודוקסים (שהם ב-מיעוט למשל באמריקה, איפה שגרים יו-תר מ-5 מיליון יהודים)? אין אחדות! ס. ג. בריי, ירושלים

זאת הפגנה

זאת

מורי ורבותי הדתיים הקיצוניים, אני מוריד את הכובע בפניכם. כל הכבוד! לכנס נגד הרב גורן עשרת אלפים איש בהפגנה מתאה אחת! עשרת אלפים וכל אחד בפני עצמו יחידה לוחמת! מה עלובים החילונים לעומתכם. אנחנו הלא איכפתיים "זב"ש" בפינו. מילת קסם ומענה לכל בעייה: שפנים ופחדיהם.

ברנרד ביינקהר, קריית-עמל, חיפה

המלאך

רפאל

"העולם הזה" 1838, תשקיף על מינויו של ח"כ יצחק רפאל לשר אחרי הבחירות הבאות.

מקריאת הידיעה מתברר כי ליצחק רפאל סכוי סביר לקבל תיק של שר בממשלה. לפני מספר שנים כבר דובר על אפשרות כזו, ואז כתבתי מכתב להעולם הזה, בו הבאתי את התנגדותי הנמרצת לדבר.

גם היום אני מרגיש צורך לכתוב, או-לם הפעם על מנת להצהיר קבל עם ועדה שאני מסיר בזאת כליל את התנגדותי תוך בקשת סליחה ומחילה מכבודו.

לאור העובדות שנתגלו לאחרונה בפר-שות נתיבי נפט, ורד, אוטוקרס וכדומה, מתברר שיושבים בממשלתנו אנשים, ש-בהשוואה אליהם יצחק רפאל הוא ממש המלאך רפאל, ואני חושב שהגיע הזמן שלפחות אדם הגון אחד כמוהו ישב ב-ממשלה.

י. גורן, באר-שבע

תאריך לועזי

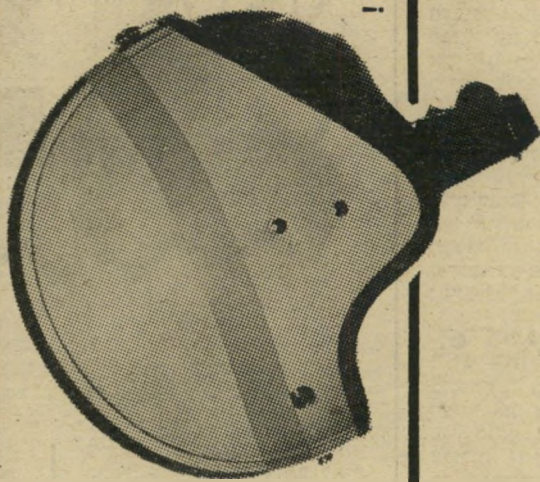
על מיסמך רבני

"העולם הזה" 1840, "לרב הראשי עובדיה יוסף אין חלק באלוהי ישראל!" על המיסמך עם התא-היך הלועזי שבחתימת הרב הראשי הספרדי עובדיה יוסף.

המיסמך שהצגתם הוא אומנם סקופ עיי-

בצבע לבן פסים זוהרים רק עם חבר קסדת מגן

בהתאם לתקנה!

הפסים הזוהרים בצבע לבן על קסדות המגן מבטיחים להיראות גם בשעות הדמדומים והחשיכה. הפסים הזוהרים בצבע לבן שעל הקס-דה מזהירים ומתריעים ולכן עשויים למנוע תאונה ולהציל את חיך. למה לך להסתכן? חבוש קסדת מגן רק עם פסים זוהרים בצבע לבן בהתאם לתקנה: פס אחד בשוליים סביב הקסדה ופס אחד במרכז מהמצח עד העורף.

זכור כי רוכבים שינועו בדר-כים עם קסדות ללא פסים זוהרים בצבע לבן יקנסו. פסים זוהרים בצבע לבן ניתן לרכוש בבתי המסחר לחלפים לאופנועים וקטנועים ובתחנות דלק מסוימות. לבטחונך! חבוש קסדת מגן רק עם פסים זוהרים בצבע לבן!

לגמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32
אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני
מעולה למקצוע השוואותור.
נמל אילת מציע לך: * עבודה קבועה
ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום
בעתיד * תקופות הסנוון. מגורים בבית
נמל * (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום
מינימלי * בשנה הראשונה זכות של 8
סיוטות לתל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל
* זרחה כשפית ברכיטת דירה בתוספת
הלוואה של 10 שנים * (יש צורך להמתין
בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר
באילת). הנחה במס הכנסה ונמס אחיד.
למחורסי סניון בעבודת נמלים, ניתנת
הכשרה מתאימה והזדרכה בנמל אילת.
המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולהשקיע בעיר,
יגמו למשרד הראשי: רשנת הנמלים, בית-מעי,
דך פתח. תקוח 74, תל-אביב, קווח 1, חדר 1121
בכל יום עשוי, שעות 12.00-9.00 ויבואו
עמם תעודת זהות ופקס מלואים; ניתן גם
לפנות בכתב, למדור כח אדם. נמל אילת, ת. ד. 37,
אילת.

יוסף בן-מנשה
סיוס אחרי חמש שנים

ישל רוסא

ביום שישי ה-17.11.72, היה בית-חולים
רומב"ס בחיפה תורן. הבאתי את אימי יהו-
דית סמאד, לבית-החולים הנ"ל עם מכתב
הפניה של הרופא המטפל בה. במכתב זה
ציננו פרטי המחלה ובקשה לקבלה כמיק-
רה דחוף.

בחדר מיון ניהש אל אמי אחד הרופאים.
הוא עיין במכתב ומיד פתח אל אמי בצע-
קות: "לשם מה בכלל באת להנה ועוד
ביום ששי, זוהי מחלה כרונית ואנחנו
בכלל לא מטפלים בה. מי בכלל שלח אותך
אלהינו? את יכולה ללכת." וכל זאת ב-
צעקות.

כאשר ניגשתי אליו והערתי לו על כך, הוא החל לצעוק עלי: אין לי מה לשוחח איתך, תצאי החוצה. אזי התחלתי לצעוק עליו שזוהי לא התייחסות אל חולה והוא מטפל בכני אנוש ולא בחיות.

בשעות הצהריים התחלפו הרופאים ולי
משטת אמי הוא מסר דו"ח לרופאים
המחליפים וציין: "אני הסתכסכתי עם
ביתא של החולה ולא מוכן לספל בה. אם
אתם רוצים תספלו בה אתם."
עלי ציין שאמי הינה אשה בגיל 64,
שאינה מסוגלת לרדת בכוחות עצמה מ-
מיטתה עקב מחלתה.

בתק"ל"ח

„העולם הזה“ 1826, „סיקורת —
כזה אלבום עוד לא קניתם“, על
תקליט „יובל ה-25 של ריי
צ'ארלס“.

הנני מתייחס למאמר הביקורת על אל-
בומו של ריי צ'רלס (אטלנטיק — 60014)
שהוסיף בעיתונכם.

איני בא להפריך את הכתוב, אך מן הראוי שמבקר המכבד את עצמו, יפנה אל חברת התקליטים וישמע תחילה את דבריה.

אין אנו אשמים בתקלה אשר קרתה.
חברת אטלנטיק שלחה לנו ארבע אמהות
מקוריות שלה כדי שנדפיס אלבום זה
בארץ. כהנחכה שלא הדפיסו אותו צד
סעמיים. ההבדל בשייר אחד בכל צד, ב־
צדדים השונים במחלות.

לפני ארבעה ימים קיבלנו עותק חדש של צד א' והסידרה השנייה שיצאה לשוק בימים אלה הינה סידרה מתוקנת.

משה אורדק, מנהל מכירות תקליטים,
סי.בי.אס., תל-אביב

● אם צריך לצלצל ליצרון על־מנת לקבל את הפרטים הרשומים במכתב, חבל על שיחת הטלפון. ללא כל קשר עם המס' ירצות המתקבלות מחוץ־לארץ, נוהג כל יצרון תקליטים המכבד את עצמו לחזוין למוצריו לפני שהוא מוציא אותם לשוק. זה יכול לתת לו מושג על איכות התק' לימים של, וזה יכול למנוע טעויות אורז' ליות. אולי כדאי להנהיג שיטה מהפכנית זו גם בסי.בי.אס. למשל כדי להיוודע אם המט'ריות החדשות שהגיעו לאלבום של ריי צארלס אינן סומנות בחובן הפתעות משעשעות נוספות.

גזן פרזייר
NO.1
באגרוף

Famous American After Shave For Men

ומה יפה מזה לפתיחת חגיגות ה-100 של חיים נחמן ביאליק (מלעיל, בבקשה).

בידור

מי לא ראה מי לא שמע

"חתום בנשיקה" — שירים ומשחקים של אהבה בתיאטרון "יובל". ערך וביים: בני פורת. משתתפים: טמירה ודורו ירדני.

הצגה עם אנשים שראו הרבה ושמעו הרבה היא שיש להם קניימדה להשוואה. לאחר ברל, קצת קשה לבלוע את שוטה המלך. במקרה הנדון, אחרי עשרה ביצועים מרגשים של סוואן, נשמע שירי של ליאונרד כהן בערב זה קצת חיור, ושמור ניט הציידים שחילקו יחדיו את מיטתה של המאריקה חסרים את הפילפל, המלח ושאר התבלינים של זמירות הקאבארטים הצרפתיים בהצגות-הלילה. וורטר הצעיר נתקע אישם באמצע, בלי ידיים ובלי רגליים, כשימורי תרבות-כבודה בין פסיפסי סי המור צרפתי. ואילו קארול קינג זקור קה לביצוע שיוצא מהקרביים ולא מהגרונ. כל זה כמובן יפריע רק לאלה שראו ושמעו יותר מדי. האחרים יכולים בהחלט לצאת מן הערב של טמירה ודורו ירדני בהרגשת סיפוק על שראו תכנית העומדת על רמה תרבותית סבירה (וזה אמנם נכון). מבוצעת בהרבה רצון טוב והשתדלות על ידי השחקן והזמרת. עם קיר-תפאורה נאה ושימוש, ועם כמה רעיונות-בימיו שלא תמיד עובדים.

אילו הותאם ההומור יותר לנתונים של המבצעים — ואילו היו השניים מצליחים תמיד לפני הפרגוד שעל הבמה, כפי שהם מצליחים מאחוריו (אחד הקטעים המוצגים בהופעה היה הופסלה הסקנדינבי) — ואילו לא ניסה הצמד להתחרות בצמדים כמו ג'ון ופרנצ'סקה ראסקין, שאחד מן שיריהם (שיכור חוזר הביתה) מופיע כאן בתחפשת אמריקאית — אבל סליה — זאת שוב נקודת השקפתו של מי שראה יותר מדי. למזלם של ארגונים רבים בי ארץ, המחלה אינה נפוצה.

תיאטרון

תיאטרון בלי שם

תיאטרון חדש קם ועלה מחולותיו ה-מטועמים של התיאטרון הישראלי. תיאטרון כל-כך חדש עד שאפילו טרם נימצא לו שם. אבל יש בו שמות כל כך מנוסים — שטרם ניגמרו החזרות על הצגתו הראשונה, וכבר נמכרו שבעת הערבים הראשונים.

מתכונת התיאטרון: קולקטיב. לא משום שישנה כאן כוונה ניסתרת להיתחרות ב-הבימה או בקאמר. פשוט, זו הדרך היחידה להבטיח פיצוי הוגן לאנשים שלפי שעה עובדים בהנדבות, ומניחים את זמנם על קרן הצבי.

דבר אחד בטוח — אם ההצגה כבר מכר

שחקנית בנט (כחדה גאבר) בגלל התענוג

— וכיום באהבה

וארין כעצירתה — לביאליק

קו בתיאטרונים רבים, בשפות רבות, בי ארצות רבות. עוד לפני 10 שנים הופיעה עדיין בארצות-הברית. משתאלמנה ועזבה את הבמה — חזרה לארץ. בארץ, היא נתגלתה מחדש, לראשונה בכתבה בעולם הזה (1979). בעקבות ה' גילוי, נתחדשה עתה הקאריירה שלה. עורר כי תוכנית הטלוויזיה קלעים, הופיעו בי בית-האבות בו היא מתגוררת, והזמין את הגברת הזקנה להשמיע את שירי המשורר רר הלאומי, כמו שהיה הוא רוצה לשמוע.

יוסף חיים ברנר כתב לה מכתבי אהבה וכינה אותה: "מתת אלוהים". בנימין צמח קבע שזו תהיה שרה ברנארד העב' רייה. ואילו חיים נחמן ביאליק פסק במו' פיו, שהניגון הנכון היחיד לקריאת שיריו מתמשש בפיה. למי שכבר שכח, ולמי שטרם זוכר: הם דיברו על ליוה וארון, הכוכבת הראשונה של הבמה העברית לפני 60 שנה. כפי שנהוג גם כיום, החליטה השחקנית היפהפיה לנסות את מזלה באמריקה. ה' שנים נקפו, הכוכבת מארץ-ישראל שיח

עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

מדור זה הוא תוספת למזון המפורסם של דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משלהם.

מפנקס הקוסמטיקה

אודורונו חומר המרחיק את ריח הזיעה מבית-השחי.

אודקולון מי בושם.

אוקסיזין מי תמצן להבהרת השיער.

ברונטית אשה, ששערה בצבע חום כהה.

ברילקטין משחה לשיער, שהגברים משתמשים בה להוספת ברק.

דפילציה הרחקת שערות מהפנים ומן הרגליים, וממקומות שבהם השיער בלתי רצוי.

לק חומר הנמשח על הציפורניים, להברקתם.

מיבש מכשיר לייבוש השיער, לאחר החיפיה.

מיקאפ איפור הפנים.

פונקה אבקת פנים, לצרכים קוסמטיים.

פוני תסרוקת, אשר בה השיער גזוג מעל המצח.

פרמנט עשיית תסרוקת בדרך אשר בה התלתל יחזיק זמן רב.

קרם סוגים שונים של משחות עדינות לצרכים קוסמטיים — קרם-לילה, קרם-לדיוס, קרם-לחות, קרם-בסיס.

רוז צבע ורוד ללחיים.

רוליס מכשירים אשר עליהם מגלגלים את השיער לאחר חיפת הראש, כדי ליצור תלתלים וכד'.

רמל צבע לעיניים: שחור או אף כחול וירוק וכו'.

שטנית אשה בעלת שיער בצבע חום בהיר.

שמיקה איפור לפנים.

שמפו (1) חפיפת הראש. (2) הסבון לחפיפת הראש, על-פירוב סבון נוזלי.

השתמשי בשמפייביצים

ואז תשכחי את הרמה

כלי שמיקה ובדי מיקאפ — בזום

נחוג. במלון השרון בהרצליה, טקס הבר-מיצוה של אודי בן-ארי, בנם של מנכ"ל אל-על מרדכי בן-ארי ואשתו בלהה, בדיוק באותן שעות בהן נחוג גם טקס הבר-מיצוה של בנו של מי שהיה נציב מסי-הכנסה עוזי שטיינברג המ-שמש היום כרואה חשבון של חברות ממשלתיות וציבוריות.

נחוג. טקס הבר-מיצוה של ניר טי, בנם של רינה ואברהם טל ונכדו של שרה-איצור פינחס ספיר.

נחוג. במדריד, יום-הולדתו ה-80 של שליט ספרד גנראל פרנצ'סקו פרנאנקו, שחגג את המאורע כיום עבור דה רגיל'.

הולדה אנוש. הרטמכ"ל הראשון של ההגנה, יעקב דורי (דוסטובי סקי), בן ה-73 שהיה חולה במרבית זמן מילחמת העצמאות וגרם לכך שיגאל סוקניק (אחר-כך יי-דין) יהיה למעשה רטמכ"ל. יליד ארץ-ישראל, התחיל את דרכו בארץ בחיפה שם למד בי-בית-הספר הלאומי הראשון באבטלה, גמר את המחזור הראשון בבית-הספר היראלי, התנדב לגדוד העברי ה-1

דורי

ארץ-ישראלי. למד הנדסת-ביניים בבגדאד, מונה ב-1929 לסגן מפקד העיר חיפה מטעם ההגנה ואחר מפקד. היה ראש מחלקת ההדרכה הארצית בהגנה וכש-הורכב המטה הכללי של ההגנה הועמד בראשו.

מונה. לתפקיד מנהל המחלקה לי-הסברה ויחסי ציבור באוניברסיטת תל-אביב, אלוף-מישנה (מיל). יחיאלי בן-צבי (42), שהיה סגן מושל רצועת עזה, השתחרר מצה"ל אחרי 24 שנות שירות כשבין שאר תפקידיו בצה"ל היה גם ראש ענף קשר לעיתונות.

מונה. למנהל מדור הקריינים של שידורי ישראל, במקומו של דן כנר ש-מונה למנהל מחלקת הביצוע, קריין הי-דיו אריה גורן.

מונה. לתפקיד קצין הנדסה ראשי במקומו של תת-אלוף ירחמיאל דורי המ-סיים את שירותו בצה"ל ועובר לתפקיד מהנדס עיריית תל-אביב. אלוף-מישנה יצחק בן-דוב (40) שהועלה עם קבלת התפקיד החדש לדרגת תת-אלוף. יליד תל-אביב, בוקר גימנסיה הרצליה, הת-גייס ב-1950 לצה"ל במסגרת העתודה ה-אקדמאית. סיים ב-1954 לימודי הנדסת בניין בטכניון בחיפה, עבר ב-1955 לשרת בחיל-ההנדסה. במיבצע סיני גמנה עם צוות הכנת הדרכים בסיני וב-1962 מונה לקצין הנדסה של גייסות השריון. מ-1967 עד כניסתו לתפקיד החדש, שימש כקצין בנינו של חיל-האוויר.

מונתה. לתפקיד שופטת בבית-משפט השלום בחדרה, במקומו של השר פט חיים שפירא העובר לבית-המשפט בתל-אביב, עורכת-הדין בלאנש קיי, שעלתה לארץ מעיראק אחרי קום המדינה, למדה משפטים באוניברסיטת ירושלים לפני 14 שנים ואחר עברה התמחות מיוחדת בבריטניה.

נידון. בלוס-אנג'לס, לארבע שנות מאסר על הברחת קוקאין בשווי מיליון וחצי דולאר לארצות-הברית, שחקן הי-קולנוע נורמן גיבס (24), שהופיע בי-הקשר הצרפתי ובהסנדק.

נפטר. במסיבת-גן שנערכה בתום הקונגרס לגניקולוגיה שהתקיים בחיפה, מ-התקולב, בגיל 60, מנהל מחלקת היול-דות ובית-החולים הקריה פרופסור נרם סיפרמן.

רה, המסך חייב לעלות. המחזה הניבחר: הדה גאבליר מאת איבסן. לא מהפכני, לא מקורי, כבר הוצג לפני שמונה שנים. מי ומי בקולקטיב החדש? ארבעה יוצאי הקאמרי — אורנה פורת, מוסקו אלקלעי, מרים ברנשטיין-כהן וגדעון שמר. אליהם מצטרף אלכס פלג, שכבר מזמן מחפש בית מתאים לפי רוחו (נסיונו הבימתי האחרון, דרך קיום, העיד על חיפושיו העקשניים ועל כוונותיו הרציניות). שושנה רביד, שי זה זמן רב מתענעת אל "הימים בהם בית התיאטרון היה כבית-מקדש", ופאני ליור-ביטש, שחקנית ותיקה ומורה למישחק. וכל זה מה פתאום? למוסקו אלקלעי — המופיע בבוקר עם עמיתו גדעון שמר בי-אנה פרנק לנוער — תשובה פשוטה: "בא לנו הרעיון לעסוק בתיאטרון טוב, ככה, לשם התענוג שבשחקן". כך, בשעתו, החל גם התיאטרון הקאמרי. איך השתנו הזמנים!

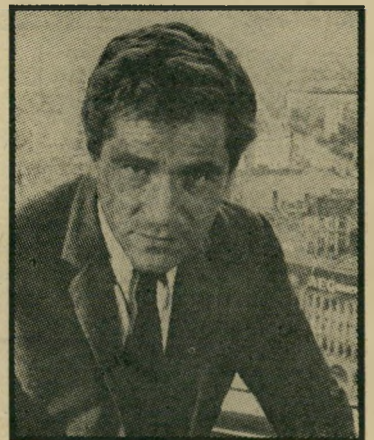
ספרים

מישחקי ריגול

The Warsaw Document — Adam Hall

"מיסמכי וארשה", מאת אדם הול — ניו אינגליש ליבררי, 1972, 223 עמודים.

אם ג'ון לאיקארה הוא אפור וחמור פנים מדי עבור רבים, ולן דייטון תצוף, שחצן וקליל מדי — הנה אדם הול יכול להיות בדיוק התבשיל ההולם. הוא אמן ברקחת סיפורי-ריגול שגיר בורם הקבוע הוא איש בעל שם משפחה כלבד, קווילר (וזה כבר יותר ממה שיש לגיבורו של דייטון). הוא פועל עבור איר-גון חשאי בריטי מתוחכם המפעיל, כרגיל, את עובדיו כאילו היו כלים בשחמט. במסעו האחרון, גמיע המרגל — הפועל לפי "הגדר, היסתנן והשמד" — אל בירת פולין, ערב ועידת-השלום, יש המעוניינים גם שהוועידה תתקיים, ויש אחרים — ביניהם המחמרת האנטי-סובייטית הפור-לנית — המעוניינים להכשילה. קווילר, שהוא ברנש אשר המקצוע בכל רמ"ח איבריו, והוא תמיד שולט במצב,

שחקן פינג (בקווילר) כלי שחמט

יודע מה אחוז הסוכר שצריך להיות בדם כדי לפעול ביעילות, ומה אחוז השקרים שצריך לספר לאחרים כדי שהם יפעלו ביעילות. הוא מצליח למלא את כל משי-מותיו — למרות שאיש לא מסר לו אותן בפירוט.

אמנם, לעתים זה נראה קצת יותר מדי לאדם אחד, אבל גם אם האמינות אינה תמיד בשיא, הרי הרקע — ורשה במעטה של שלג ובצל המיסטרה החשאית — והתנועה הבלתי-פוסט של קווילר בתוך רקע זה, מספקים עניין לרוב.

ורק על דבר אחד חבל: מי שאינו קרוב לסיגנונו הספרותי של הול, יצטרך מדי פעם בפעם לקרוא קטעים שלמים מחדש, כדי לפענח את מה שנעשה בסיפור. הסיי-בה: זה מתואר בדרך-כלל מהאמצע אל הסוף, ואחר-כך להתחלה.

למען יידעו, אחת הדמויות במחזה אלופי העונה, המוצג עתה בתיאטרון הקאמרי, הוא פיל פאלוצ'י, בעל הון, אלוף בהש-כתב מכוניות ובחורות. הוא מספר באחת (תמשך בעמוד 12)

שוטים ועקרבים בליל

ההצלפות בקבארט

הסאטירי של "בימות"

מיטב השיר כזבו, ומיטב הסאטירה ארסה. זוהי אולי הסיבה שסאטירה לא הולכת כל-כך טוב עם יהודים. יהודים מתביישים לשנוא על באמת. לא סתם שינאה, אלא שינאה עם רעל מפעפע, ללא רחמים. שאינה חסה ואינה מתחשבת בשום כללי מישחק ומצליפה מתחת לחגורה ומאחוריה. כל גילוי סאטירי בנוף הבידור הישראלי נערף בבחוליו כמעט, מפני שהוא פוגע ברגשות הציבור (ראה פסק-דין בית-המישפט העליון בעניין חברים מספרים על יו). זה שהמעשים המתרחשים במציאות פוגעים ברגשות הציבור לא נוגע לאף אחד, ואף בית-מישפט עליון לא מתערב. חזרה לעניין — השינאה אינה פסולה, היא אינה קיימת במקום שאין אהבה. במקום שמדכאים את השינאה, גוועת גם האהבה. בקאברט הסאטירי של בימות שנפתח השבוע בתל-אביב במקום בו שכן בזמנו מועדון מנד"ס וצ"ל, מתחת לקולנוע בן-יהודה, מטפחים את השינאה. בשוטים, בעק-רבים ובסתם מילים טובות מצליפים שם על ימין ועל שמאל בכל פרה קדושה ובכל חלקה טובה.

אל כמה מוותיקי הסאטיריקונים הישראליים, כמו עמוס קינן, זיוה יריב ודן אלמגור, מצטרפים בתוכנית זו, בבי-מויה של עדנה שביט — שנועדה להיות הראשונה בסידרת תוכניות סאטיריות אקטואליות — כמה פרחירעל צעירים בערוגת הבושם הישראלית. אלה הם קובי ניב, רפאל סידון, ואחד, חשוב כיפה סרוגה, המסתתר מאחורי הכינוי ב. מיכאל. השלושה, עורכי המדור הסאטירי של ביטאון הסטודנטים

שלוש מגישי התוכנית הסאטירית בקאברט הסאטירי של בימות: חנה רוט (במרכז) בין שמעון לביארי (מימין) וטוביה צפיר.

פי האתון, משתוללים כעדת מוסטאנגים שלוהירסן. מומלץ לסובלים מבחילות והקאות נוכח מה שקורה מסביב. רגימה לטעימה:

רעל טוב לבריאות

רגע של עברית

צהריים המים לכולם. מאזינים רבים שואלים הכיצד יש לכנות את אשר התרחש באזור הידוע בשם "פיתחת רפיה". כמה מאזינים תוהים אם יש לומר "פינוי", או שמא נכון לומר "גירוש". ובכן, מאזינים יקרים, המונח גירוש מורה על שימוש בכוח תוך כוונה רעה מצד המגרשים, לעומת כוונה טובה של המגורשים. למשל: "גירוש יהודי ספרד 1492". או "גירוש המומחים הישראליים מאוגנדה". המונח "פינוי" לעומת זאת מורה, כי הפעולה נעשתה מתוך כוונה טובה ולטובת המפונים. למשל: "פינוי האשפה מן החצר", או "פינוי הפצועים לבית-החולים". מכאן, מאחר שפינוי הבדואים מפיתחת רפיה נעשה למען כיבוש השממה, דבר שביא ברכה וביטחון ושלוש לכל יושבי האזור — ערבים כיהודים — יש לומר "פינוי הבדואים", ובשום פנים ואופן אין לומר "גירוש". תודה ולהתראות בשבוע הבא.

קובי ניב

בהיאחזות הנח"ל בגיתית

(מושר לפי מנגינת בהיאחזות הנח"ל בסיני, מאת נעמי שמר)

בהיאחזות הנח"ל בגיתית / יש אדמה טובה, אדמת עידית, / אשר חרשו במסירות רבה / דורות של איכרים מעקרה. / חרשו דורות במחרשה וסוס / עד שהופיע שם מטוס ריסוס / וכך, על שדות הכפר החל לטוס. / וכל הפאטמות, העזיזות, הג'מילות, / עומדות הרחק ומסתכלות עכשיו בפחד, / איך כל הדליות והשרות והרינות / למדו כל-כך מהר, כל-כך מהר לקחת. / בהיאחזות הנח"ל בגיתית / אני לא אחמנתי לעיני / אמרו לי: אז סימן שלא ראית / מה יש כבר בגולן ובסיני. / כך נתקדם שנה אחר שנה / לארץ-ישראל הישנה / ועוד מעט נגיע יחד עד / להיאחזות הנח"ל בבגדאד.

דן אלמגור

סטאג'

מאת: ב. מיכאל

פגישה מיוחדת במינה נערכה ביוזמתו של כתב במחנה נח"ל יגאל גלאי, שהפגיש תריסר מאנשי הפלוגה המיוחדת של ההגנה שפעלה בשנים 1948-1944. הפלוגה היתה הזרוע המב-ציעית של ההגנה שהוציאה לפועל את פסקי-הדין של האירגון. אחד ממדריכיה היה מי שהיום הוא אלוף (מיל.) מרדכי (מוקנה) לימון. בין-השאר סיפרו הנוכחים על סירוס ערבי משייד-ימנים, שהואשם באונס יהודיה. סיפר חבר הפלוגה שלמה (מונוי) צדוק: "הבאנו את האנס לבית-אריזה קטן בפרדס ליד ביילינסון. רצינו להתחיל במלאכה וחשבנו נו שאיזה נלטון בריא ירדים אותו. חנקנו, חשבנו שהוא גמור. אבל פתאום הוא קם. לב-סוף תפסו בנינו ומיווקה את האנס, אני חנקתי אותו וישראל פוזנר ביצע. עזבנו את האנס בבית-האריזה. יצאנו ודאגנו להודיע לביילינסון. את האנס העבירו במיילינסון לבית-החולים הצרפתי ביפו ושם קבעו הרופאים שאת המע-שה ביצע כירורג נהדר. תצחקו תצחקו. אבל היום ישראל פוזנר (המבצע) הוא באמת כ"י רורג".

2.2.72 "העולם הזה". למה אתם לא צוחקים? חכו זה עוד כלום. היה לנו עוד בומבה של פסק-דין להוציא אל הפועל. היה איזה ערבי אחד שתקע נוד באזור יהודי ובית-המישפט של ההגנה פסק שיתקעו לו מקל של מטאטא בתחת. הערבי עירער בפני בית-המישפט העליון של ההגנה, אך בפסק-דינו החמיר בית-המישפט את העונש והמיר את מקל-המטאטא בעמור-שחמל. הביצוע הוטל על יענקל'ה (החששטור) ועל אר-

הור ("סיסי") ארשלוך. הם תפסו את הנודיסט בשדה על יד רדינג וניגשו למלאכה. יענקל'ה דרך לו על הצוואר, כדי להרגיע אותו, וכשזה לא עזר, שם לו בעדינות סלע על האוזן. "סיסי" ביצע את המשימה בעזרת קופסת גריו, ומייד דאגו להודיע לחברת החשמל. תצחקו, תצחקו. אבל היום "סיסי" הוא באמת הומו ידוע.

אתם עדיין לא צוחקים? או תשמעו את זה: יום אחד תפסנו ערבוש אחד, שהשתין על יד בית-כנסת. הוא הובא לדיון והתביעה דרשה (לאור התקדימים) שידחפו לו עמוד חשמל לפיפי. הסניגוריה טענה שעל בית-המישפט להתייחס בקשיים הטכניים הכרוכים בעונש זה ובית-המישפט דן את הנאשם לקטיעת פיפיו. אברהמצ'יק ("אדיסון") להב וזיגי פיינברג התנדבו לבצע. הם תפסו את הבחור המפעפע במר-תף קטן על יד מכבי-האש והורידו לו את הפיפי. זיגי רצה להוריד גם את הביצים, אבל אברהמצ'יק הוריד עליו צעקה: "השתגעת זיגי? הוא לא אנס!".

זיגי השתכנע והם מייד דאגו להודיע למכבי-האש, כי הערבוש צעק כל הזמן ששורף לו.

שוב לא צוחקים? טוב, אז אם פסק-הדין הבא לא יצי-חיק אתכם, סימן שסתם אין לכם חוש הומור:

לבית-המישפט הובא ערבאר אחד שקרץ ליהודיה. הקטי-גור דרש שיוציאו לו את שתי העיניים. אך בית-המישפט לקח בחשבון שאותה יהודיה היתה בת לאב נוצרי, והורה לעקור לו רק עין אחת. התעוררה הבעיה איזה עין לשפוך לו. האם את זו שנעצמה או את זו שנשארה פתוחה. בפסק-דין נמוק היטב החליט בית-המישפט לטובת העין הנעצמת (כדברי השופט: "הוא עצם אותה לשנייה ואנחנו נעצום לו אותה לתמיד"). נחצ'ה קדוש ואויגן הייקה נשלחו לביר-צוע. הם תפסו את הקרציה ברחוב פנורמה, נחצ'ה תקע לו מכוש בכליות כדי שלא יפריע, אויגן הוציא לו את העין ומייד דאגו להודיע לנוף.

תצחקו תצחקו. אבל היום אויגן הוא באמת אוסטיקאי. זהו בובלעך, נגמר לי הסיפורים. מי שרוצה עוד, יכול לחפש באינציקלופדיה לתולדות היישוב, תחת הערך "טוהר הישם העכרי", ולהתראות מחר בהפגנה נגד ההתעללות ביהודי-די סוריה וברית-המועצות.

סיקורת

(המשך מעמוד 11)
הסצינות כי קנה מכונות פרארי חדשה והוא קורע עימה את הכבישים, כמו גיימס דין. למען האמת ההיסטורית כדאי לציין: דין המנוח נהג דווקא בפרישה, ובה גם סיים את חייו כשנתקע בתוך עץ.

תקליטים

פסיכוס מוסיקלי

"להיטיו הגדולים של פרוקופייף" — התזמורת הפילהרמונית מניו יורק בניצוח ליאונרד ברנשטיין; תזמורת פילדלפיה בניצוח יוג'ין אורמאנדי — סי.בי.אס.

פרוקופייף

החובבי המוסיקה הקלאסית הקלה, שאינם מוכנים להיכנס יותר מדי לנבכי נשמתו של סרגיי פרוקופייף, יכולים בהחלט לשבוע נחת מן התקליט הזה. אומ' גם הסימפוניה הקלאסית טובעת ב' מעייין בוך של הקלטה (כנראה מיו' שנת) שבה ה' הד' ושיווי-המשקל בין הכלים מצליח חים לטשטש חלק גדול מן היצירה, ומה שיותר ממנה אינו תוסס, חי ו' מבריק מספיק בש' ביל הפארודיה ה' קלאסית של פרוקופייף. לעומת זאת, שאר היצירות (שיר לכת מאהבת שלושת התפורים, לויטננט קיזה וסוויטה סימפונית ללא מיספר פטר והזאב) מספקים את הטעם הביר' נוצי. קצת יותר הומור אצל אורמאנדי ב' לויטננט קיזה ודאי לא היה מוזיק, אבל תזמורת פילדלפיה היא תזמורת מעוררת התפעלות בצליליה המלוטשים, וזה גורם הנאה בכל פרקי הסוויטה, ובעיקר במארש החתונה הגרנדיוזי.

"להיטיו הגדולים"

של ואגנר

התזמורת הפילהרמונית מניו יורק בניצוח ליאונרד ברנשטיין; תזמורת פילדלפיה ומקהלת ה' מורמונים בניצוח יוג'ין אורמאנדי — התזמורת הסימפונית מקליב' לנד בניצוח גיאורג סל — סי.בי.אס.

המנהג לוציא קטעים סימפוניים מתוך אופרות של ואגנר הוא כבר ישן ומושרש אצל אלה שהניבלונגים מטילים עליהם אימה. אלא שהמבחר שבחלקים זה סובל מממיות יתרה. ה' הקלטה של סל ל' מייסטרסינגר גונז' מרוב זוקן ובכל פ' עם שהמיתרים עו' לים מעלה לשיא דרמטי, הם גם הו' פכים לצורמים. מי שמכיר את הפרסקציוניזם של המאסטרו המנוח, יודע שהוא לא היה נותן לתופעה כזאת לעבור בשקט. א' שר לאורמאנדי ולי' מקהלת המורמונים, המשמיעים בין ה' יתר את הלהיט האמיתי של התקליט (מארש החתונה מתוך לוחנגרין שרבים שוכחים כי נכתב עלידי ואגנר, ויש אפי' לו המנגנים אותו בחתונות יהודיות), זה בדיוק סוג הביצועים הצפוי למאזינים צעירים בקונצרטים של יום א' אחר' הצהרים: צליל עשיר ומלא, הרבה רושם, אבל חסרה אותה עוצמה פנימית שהפכה את ואגנר, בימי חייו, לאיש שעורר מה' פיכות וסערות אין קץ.

ואגנר

ואילו ליאונרד ברנשטיין, באותם הקט' עים שהוא מבצע, כאילו החליט לנקום את נקמת היהודים במלחין האהוב על הנאצים. רכיבת הוואלקיריות שלו שונה מכל מה שהושמע עד כה, וציון זה אינו צריך דווקא להחמיא לו.

פרסום דיר יעקבסון

העדינה והארוכה...

Super King Size Filter... תערוכת אמריקאית. תוצרת דובק

TIME 100

העם

מי אשם

מחנה הניצים צוהר על החשרת

שמאלניים קיצוניים בריגור

ריה הדם עלה בנחירי הניצים. עוד בטרם נודעו הפרטים המלאים על החשרת נגד אנשי רשת הריגול הסודית שנחשפה בישראל; עוד לפני שהמשטרה השלימה את חקירתה בפרשה; לפני שהוגשו כתביאישום, החלו הניצים לרחף מעל הפגרים, ולשחרר לפגרים גוספים. את צריחת העורב הראשונה השמיע ח"כ שמואל תמיר, זה שענינו בולשות תמיד להפיש את נציגי הפתח בכנסת. הפעם היו לו הוכחות ברורות מי אשם ומי אחראי לכך שצעירים יהודים הצטרפו לארגון ר"ר גול וחבלה ערבי. "הצעירים הסופגים יום יום מאישים רמימעהל את ההטפה כי שהייתנו הממושכת בשטחים היא כיבוש זר וכי שבתנו לשטחי המולדת היא סיפוח שרירותי פסול — בסופו של דבר רק טבעי הוא שיימצאו ביניהם כאלה שיסיקו את המסקנה לצאת לעזרת הפלסטינים העשוקים", טען תמיר בהגישו הצעה דחופה לסדר-היום בכנסת.

לפי אותו הגיון עקום אפשר היה לומר כי "הצעירים הסופגים יום יום מחברי הכנסת הטפה כי השילטון הוא מושחת וכי התנהגות הממשלה בפרשות אוטוקראט וורד היתה פסולה — בסופו של דבר רק טבעי הוא שיימצאו ביניהם כאלה שיסיקו את המסקנה ויפרו את החוק בעצמם". "אווירה מתאימה" אבל צרחנותו של הלאומני המקצועי לא היתה יחידה. בדיוני הממשלה הטיח שריהדות, וזה ורהפטיג, כלפי שריהבראות ויקטור שם טוב, שבתע לגייס את בחורי הישיבות המתפרעים, את הקריאה: "ומה עם גן שמואל?" רמז לשייכותו של אחד העצור רים לקיבוץ זה של השומר-הצעיר. יועץ ראש הממשלה לעניינים ערביים, שמואל טולידאנו, הביע פליאה כי טרם הגיעו למשרדו מכתבי הסתייגות וגינוי למעשי אנשי הרשת מראשי המועצות הערביות. "זה מפני שהפעם מעורבים בענין גם יהודים", הסביר.

ואילו הד"ר הרצל רוזנבלום, עורך ידיעות אחרונות, ידע לספר לקוראיו כי אלה שעשו מה שעשו, עשו זאת "משום ש" נוצרה אוירה מתאימה למעשיהם המחרתיים דים במדינתנו... המקרה הוא אזהרה חמורה להפקרות אשר השתררה בכל מערכות חינוך". היו אלה דווקא חוקרי המשטרה ואנשי שירותי-הבטחון, שגילו אחריות ציבורית, נזהרו מלקשור כל קשר בין החשודים והמעשים המיוחסים להם, לבין החוגים שהיו קרובים להם בדיעותיהם הפוליטיות. הנסיקון שעשו חוגים ימניים קיצוניים, להדביק את אשמת החשודים בכל מי ש" נחשד בשמאלנות במידה זו או אחרת, להבאיש את ריחה של התנועה הקיבוצית בכלל וקיבוצי השומר-הצעיר בפרט, נתקל השבוע בהתנגדות רחבה, שהעידה כי ה" חברה הישראלית מחוסנת מפני הסתה פרו-עה ודימגוגית.

פרשת פינקל

בעיה של אחיקה

האם מותר לעורר-דין נגדות שדקוחו איים עריו ברצח?

האתיקה המקצועית אוסרת על עורר-דין לפרסם את מה שמגלה לו לקוחו, וכן כל דבר הנאמר בינו לבין לקוחו בתוקף היחסים שביניהם. אך מה צריך לעשות עורר-דין שלקוחו מאיים עליו ברצח? האם גם במקרה זה חלים עליו חוקי האתיקה המקצועית האוסרים עליו לגלות מה שאמר לו לקוחו? עורר-הדין התלאביבי מרדכי לוינגר (37), החליט ששמירת החיים עדיפה מאשר שמירת האתיקה המקצועית. הוא הגיש ל" משטרה תלונה בה הוא טוען כי לקוחו, אברהם פינקל, איים עליו ברצח וכן מסר איום זה לגביו גם לעורכדין אחרים. הפינקל שאיים על לוינגר, לדבריו, הוא אותו הפינקל המסעיר מזה מספר חודשים את המשטרה ובתי-המשפט. בעוד שבית הדין המשפטי של המשטרה, דן בהאש-

מות נגד קציני משטרה פתחת-קוה, כאילו פעלו לגביו לפנים משורת הדין בשל סיב יחסיהם עמו, הרי בבתי-המשפט מתנהלות מזה זמן תביעות למינוי כונס נכסים ל" מפעלו, רס"טרום, הנמצא במצוקה כספית גדולה.

פינקל שכר את שירותיו המשפטיים של לוינגר לפני כחודשיים, הבטיח לו 4000 ל"י בחודש ועוד תשלום לכל מקרה שי" יטפל בו כעורר-דין. עברו חודשיים ו" לוינגר, לדבריו, לא רק שלא ראה גרוש מפנקל, אלא שגם הילווה לו מכספו של כמה אלפי לירות.

כשלא קיבל את כספו כמוסכם, הודיע לוינגר לפינקל כי הוא עומד להתפטר מי" לייצג אותו. פינקל צעק, לפי תלונתו של לוינגר, בנוכחות עורכדין כי "יתקע סכין ללוינגר!" אחר-כך, לפני שהם עמדו להכנס ללשכת השופט המחוזי יוסף חריש, צעק פינקל לדבריו לוינגר, "אני אגמור איתך!"

תלונה נגד השופט. לוינגר לא הסתפק באזעקת המשטרה שעצרה את פינקל והזהירה אותו לא לאיים. כאשר נכנס ל" אולם המשפטים, נרעש ונרגש, טען בפני השופט:

"איימו עלי ברצח, התובע (פינקל) מאכיל את כולם בלוקשים וגם את כבודו. אבקש

פרקריט לוינגר תלונה נגד השופט

מבית-המשפט לדעת באיזה מצב אני נמצא. איימו עלי ברצח והתקיפוני בבית המשפט. הוא (פינקל) היה איש ביון והוא יכול לעשות את זה. אני כבר הגשתי בקשה לאקדה. הוא שקרן פתולוגי ורוצח לשקר לכולם. גם את אדוני הצליח לשקר ואדוני האמין לו."

השופט חריש קיבל את התפטרותו של לוינגר מייצגו של פינקל. אולם עורר-הדין אלי זוהר, שמונה על-ידי בית-המשפט כמנהל רס"טרום, הודיע כי יגיש תלונה ללשכת עורכדין נגד לוינגר על התנהגותו בבית-המשפט ועל שכינה לקוח שלו לשעבר בתואר "שקרן פתולוגי".

השופט חריש עוד לא הספיק לעכל את המתרחש באולמו, ושלח כבר מסר בידו מכתב מנשיא בית-המשפט המחוזי, השופט זאב צלטנר, המכתב היה לא פחות ולא יותר מאשר העתק תלונה שהגיש עו"ד לוינגר באותו יום נגד השופט חריש עצמו. בתלונה נגד חריש טען לוינגר כי נמנע ממנו לקבל פסקי-דין מנומקים של השופט, משום שזה נוטל אותם לביתו לשם "שיפוק". עוד טען כי חריש העליב אותו "שלא בצדק" על-ידי שטען בפניו בנוכחות עורכדין אחר כי הוא "כבר יותר מדי זמן עורר-דין וכי כל אחד מהם חי על פלנטה אחרת".

כתב צלטנר על גבי תלונתו של לוינגר: "אני מתכוון להאזין לעורר-הדין לוינגר, כי הדבר עלול להוות התערבות מצידו בתיק העומד ותלוי בפני שופט אחר. הנני מעביר העתק ממנו לשופט חריש אשר יכול, אם ירצה, להגיב."

בעקבות זאת הגיש לוינגר תלונה נגד חריש ללשכת עורכדין. טען הסרקליט יליד הונגריה בתלונתו: "מקצוע עריכת הדין אינו הפקר. שופטים, עם כל הכבוד, יש סנקציות נגדם כמו נגד כל אורח ב" מדינה."

"אני יודע שאני עלול לאבד את רשיון העורר-דין שלי", אמר לוינגר השבוע, "אבל אני לא אתן שידרכו עלי. מה שי" עשיתי עשיתי מתוך הגנה עצמית."

12 **ספורט טוטו** **21**

השבוע מינימום פרס ראשון:

רבע מיליון

ל" * * *

מינימום כלל הפרסים:

חצי מיליון

ל" * * *

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

Merci

...את הרי יודעת

שלא

מתאים לך

מתאים לך מאד!

גרבוניים • גמישונים
ארכונים • אקסטרוניים

הם יושבים בכנסת - כי כך החליט הבוחר. בפעם הבאה זה יהיה אחרת

שוד הקולות והגדול

בשיטה הקיימת שולם העולם הזה בממוצע 2854 קול פחות מן המערך עבור מנדאט. כי שיטה המוצעת היה העולם הזה משולם 5955 קול יותר מן המערך עבור מנדאט!

נגד „רשימות קייניות“

בינואר 1972, עוד לפני שאברהם עופר (המערך) ויוחנן באדר (גח"ל) הציעו את ההצעה, הם קיבלו חוות-דעת מאת המפקח הארצי על הבחירות, ג. קראפט, שהוא סקיד ה-מדינה, „חוות-דעת“ זו היתה תעמולה גלויה למען ה-הצעה.

קראפט כלל לא הסתיר את כוונת המציינים, כשאמר במיום דבריו: „חלוקת המנדטים ל-10 קולות, ולתת מנדאטים במתנה לסיעות הגדולות — המערך וגח"ל“.

(הסיעות הקטנות הגישו השבוע תלונה רשמית נגד קראפט, על שהשתמש בביטויים מעליבים נגד סיעות נבחרות. ברור שהיא הוכנה לפי הזמנת אברהם עופר, מ-אנשיה-המפתח של מיפלגת העבודה, ובעל ההצעה.)

רוב מוחלט למערך

הכוונה אינה, אפוא, לעשות „צדק“ — מה גם שה-שיטה המוצעת אינה יותר צודקת מן השיטה הקיימת, ומשאירה את הפער המקרי בין „מחירי“ המנדטים, הכולנה היא לגזור מנדאטים מן הסיעות ה-קטנות, ולתת מנדאטים במתנה לסיעות הגדולות — המערך וגח"ל.

חלוקה חדשה זו עוזרת להעניק למערך רוב מוחלט בכנסת גם אם זכה במיעוט של קולות בקפלי, אם, למשל, יקבל המערך קולות עבור 58 מנדאטים, ויכלה החלוקה החדשה ל-העניק לו 61 מנדאטים.

למעשה תביא השיטה המוצעת לכך שבקולות הסיעות הקטנות ייכנסו לכנסת מועמדים של הסיעות הגדולות. זהו סילוף מחפיר של רצון הבוחרים.

דיון בהול בוועדה

הצעת-החוק הפרטית של חברי-הכנסת עופר ובאדר נתקבלה בקריאה „טרומית“. היא מונחת עתה על שולחן ועדת החוק, חוקה ומישפוט.

(אם תאשר אותה ועדה זו, תחזור למליאת הכנסת לקריאה ראשונה. וייער עליה ויכוח כללי. אם תתקבל, תחזור לוועדה לשם הכנה לקריאה השנייה — שהיא בי-מיקרה זה רק פורמליות. עם קבלתה בקריאה השנייה והשלישית, היא תהפוך לחוק.)

המערך וגח"ל עשו את הכד כדי להביא לי-קבלת החוק באופן מוזר ביותר. סדר-ההצבעה בוועדה הופך כדי להקדים את הדיון בחוק זה. כשבוע שעבר נעשה נסיון לערוך עיון הצבעה בוועדה. רק בקושי הצליחו הסיעות הקטנות להצביע נגד החוק וההצבעה נכשלה.

הסיעות הקטנות פנו השבוע אל יו"ר הוועדה, ח"כ י. גולדשמיט (מפד"ל), ודרשו שיזמין אותן לוועדה כדי שיביאו בפניה את השגותיהן.

ישנה סכנה שהצעת-החוק תתקבל, עליידי הרוב ה-אוטומטי של המערך וגח"ל. תוך ימים מעטים — ושחור-שבועיים-שלושה ייגמרו כל המהלכים לאישורו. רק לחץ דעת הקהל עשוי לבטל מזימה זו. כפי שבוטלה מזימת אחוזה-החסימה!

השיטה הקיימת:

השיטה הקיימת היא פשוטה בתכלית. היא פועלת כלחל:

בבחירות לכנסת הנוכחית נמנו 1,427,981 קולות. אחרי ניכוי הקולות הפסולים, וקולות הרשימות שלא עברו את אחוזה-החסימה, נותרו 1,352,898 קולות כשרים.

אלה חולקו ב-120, והתוצאה היתה „המור-דד“: 11,274 קולות למנדאט.

לאחר מכן חולק מיספר הקולות של כל רשימה לפי מודד זה. למשל: 632,035 קולות המערך נתנו 56 מנדאטים שלמים, ועודף של 691 קולות. 16,853 הקולות של רשימת העולם הזה — כוח חדש נתנו מנדאט שלם אחד, ועודף של 5,579 קולות.

בצורה זו חולקו 114 מנדאטים שלמים, ונותר עודף של שישה מנדאטים שטרם חולקו. נערכה רשימה של כל העודפים, לפי הגודל (ראה טבלה). שישה העודפים הגדולים ביותר קיבלו את המנדאטים הנותרים.

השיטה המוצעת:

השיטה המוצעת היא מסובכת ביותר, וקשה להסבירה בפשטות.

לוקחים את מיספר הקולות הכשרים, ומ-חלקים אותם ב-121 (למה? ככה.) כך מתקבל מודד כללי, ולפיו נערכת החלוקה הראשונה. לפי מודד מקבל המערך 55 מנדאטים, ורשימת העולם הזה 1 מנדאט.

לאחר מכן מחלקים את קולות המערך ב-56, ואת קולות העולם הזה ב-2. זה נקרא „מודד רשימה ראשון“, והוא כמובן הרבה יותר גבוה למערך מאשר להעולם הזה. לפי מודד זה מק-בל המערך עוד מנדאט. אחר-כך מחלקים את קולות המערך ב-57, ואת קולות העולם הזה שוב ב-2. זהו „המודד הרשימה השני“, גם מו-דד זה גבוה יותר למערך מאשר להעולם הזה, ושוב מקבל המערך מנדאט. וכן הלאה, „מודד הרשימה השלישי“.

התוצאה: המערך מקבל 58 מנדאטים תמו-רת 10,897 קולות בממוצע, רשימת העולם הזה מקבלת מנדאט אחד ויחיד — תמורת 16,853 קולות!

שאר שישה המנדאטים חולקו לפי גודל העודפים שנותרו לרשימות.

עוול במקום „עוול“

מחייבי השיטה החדשה מתעלמים מחשבון פשוט וס-ביר זה. ומביאים במקומו חשבון אחר: כמה „שילמה“ כל רשימה עבור מנדאט, לפי חלוקה זו. חלוקת קולות המערך בין 56 המנדאטים שקיבל, מביאה לתוצאה שה-מערך „שילם“ עבור כל מנדאט 11,280 קולות, בעוד שה-עולם הזה שילם עבור כל מנדאט 8,427 קולות.

אולם אילו הונהגה השיטה המוצעת, היה המערך משלם בבחירות האחרונות עבור כל אחד מ-58 המנד-טים שהיה מקבל 10,897 קולות, ואילו רשימת העולם הזה היתה משלמת עבור מנדאט אחד 16,853 קולות!

אחרי שלחץ דעת-הקהל חיסל, לפי שעה, את מזימת המיפלגות הגדולות להעלות את אחוזה-החסימה, מתקדמת במהירות המזימה לגזול את עודפי הקולות של הרשי-מות הקטנות.

מזימה זו אינה פחות מסוכנת מהראשונה, כאשר היא תעביר בכל כנסת 3-5 מנדאטים מן הרשימות הקטנות אל הרשימות הגדולות, תגזול את קולותיהם של הרבה אלפי בוחרים, ותשנה את יחסי הכוחות בכנסת.

הטענות המדעיות בעד ונגד שתי השיטות היריבות הן מסובכות מאוד, וקשה להסבירן בקיצור. אולם התו-צאות הן פשוטות מאוד, והן מדברות בעד עצמן.

מנדאט ב-346 קולות!

אילו היתה קיימת השיטה המוצעת (הקרוייה על שם הבלגי ד'הונט) בבחירות לכנסת הנוכחית, היתה כל אחת מן הרשימות הבאות מאבדת מנדאט אחד: ע"מ, העולם הזה — כוח חדש, המרכז החופשי. לעומת זאת היה ה-מערך זוכה בשני מנדאטים נוספים, וגח"ל במנדאט אחד. הקולות הבאים היו הולכים לאיבוד: 8832 קולות ע"מ, 5579 קולות העולם הזה, 5119 קולות המרכז החופשי. דעומת זאת היה עודף של 691 (!) קולות מביא למערך שני מנדאטים נוספים, ועודף של 3170 היה מוסר מנדאט לגח"ל.

להלן רשימת העודפים בשתי הבחירות האחרונות. הר-עודפים מעל לקו זכו כל אחד במנדאט, והעודפים מתחת לקו לא זכו במנדאט:

העודפים בבחירות 1965

(אחרי שחולקו 114 מנדאטים לפי המודד):

המערך	12,283
מפד"ל	9,156
רק"ח	7,651
ערבים	6,583
רפ"י	6,399
ד"ע	5,775

העודפים הזה

מק"י	4,243
פא"י	3,736
מפ"ם	2,304
אגו"י	937
גח"ל	271
	51

העודפים בבחירות 1969

(אחרי שחולקו 114 מנדאטים לפי המודד):

אגו"י	10,180
ד"ע	10,111
מפד"ל	9,224
ע"מ	8,832
העולם הזה	5,579
מרכז חופשי	5,119

רק"ח

מק"י	5,005
גח"ל	4,438
ערבים	3,170
פא"י	2,893
המערך	2,420
	691

לפי השיטה הקיימת, קיבלו 114 חברי כנסת מנדא-טים לפי מודד של 11,274 קולות בבחירות האחרונות.

מיפלגות

יש רכילות אין פתרון

איך להוציא 240 אקדמיים בגדה וברצועה מן המחנות שלהם?

"משה דיין הוא קיסר השטחים!" קרא לטיף דורי, מהעסקנים הצעירים של מפ"ם. "השמצה!" זעמו אנשי רפ"י במפלגת העבודה, ותבעו מגולדה להעניש את מפ"ם.

רכילות פוליטית מסוג זה, התופסת בירישראל את מקום הוויכוח הפוליטי האמרי, תי, מילאה בשבועות האחרונים את העיתונות, בצד הרכילות על הוויכוח בין דיין, יגאל אלון ופינחס ספיר בצמרת המערך. תוך כדי כך נשכח לגמרי מי גרם לוויכוח, שעורר תסיסה כלשהי במערך.

סערה זוטא. דב זכין (49), איש קיבוץ הלבונה שבגליל, הגולן, המתין מזמן להודמנות להרצות בפני סיעת ה"מערך" על רעיונותיו לפיתרון בעיית-הפל"י טיט.

הקיצוניק בעל השיער המתולתל, שי נבחר לראשונה לכנסת הנוכחית, רצה ל"עורר ויכוח חדש על בעיית זו, ותוך כדי כך להבליט את עמדתו העצמאית במפ"ם. אחרי מאמצים רבים ניתנה לו ההזדמנות, כך נפתח הוויכוח על הנעשה בש"י חים, שגרם לכל סערת-הזוטא.

4 מחצות. לגבי פיתרון בעיית הפל"י טיט, קיימים ארבעה מחנות עיקריים:

- הסיפוחיסטים הקיצוניים, שאינם מעוניינים בפיתרון הבעיית, אלא רוצים להביא לסילוק הפליטים מהארץ. (ביניהם: איסר הראל, הרב מאיר כהנא).
- הסיפוחיסטים המציעים לקלוט את הפל"י, כדי לסלול את הדרך בפני סיפוח שקט ולהוכיח ש"היהודים וערבים יכולים לחיות בצוותא תחת שלטון ישראלי". (ביניהם: מנחם בגין, שמואל תמיר).
- האנטי-סיפוחיסטים, המתנגדים לקליטת הפל"י, מתוך חשש שזה יסלול את הדרך בפני סיפוח שקט. (ביניהם: חלק מהיונים של המערך).
- האנטי-סיפוחיסטים, המקווים שפיתרון בעיית הפליטים ייצור אווירה נוחה יותר לשלום.

למחנה רביעי זה שייך דב זכין — רי תוכניתו ערוכה בהתאם לכך. **תמריץ החוצה.** מציע זכין:

- לפתוח מייד בשיקום הפליטים, מבלי לחכות לשלום.
- לתת לפליטים תמריצים כדי שייצאו מרצונם מן המחנות. למשל: לבנות להם שיכונים מפורזים ברחבי הגדה והרצועה, בקרבת מקומות-העבודה שלהם (אך לא לרכוש מחדש ב"שיכונים פליטים").
- להבטיח לפליטים שעלידי יצאה מן המחנות לא יפסידו את מנות-המזון שלהם מסוכנות האו"ם, ולא יוותרו על זכויותיהם בישראל.

● לתת תמריץ כספי מיוחד לבעלי ה"חברות והעסקים שבמחנות, כדי שיוכלו להקים עסקים חדשים מחוץ למחנות. ● לממן את הפעולה באמצעות קרנות בינלאומיות, כך שהכלכלה הישראלית תרוויח מכל העניין.

העיקרון הבסיסי של זכין: יש לקלוט את הפליטים בשטחים המוחזקים, עלידי פיתוח הכלכלה והתעסוקה בשטחים אלה. זכין מקווה שבדרך זו יהיה ניתן לשלם את 60 אלף תושבי מחנות-הפל"י בגדה ואת 180 אלף תושבי המחנות ברצועה. מיס"פריים אלה לא השתנו במשך חמש השנים האחרונות, למרות כל המאמצים.

התחרות של חרופות. אך אם קשה לפתור את הבעיית, קשה עוד יותר להביא את המערך לדיון רציני כלשהו בה. זכין הוזמן ברוב כבוד להרצות על תוכניתו בפני מליאת סיעת-המערך. זו העבירה את המשך הדיון ל"הוועדה המדינית" של המערך, המורכבת משרי המערך, מוזכרי המפלגות ונציגי המערך בוועדת החוץ והביטחון של הכנסת. מוסד זה לא התכנס מזה למעלה משנה.

בוועדה המדינית הירצו גולדה ודיין על בעיות השלום, נערכה התחרות של הד"ר פות. התוצאה: פתיחת הדיון בלישכת מיפלגת העבודה, שבו תקפו גדולי העבודה זה את זה.

בינתיים נערך דיון מקביל גם במפ"ם. כולם שיבחו את תוכנית זכין ותקפו את

דיין. ההדלפות מישיבה זו גרמו לסערה בין מפ"ם ומפלגת-העבודה. **התוצאה: אפס.** השבוע יימשך ה"דיון בוועדה המדינית של המערך, כשעל אבא אבן לפתוח בדיון. חוץ מזה תדון מישלחת של מפ"ם על נושא זה עם מישל-גת-העבודה, לקראת ועידת מפ"ם הקרוב בה.

הדיעה הכללית: מכל העניין לא ייצא כלום, מפני שצמרת מפלגת-העבודה אינה מסוגלת להחליט על שום דבר.

הבורסה

טיפוס עקשני

מדוע עולים שערי המניות של חברת ההשקעות ש"בנק הפועלים?

לא אחת קורה בבורסה שמניות עולות לפתע מבלי שמאחורי עלייה זו יהיה הסבר גיוני. זה מה שאירע, כביכול, בחודש האחרון למניות החברה להשקעות של בנק הפועלים, חברת בת השולטת ברכוש כלכלי מסועף הכולל בתוכו את מיפעל סכיני הגילוח אוקבה וחברת טלרופ, העוסקת בשילוט מואר ברחו

ח"כ זכין
קיסר השטחים אינו רוצה

בות. תוך חודש אחד העפילו מניות אלה משער של 335 נקודות לשער של 370 נקודות והן ממשיכות לספס בעקשנות. מקור העלייה, הנחמכת על-ידי קניות של בנק הפועלים עצמו, הוא בידיעות המבוססות על כוונת החברה לחלק מניות הטבה בשיעור של מניה אחת לשלוש מניות מוחזקות וכן לחלק לבעלי מניין תיה בנוסח בשיעור של 10%.

ידיעות אלה לא הוכחשו עד כה, אולם הודעת החברה עליהם מתמהמתת. מסתבר כי פרצו חילוקי-דעות בין הנהלת בנק הפועלים להנהלת החברה להשקעות. בעוד הנהלת החברה להשקעות רוצה להשאיר מקסימום רווחים בתוך החברה, מעוניינת הנהלת הבנק לפצות את בעלי המניות ולתת להם נתח מהרווחים הריבים של החברה להשקעות.

לשפר את הסיכויים. מאחורי ה"רצון הטוב של בנק הפועלים מסתתרת כוונה פשוטה. לאחרונה הגדילו שני בני דים גדולים במדינה — בנק לאומי ובנק דיסקונט, את הונם במידה ניכרת על-ידי הנפקה לציבור של מניות. אגרות-חוב לשטריות. בנק דיסקונט, הרוצה לחזור למקום השני בבנקאות בישראל, אותו הפסיד לטובת בנק הפועלים, אף שינה את הרכב חברות הבת שלו כדי שיוכל לצרף למאזנו את מאזני הבנק למשכנתאות של וכן את מאזן בנק ברקליס ש"התאחד עימו.

נראה שבנק הפועלים מתכוון בעתיד לפנות אף הוא אל הציבור ולבקשו לקנות את ניירותיו כדי להגדיל את הונם. מיקדמה נאה בצורת הטבות לבעלי המניות של חברה להשקעות של הבנק, עשויה בהחלט לשפר את סיכויי המכירה של הניירות שיוציא הבנק למכירה.

תיירות

סיירת סדין

לאחר התקדים של פיירת הכטיחות, מבקש שרי-התיירות להקים מיטרה פרטית משו

ד"ר קרול ליכט, מנכ"ל התאחדות ה"מלונאים, נדהם. לנגד עיניו היתה מונחת הצעת-חוק שהגיש שרי-התיירות, משה קול, לחברי הממשלה, ואשר כללה פרקים ה"נוגעים לבתי-מלון.

בדרך כלל, מקובל כי לפני הגשת הצעת חוק, שומע השר המגיש גם את דעת ה"ענף בו נוגעת ההצעה. במקרה הנדון, נפלה ההצעה כהפתעה על המלונאים. אך הסתעה גדולה יותר נגרמה להם, כאשר עיינו בסעיפים המציעים להקים משטרת מלונות מיוחדת, בעלת סמכויות כפייה מינהליות, בדומה לסמכויות המימר של הצבאי בשטחים המוחזקים. המיטרה המוצעת אמורה לפלוש לכל מלון בישראל, אל, לשפשש בין הסדינים והארונות וחסריים, כדי להשגיח על רמת השירות. **העדר התמריץ.** המלונאים שיגרו מיברקים בהולים לשרי הממשלה, מחו על כי הצעת החוק הדנה בהם הוכנה ללא שיתופם וידיעתם. הם ביקשו מהממשלה להחזיר את החוק לשר קול, לבקשו לדון שנית בהצעה.

התקוממות המלונאים, שעד היום היו כעדר צייתן וממושע, הדחימה את קול. אחרי הכל, נשיא המלונאים הוא שמואל (סמל) פדרמן, שאחיו יקותיאל הוא מראשי מפלגתו של השר קול. קול הרים טלפון, ניהל שיחה ארוכה עם ד"ר ליכט, שעיקרה תחינה כי חברי ההתאחדות יפסיקו את המאבק נגדו. כפיצוי, הבטיח קול, תינתן להם הזדמנות להתנגד בעת הדיון בוועדת הכנסת.

הנהלת המלונאים התכנסה לדיון, קיבלה דיווח על תוכן השיחה עם השר, החליטה לא לסגת. השבוע, יצא מכתב-מחאה של המלונאים לכל חברי הכנסת. אולם המלונאים הזהירו כי לא יסתפקו במכתבים. אם סיירת סדין לא תימחק, הם מאיימים לנקוט באמצעים חריפים, ש"החמור בהם — התחרות הוועידה הכלכלית הגדולה — המיפוש הכלכלי המרכזי של אירועי שנת ה-25 למדינה.

עסקים

משנה שם משנה מזל

איך ללוות רבע מזיון ל"י — וזא להחזיר

במשך שנים, ניהלו יעקב מרגליות ורי אשתו חנה עסק הפצת ספרים מן הגדולים בארץ. ברחוב מלצ'ס בתל-אביב, עד ש"לפני כמה חודשים התברר כי המרגליות הסתבכו בחובות של כמאתיים אלף לירות, גם להסתבכות צריך מזל. בעוד פשיטת-הרגל של מסיץ הספרים יעקב דנגור של מרגליות בשקט מוחלט. הנושים למדו לקח מפרשת דנגור, נמנעו מכל הליכים משפטיים. הסיבה: כל עוד מרגליות עובד ומרוויח, היתה להם, לדעתם, סיכוי לקבל לפחות חלק מן החובות חזרה. מאידך, אם יכריזו עליו בית-המשפט כפושט-רגל, הוא יהיה פטור מהחזרת החובות.

שכיר בלבד. מרגליות חדל להפיץ תחת שמו, החל להפיץ תחת שם של אבן טובה אחרת, יהלום. אולם נראה כי הנושים מצאו הוכחות לקשרים עסקיים בינו לבין עסק זה. מרגליות חשש כי הנושים ייקלו את כספי העסק — ושינה שוב שם.

עתה, הוא עובד, לדבריו, כשכיר בסוכנות בשם נחבי הספר בע"מ. החברה עצמה שייכת לשני יהודים אמריקנים בעלי כסף, סמט ומורגנשטרן. הללו הסדירו לחברה את הפצת ספרי הוצאת כתר הגדולה, ש"מנה בלבד מוכר מרגליות — תחת השם החדש — ב"ב 80 אלף ל"י לחודש.

התוצאה: הנושים נותרו חסרי-אונים. מרגליות טוען כי הוא שכיר בלבד, יכול לשלם על חשבון חובותיו רק כמה מאות לירות כל חודש.

הנושים ייאלצו להסתפק בכך. כל עוד אין ביכולתו להוכיח כי מרגליות איננו שכיר, וכי יש לו הכנסות נוסף למשכורתו — זוהי תקוות היחידה לראות את כספם, גם אם ייאלצו לחכות שנים, בקצב הזה.

חביב קהואני (מו"כר-קפה בערבית), מי שהיה מורה בחיפה, ומייסדי אל-ארד, חשוד שהיה המפעיל של הרשת בארץ.

המפעיל

נאיפה קהואני, אשתו של חביב, שעזבה יחד עימו את ישראל ב-1968. לשענת שירותי הביטחון היו בני הזוג קהואני המפעילים של רשת הריגול.

המפעילה

דאוד תורכי, בעל חנות הספרים החיפאי, לשעבר חבר רק"ח ומצפן, החשוד בכך כי עמד בראש, ההתמורה האדומה הסורית והיה היחיד שהכיר את כל החוליות שפעלו בה.

הבוס

מעולם לא היתה רשת ריגול כזאת שמכרה את התוכניות

המודפסות שלה

בקיוסקים

דים ברשת, "התזמורת האדומה" היתה במידה רבה תוצאה של דיעה קדומה ש"אצלנו זה לא יכול לקרות". היתה זו התנפצות של התדמית העצמית של הישראלי היפה על עצמו ועל סביבתו, מעין פגיעה באני הקולקטיבי של הישראלים.

מחצרים

בטרומבונים

למעשה לא היתה ההפתעה צריכה להיות רבה כל כך.

כי אם אומנם השתייכו ארבעת הצעירים הישראליים היהודים, שנעצרו כחשודים, ל"תזמורת האדומה" הסורית בישראל, הרי הם לא עשו זאת בחשאי ובהסתרה. הם היו המחצרים בתזמורת, שהכריזו על קיומם ועל פעילותם לא בנושפה בפיקולו קטן אלא בטרומבונים רעשניים.

מבחינה זו לפחות, אם יש אמת בכל ההאשמות שתולים שירותי-הבטחון בחבורה, הרי שהיתה זו אחת ממחתרות הריגול המזרחיות ביותר שנוצרו אי פעם בתקופה המודרנית: מחתרת שהכריזה על כוונותיה המוצהרות באמצעות פירסומים מודפסים שנמכרו בקיוסקים לכל קונה, במחירי הישוה לכל נפש של לירה ישראלית אחת. מדי פעם בשנתיים האחרונות, הופצו במקומות שונים בארץ חוברות סטנסיל שגשאו את הכותרת חזית אדומה. לפחות שניים מארבעת היהודים שנעצרו כחשודים בחבורת ברשת, אודי אדיב ודן ורד, היו עורכי-החברת זו ומנהיגי הארגון שהוציא אותה לאור: הברית הקומוניסטית המהפכנית.

בחוברת זו ניתן היה לקרוא, בין השאר, במצע הרעיוני של החבורה את הסעיפים הבאים:

● "אנו, קומוניסטים תושבי מדינת-

עמלי כל הארצות התאחדו

חזית

אדומה

הברית הקומוניסטית המהפכנית

שנה 1, מס. 2

וצמנו וז

בגליון זה

- (1) פלשורמה
- (2) פ.פ. - כרוז (1930)
- (3) אירלנד-המאבק ממשיך
- (4) על האגוד המיקצועי
- (5) על אינטליגנציה, חינוך וביצוע
- (6) ביקורת על ה"בסניז"
- (7) מדרגות ערבית
- (8) ומסכת קומוניסטים.
- (9) מוסטפה דב'מאל

חד פעמי

המחיר: 1-1

הם הכריזו:

נפורד

את צה"ל!

שנועדה, בהתאם למטרתם המוצהרת, ל"הביא לחיסולה של מדינת-ישראל כמדינה ציונית ויהודית.

זה שערבים מסוגלים לבגוד בעמם ו"לשתף פעולה עם אויבי מדינותיהם, נר"א לאורח הישראלי הממוצע כתופעה שיגרתית, שאין בה שום דבר יוצא-דופן, ושלדעת רבים מאורחי ישראל מתחייבת מעצם היותם ערבים. זה שבכל עם ומדינה נמצאים תמיד כאלה המוכנים מסיבות אידיאלוגיות או אחרות לשתף פעולה עם אויבי ארצותיהם ולהיחשב בעיני בני-עמם לבוגדים, גם זו תופעה טבעית ו"מקובלת.

אבל שיהודי יעשה דבר כזה? ועוד ישראלי שהוא צבר יליד הארץ, שחונך וגדל בארץ ושירת בצבאה? או כזה שהוא מורה משכיל המלמד ומחנך תלמידי תיכון?

התדהמה הכללית שפשטה במדינה עם היוודע דבר תפיסתם של הצעירים היתה

ההם שהיכה השבוע את אזרחי ישראל היה בלתי נתפס לרובם. כאשר התפוצצה השבוע פרשת מעצרה של "התזמורת האדומה" ששתלו משרדי המודיעין של סוריה בשיתוף עם ארגוני הטרור הערביים בישראל, ושכללה רשת מסועפת ומאורגנת היטב, שלפי הידיעות הראשונות כללה עשרות אנשים המאורגנים בתאים חשאיים וזעירים, לא נבעה התדהמה רק מעצם הצלחתם של הסורים והפלסטינים להקים רשת כזאת בישראל. גם הצלחתם של שירותי-הבטחון הישראליים בחשיפתה ובליכידתה של רשת זאת לא הרשימה כל כך.

על הכל חיספה העובדה, שלראשונה בתולדות המדינה נתפסו צעירים ישראליים עבריים, שפויים בדעתם ובעלי רמה שכלית, הנחשדים בכך שלא רק ריגלו למען האוייב אלא שתי מוכנים לשתף עימו פעולה בחבלה במטרות בישראל, ביסיועים באזרחי ישראל ובפעילות אלימה

המורה דני ורד, המורה למתמטיקה, שלטענת שירותי-הבטחון נסע לדמשק לקבל הדרכה.

הפועל דוד קופפר, פועל הבניין מבתי"ס, בעל עבר פלילי, נחשד שידע על קשרי חבריו.

האידיאולוג של "הברית הקומוניסטית המהפכנית" היה אהוד ("אודי") אדיב, בן קיבוץ ג'ושמואל, החשוד כי עמד בראש הקבוצה היהודית של "התזמורת האדומה". כאן הוא נראה (במרכז) בהפגנה נגד גירוש הבדואים מפינתח'רופי, שנערכה לפני מיספר חודשים. לאיש היושב משמאל אין קשר אליו.

ישראל, רואים בשלטון הציוני, המבטיח את המשך הסדר החברתי הקיים בתחום הפוליטי בו אנו פועלים. את אויבנו היטאקטי העיקרי!"

● "ניתוק האוכלוסיה היהודית מן הידיאולוגיה הציונית יתאפשר אך ורק עם מימוש שלושת התהליכים הבאים הללוים זה בזה:

א. התפרקות הדרגתית של העליונות הצבאית של צה"ל.

ב. חמרת המשבר הכלכלי הפנימי בישראל.

ג. גירוש אטרנטובה אינטרנציונאלי בקרב תנועת השיחור הפלסטינית והתנועה המהפכנית הערבית."

● "אין אפשרות להגשים את הסוציאליזם ללא מהפכה אלימה הנתמכת על ידי ההמונים."

● "מטרת החזית בטווח ארוך צריכה להיות, להכין לארגון ולנהל את המלחמה

וכספריים שאין להם כל שחר וכל אחיזה במציאות. כנסיון לבור את המזון מהתבן ולחשוף פרטים מדויקים על מה שהסתתר מאחורי פעילות רשת התזמורת האדומה בישראל, ניתן לצייר את התמונה הבאה:

מנצח התזמורת האדומה היה חביב קהואגי, מורה נוצרי מחיפה, בעל דיעות לאומניות, לשעבר מראשי קבוצת אל-אד, שישב תקופות מאסר שונות בכלא הישראלי אחרי שהורשע בפעילות עוינת למדינה ובמגע עם סוכנים זרים. ב-1968, התירו שלטונות ישראל לקהואגי להשתחרר מהמעצר המנהלי בו היה נתון זמן ממושך, ולעזוב את ישראל עם משפחתו.

קהואגי התיישב בקפריסין, שם פתח בית-מסחר קטן אשר הפך למקום מיושב לסוכני מודיעין של מדינות ערב ובין אורחים שונים שהגיעו לניקוסיה, כולל מישאל. כמה ערבים ישראליים נשלחו

ורד ולאחור אדיב, שניהם חברי הוועד המרכזי של הברית הקומוניסטית-המהפכנית, לשמש מתווך ולקשר בינם לבין ארגון נים קומוניסטים מהפכניים במדינות ערב. הסיפור שהופץ על ידי שירותי הבטחון כאילו יצאו דני ורד ואחור אדיב לדמשק כדי להפגש עם אנשי ג'תח, (החזית לי שחרור פלסטין) הוא סיפור בלתי מת-קבל על הדעת. ג'תח הוא ארגון ימיני של אל-פתח. אין להעלות על הדעת שהשניים היו מנסים לקשר קשרים עם ארגון כזה. עוד יותר מכך, האידיאולוגיה הרשמית של הברית שללה כל גילוי של לאומנות ערבית. היחיד שהסתייג מסעיף זה היה אודי אדיב. אודי השתייך לברית לא מפני שהאמין בכל תוכניתה הפוליטית והרעיונית, אלא מפני שראה בה את הרע במדי עוט. בויכוחים באסיפות הברית, אמר אודי כי לאומנות היא אומנם דבר רע, אולם מכיון שבמצב הנוכחי הפלסטינים הם הנכבשים והמדוכאים הוא מכיר בכך

לתמונה אנשי המודיעין הסורי, שלחצו עליו לקבל ידיעות בעלות ערך צבאי ולהמשיך לשמש כמרגל עבורם ואולי אף לעסוק בפעילות חבלנית בישראל. במצב בו היה אודי בדמשק נראה שלא היה קשה להפעיל עליו לחץ. מצד אחד הוא היה בשל מבחינה אידיאולוגית לצעוד את הצעד שהפריד בין הכרה בזכותם של הפלסטינים להלחם על ארצם, לבין סיוע למלחמה זו באמצעות אספקת ידיעות ש-ימנעו מהם קורבנות. מצד שני הוא היה נתון בידיהם של הסורים שיכלו למנוע את חזרתו לישראל או להביא לתפיסתו בישראל כמרגל.

אודי עשה כנראה את הצעד שממנו אין חזרה. כאשר חזר לישראל לא יכול היה עוד לסגת מהשליחות שנטל על עצ-מו. כפי שטענים שירותי הבטחון, הורה אודי בכך שמסר לסורים ידיעות בעלות ערך בטחוני רב, ואף התאמן אימוני חב-לה במחנה מחבלים פלסטינים ליד דמשק.

דאוד תורכי, החשוד כי עמד בראש רשת הריגול,

כבר נעצר מספר פעמים כסוכן ריגול סורי - ושוחרר

בכך עשה אודי את הצעד שהפריד בין פעילות פוליטית קיצונית, אך לגיטימית, בישראל, לבין פעילות מסוכנת מכמה בחי-נות.

הסכנה הבטחונית ברורה. מחתרת שיהיו בה חברים צברים, ששירתו בצה"ל בי-וויזות ומבחרות, עלולה להצליח בפעו-לות של ריגול וחבלה בצורה אחרת לגמ-רי מאשר הקבוצות הכושלות של הפידאיון הערבי, שפעלו עד כה בשטח זה.

כל ארגוני הפידאיון דוגלים במצע ש-פירושו: חיסול מדינת ישראל והקמת "מדי-נה פלסטינית דמוקרטית, שאינה שייכת לכת דתית אחת", בה "יחוי מוסלמים, נוצ-רים ויהודים בצוותא, כאזרחים שווים וזכויות".

מצע זה לא היכה שורשים עמוקים בציבור הפלסטיני. מפני שברור לחלוטין שהוא אינו ניתן להגשמה. איש אינו מע-לה על דעתו ברצינות שארגוני הפידאיון יוכלו לנצח ביום מן הימים את צה"ל ולמגר את המדינה בשדה-הקרב.

כדי לגשר על הפער בין המצע למצי-אות, המציאו הפידאיון תיאוריה נוספת שהמוני ישראל עצמם יתקוממו בבוא היום נגד "מיכנה השלטון הציוני הגזעני" ו-יהרסו אותו במאבק משותף עם אחיהם הפלסטיניים. את המרד הזה ינהיגו בני עדות המזרח, המקופחים על ידי השלטון הציוני, והצברים שנולדו בארץ והם פלס-טינים בני דת משה.

מתנה משמיים לפידאיון

ד השבוע נראה הדבר בעיני כל כחלום מגוחך. אומנם הפידאיון גי-סו לא פעם להצביע על הפנתרים השחור-רים ועל קבוצות מצפן כעל סימנים הר-מוכחים שמתחילה מהפכה בישראל, אבל הדבר לא היה אמין.

אם נכונות טענות שירותי-הבטחון נגד מחתרת החזית האדומה, הרי שזה משנה את המצב. חברים בה צברים מבטן ולידה, וגם איש עדות המזרח כמו יחזקאל כהן, שהיה דווקא איש האגף הציוני בברית הקומוניסטית-המהפכנית והפך כרוויס על דעת עצמו שטענו כי ארגוני החבלה צרי-כים להכיר שלאוכלוסיה היהודית בארץ יש זכות לחיות בבטחון אפילו במצב הנוכחי.

בשביל כל ארגוני הפידאיון היה פירסום דבר תפיסתם של הצעירים היהודים, שהיו חברים בארגון מחתלתי עם חברים ער-בים, בבחינת מתנה משמיים. הם יוכלו עתה לטעון באוזני הפלסטינים כי אכן יש ממש בתיאוריה שלהם וכי עתידה לקום חזית פלסטינית יהודית ערבית למען חי-סול מדינת ישראל.

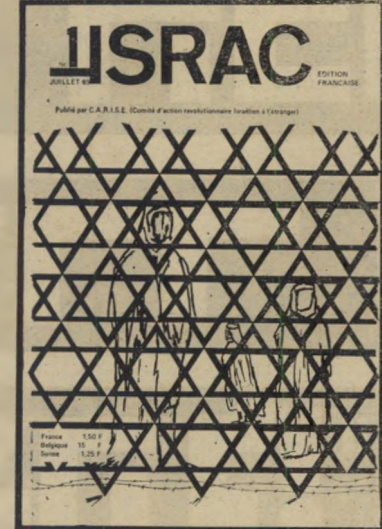
הדבר עלול לתת בידי הפידאיון נשק תעמולתי רב עוצמה נגד היסודות המתו-רים בעם הפלסטיני, הרוצים בשלום מקי-והמוכנים להסכים למדינה פלסטינית, "קט-נה" שתקום בצד ישראל תוך שלום עמה. זהו הנזק האחר. הנזק השני הוא בישר-אל עצמה: מחתרת מזוהה זו נותנת נש-קידי החוגים הלאומניים הקיצוניים ב-ישראל (המשך מעמוד 27)

שהלאומנות שלהם היא דבר חיובי. כך, למרות שלא קיבל את כל ההלכות האידיאולוגיות של הברית, המשיך אודי להשתתף אליה, ואם כי היה חבר הוועד המרכזי שלה לא התבטאה פעילותו ביותר מאשר הפצת עתוניה.

נראה שהיה צורך באיזה פיתוי אמיתי כדי להביא את אודי ואת דני ורד לדמשק. ככל הנראה הם פתו להאמין כי עומדים לסדר להם פגישות עם חברים בארגונים ערביים מהפכניים, כדי שיוכלו לפעול יחד למען מהפכה כללית באזור כולו.

צעד שאין ממנו חזרה

אם אימנם נכונות כל האשמות ש-מעלים שירותי הבטחון נגד החברים היהודים בתזמורת האדומה הסורית, נראה שהם התדרדרו לכך שלב אחר שלב, תחיי-לה הובטה להם לפגוש מהפכנים ערבים. ברור בפגישה כזו לא היתה יכולה להי-ערך בישראל. דני ורד, שהיה כנראה הר-מיוזם

בצורת

שער החוברת אישראל בצרפתית, אחת מחוב-רות מצפן המופצות בעולם על-ידי חברי מצפן היושבים בעיקר בלונדון, פאריס וניו-יורק. אנשי החזית האדומה ראו באנשי מצפן פוטנציים שאינם מוכנים להג-ישים את התיאוריות שלהם הלכה למעשה.

ראשון שיצא לדמשק, נסע לאתונה, שם צוייד בדרכון סורי, טס לדמשק, הופגש שם עם מי שהופגש וחזר לישראל.

ברור שבשביל זה טרם גיסו אנשי הר-משדר השני הסורי, שהוא משרד המו-דיעין, לנצל את דני למטרות מודיעין. קרוב לוודאי שאם היו עושים זאת, לא היה אודי אדיב יוצא בעקבותיו לדמשק. אודי טס לדמשק מאתונה דרך קהיר, מבלי שנחקר שם על ידי קציני ביון מצריים כפי שטען אחד העתונים כי-ש-אל המצרים כלל לא ידעו את זהותו האמיתית של הנוסע שנחת בנמל-התעופה של קהיר בדרכון סורי.

רק עם ביקורו של אודי בדמשק נכנסו

למאסר בישראל אחרי שקשרו קשרים עם קהואגי בקפריסין. קהואגי הבין כנראה שהקרקע בקפריסין בושרת מתחת רגליו ושהוא נמצא בעיקוב מתמיד, העתיק את מקום פעילותו לדמשק.

אחד האחרונים שעמדו בקשר עם קהואגי בניקוסיה היה דאוד תורכי, 45, קומוניסט ערבי ותיק מחיפה, בעל חנות ספרים, ש-לאחרונה נטה בדיעותיו להשקפות מאויס-טיות. בזמנו היה תורכי מקורב למצפן, אולם לאחרונה פרש מכל פעילות פוליטית גלויה בטענה שהתאכזב מכל ארגוני הר-

בישראל

זהו שער של חור-ברת מצפן, היוצאת לאור בישראל על-ידי האירגון הסוציא-ליסטי הישראלי, ושעל שמה נקרא האיר-גון. מארגון זה, המונה כמה עשרות חברים בלבד, התפזרו אנשי "החזית האדומה" ש-חקפו את אנשי מצפן על היותם פשרניים.

שמאל בארץ והתיישב מפוליטיקה. מעצרו של תורכי בשבוע שעבר כחשוד כמי ש-עמד בראש רשת הריגול בארץ, לא היה מעצרו הראשון.

בשנתיים האחרונות הוא נעצר פעמים רבות, כל פעם על אותו חשד: היותו סוכן של המודיעין הסורי. בכל פעם שוחרר אחרי תקופת מעצר קצרה. משום כך נראה תמוה מאוד אם המשך לעמוד בראש רשת הריגול שנחשפה. אדם הנעצר בכל כמה חודשים בחשד של ריגול ודאי מבין כי הוא נמצא בעיקוב מתמיד.

על כל פנים, לטענות שירותי-הבטחון, גייס תורכי בשנתיים האחרונות רשת עני-פה של סוכנים בכפרים ערביים בכל רחבי הארץ, שחלק מהם לא היו אלא סוכנים של שירותי-הבטחון עצמם.

המגע עם אנשי החזית האדומה בראשו-תם של אחור אדיב ודן ורד החל לפני שמונה חודשים בלבד. לתורכי היו קשרים עם כל ארגוני השמאל בארץ מהסיבה הר-פשוטה כי הוא בעל חנות הספרים היחיד בחיפה, שהיה מוכן להפיץ כל מיני חוב-רות אידיאולוגיות של ארגונים שונים. הוא הפיץ גם את חוברות החזית האדומה של הברית הקומוניסטית-המהפכנית, נאה שבשלב מסויים הציע תורכי לדני

נגד המישטר הציוני כשמטרתו הסופית של המאבק היא כינון דיקטטורה פרולטרית ב-מזרח הערב. כאור משוחרר וכמבצר של המהפכה הסוציאליסטית הערבית."

או כפי שקרא בהתלהבות מהפכנית חבר הארגון מוסטפה ג'מל, באחת החוברות של חזית אדומה: "אנו קומוניסטים, לא מחכים לברכות ולטובות הנאה מהאלוהים הכל יוכל ומאמא היסטוריה. את מבקשים אלא דורשים בשם הצדק של המנוצלים ולוק-חים בכוחה של אש רובינר. נגד גולדות ודיינים, סאדטים, אסדים, חוסיי-נים, פייסלים נומיריים וקאדפיים."

גם לולא היו הכוחות, כפי שטענים אנשי שירותי-הבטחון, נגד אנשי "החזית האדומה" כי עסקו בפעילות חתרנית, די היה במה שכתבו, פירסמו, הוציאו לאור והפיצו, כדי להרשיעם בעוון הסתה לפעור-לה אלימה נגד מדינת-ישראל ואזרחיה. השאלה היא רק, איך כל זה מתישב עם פעילות מחתרתית של ריגול וחבלה?

ראש הרשת

נעצר בעבר

ז אינה התופעה המזוהה היחידה הצפה בעקבות גילוי רשת הריגול הר-סורית. ישנם הרבה דברים מזוהים נוספים בכל הפרשה.

בניגוד למה שפורסם בעתונות לא היתה הברית הקומוניסטית-המהפכנית פלג של מצפן. נכון שהצטרפו אליה וייסדו אותה כמה מפורשי מצפן, כמו דני ורד ואחור אדיב, אולם הברית רואה את עצמה כי מפלגה קומוניסטית עצמאית. אין לה שום קשר לתורת מאו, כפי שפורסם. להיפך, בניגוד למפלגות הקומוניסטיות הסובייטיות והסיניות, הברית שייכת לתנועת "העולם השלישי", תנועה של מפלגות קומוניסטיות מהפכניות, בעלות אידיאולוגיה אינטר-נציונאליה השוללת את כל המישטרים במדינות ערב.

הברית שוללת את קיומה של הלאומנות הערבית ובפירסומיה נכללו התקפות חרי-פות ביותר נגד סוריה ומישטר הכעת שבה, כמו הקטע הבא על שלטון הבעת: "...כת קצינים ממלוכות, מיליטריסטית ומשטר-תית, שצמחה מצאצאיה של הבורגנות הר-זעירה הסורית, היא שובינית וספרטיסטית ופרצופה האמיתי הוא בדמות מפלגה פטרון סוציאליסטית הנקראת בעת - בימת קרקס שעליה רביסרנים וקולונלים סוריים לוחמים על מישרות שמנות, על חלקים גדולים יותר ברוחמים ועל הזכות הראשונה בבית רכוש ציבורי הפועלים." אך יכולים אנשים המשתככים לתנועה פוליטית זעירה, המפרסמת דברים כאלה, להתגנב מרצונם לשירותה של מדינה כזו ומישטרה?

לאור זאת נראה כי אם אומנם היו כמה מאנשי הברית הקומוניסטית-המהפכנית קשורים בארגון הריגול והחבלה שהופעל על ידי הסורים, הם עשו זאת לא כתוצאה ממניעים פוליטיים שדחפו אותם לרגל ב-י הכרה, אלא משום שנפלו למלכודת ש-הוטמנה להגליהם.

מבול החומר שהתפרסם בעתונות הר-ישראלית מאז תפיסתה של התזמורת הר-אדומה הסורית בישראל, מכיל ערב רב של עובדות ודמיון, של פרטים מדויקים

מי הם ארבעת הצעירים היהודים בחברות בארגון חבלה ערבי?

דני ורד:

צה"ל שבר אותו

הוא רצה לשבור את צה"ל

דני ורד בן 28, האיש החשוד עתה, כי היה היהודי הישראלי הראשון ברשת הריגול הסורית בישראל שנסע לדמשק בחודש יוני 1972, ויצר שם מגע עם סוכנים המודיעין הסורי, רצה להיות קצין קרבי בצה"ל.
עובדה שלא פורסמה עד כה והידועה רק למעטים מבין מכריו של דני ורד, שלא שירת כחל בצה"ל, היא שלפני שלוש שנים שנים חלה דני ורד חניך הפנימיה הצבאית בחיפה, אליה התנדב כדי להגשים את חלומו להיות קצין קרבי בצה"ל.
הוא היה אז ממושק, צנום וצעיר מכל בני כיתתו. לבית-הספר העממי נכנס שנה אחת מוקדם יותר מאשר כל הילדים. הגננת בגן פשוט לא היתה מוכנה להחזיק אותו יותר. הוא היה מפותח, בגוף ובשכל, מכל ילדי הגן. אחרי בדיקה מיוחדת התקבל לבית-הספר בדרור.

בחימית תיכון למד בבית-הספר התיכון עירוני א'. כבר אז חלם ללמוד בפנימיה הצבאית. אבל באותה תקופה קיבלו לפנימיה רק תלמידי שבעיות. שנה אחרי כך החלו לקבל גם תלמידי שישיות. דני לא היסס. בבית התנדדו לרעיון. אמה, בתיה לבית פיקובסקי, מורה למתימטיקה ממנה ירש את כשרונותיו למדעים המדויקים והמופשטים, ניסתה להניא אותו ממך. אבל דני התעקש. אמרו לו: "בסדר, אבל תסדר את הכל בעצמך. איש לא יעזור לך". הוא סידר את קבלתו לפנימיה בכוחות עצמו. במבחנים המוקדמים וב-ראיון האיש הוא הצליח בצורה מבריקה. קיבלו אותו מיר, ללא היסוס.

אבל המציאות לא היתה יפה כל כך כמו החלום. דני לא עמד במאמץ הגופני תרגילי הריצה הממושכת בתרי הכרמל, אימוני הלילה והמשמעת החמורה התישו את כוחו. הוא לא יכול היה להתחרות ברובי לכתה המבוגרים ממנו בשנה. הוא התחיל להרדם בשיעורים, לפגור בלימודים. בתום השליש השני היה צריך להיפרד מהחלום להיות צוער.

הוא חזר לחל-אביב לגימנסיה גאולה, שם שב והצטיין. התגלה כתלמיד מבריק במתימטיקה. כשסיים את לימודיו התיכון גייס והוא בן 17 וארבעה חודשים, נסע שוב לחיפה להתקבל ללימודים לטכניון. שם אירעה ההתנגשות השניה שלו עם צה"ל.

הוא סבר כי יתנו לו לסיים את לימודיו ורק אז יצטרף למלא את שירותו הצבאי. אבל בגלל סיבות בלתי ברורות הופסקו לימודיו באמצע שנת הלימודים והוא חזר י"ל. היה זה עבורו משבר נורא. הוא נשבר. בסירייה עשה מעצמו ארטיסט ו-"פסיכ". דני, שבעת הבדיקות הרפואיות נקבע סוג הבריאות שלו כ-87, שוחרר מהצבא בגלל מה שנקרא בסלנג ה"חיללים", "סעיף עצבים".

ייתכן שזה היה המשבר שלא יכול היה להתגבר עליו גם ברבות השנים. ייתכן שהצער שהטיף בגללו "לשבור את צה"ל" עשה זאת מפני שצה"ל שבר אותו.

מילדותו היה דני ילד יוצא-דופן ומתבלט. הוא גדל בבית עובדים ליד כרם התימנים בתל-אביב. אמו - מורה למתימטיקה. אביו - עובד עיריית תל-אביב. בגיל שנתיים היה מתרוצץ במסדר רונות בית-הספר תלמוד תורה לתימנים, שבשכונת לבית הורו ברחוב קלישר. מוריו כינתו אל"ף היו מכניסים אותו לכיתה והוא היה משתתף בשיעורים.

כשהיה בן עשר מצא כלב רחוב רטוב ליד ביתו. הביא אותו הביתה. אמר להוריו: "הילדים היכו אותו". ההורים רצו לזרוק אותו יחד עם הכלב. אמר דני: "אם תזרקו אותו אני לא אעשה שיעור". ר"ם, הכלב נשאר בבית משפחת ורד 13 שנים.

בן 13 נתפס על-ידי המיטרה במוסך התברואה של עיריית תל-אביב, משם גייס.

סה להתפלח לאיצטדיון באסה ביפו, כדי לחזות בתחרות כדורגל של קבוצת שח"ש. שהוא נמנה על אוהדיה המושבעים ביותר. המיטרה החזיקה אותו עד שעת לילה מאוחרת ללא אוכל ושתייה. הביאו אותו על כך בפני שופט-דונור. אחרי שזה נזף בו, פנה אל דני ושאל אר: "נכון שלא תעשה את זה שוב?". דני השיב לשופט בו במקום: "אם אבא לא יתן לי כסף אני אעשה זאת שוב".

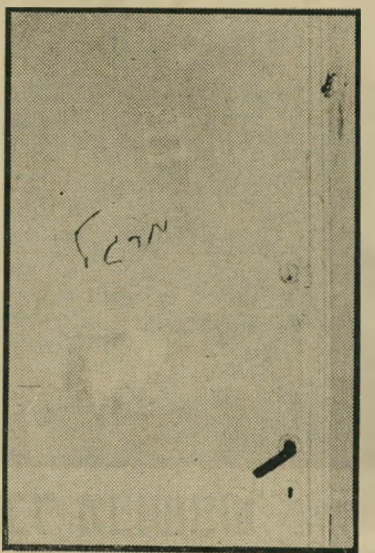
כששחרר מצה"ל כ"פסיכ" לא חזר עוד לטכניון. הוא חיפש את מזלו בניכר. נסע ללונדון, לא הצליח להתקבל שם ללימודים, הרחיק עד לארצות-הברית, שם התקבל לאוניברסיטת מייאמי, למד מתמטיקה בהצטיינות. עקב הצטיינותו זכה במלגה, לא היה צריך לשלם את דמי הלימוד. לפגסו עסק בעבודות שונות. במיוחד התמחה בעשיית פיצות והובלת פיצות. התגאה כל הזמן כי הפך מומחה ראשון במעלה למאכל איטלקי זה.

אותה תקופה, תקופת לימודיו הראשונים בארצות-הברית, לא היו דיעותיו ה"פוליטיות" קיצוניות. להיפך, הוא הדרין במחנות קיץ של התנועה הציונית יהודה הצעיר. באחד הימים אף פורסמה תמונתו בהבלטה באחד העיתונים במייאמי. צחוק הגורל הוא שדווקא האיש שהכריז מיל-חמת חורמה על הציונות, הופיע בתמונה כשהוא חבוש כובע טבול ונושא בידו את דגל המדינה, במצעד של האומות שנערך באוניברסיטת מייאמי.

נראה שהשינוי הקיצוני חל בנפשו ובי דיעותיו של דני ורד רק אחרי מלחמת ששת-הימים. הוא הסתובב אז בחוגי ה"שמאל הקיצוני בארצות-הברית, אימץ ל"עצמו את הדעות שראו במדינת ישראל מדינה אימפריאליסטית וכובשת. שם, בי ארצות-הברית, הפך לאיש מצפן.

כאשר חזר דני לישראל ב-1968, הוא נערך בנמלהתעופה בלוד. לשליטנות ה"ביטחון היה מידע מוקדם על פעילותו ה"שמאלנית הקיצונית בארצות-הברית ועל קשריו שם עם חוגים עוינים למדינת ישראל. הוא נלקח לחקירה. פנקס הכתובות שלו הוחרם. לא נמצא על חומר מרשיע נגדו. אבל היה צריך להיות ברור לו, ש"מרגע בו דרכה כף רגלו על אדמת ישראל הוא נמצא במעבד מתמיד.

הוא התחיל ללמוד בטכניון בחיפה

כתבו אלמונים על דלת ביתו של דני ורד, פועל בניין, בעל עבר פלילי, נערך כחשוד בהשתתפות ב"רשת הריגול הסורית. השכנים בבתיים ממררים את חיי אשתו, דורשים לתלות.

לקראת התואר השני, שימש גם כאסיסטנט למתמטיקה. שם היה גם מראשי ה"פעילים השמאלניים ואף נערך פעם על ידי המיטרה באשמת הדבקות ברוזנים. שם, בטכניון בחיפה, גם נפגש דן ורד לראשונה עם אהוד אדיב, בן קיבוץ גן-שמאל, שהיה פעיל יחד עמו במצפן. דני לא החזיק מעמד זמן רב בטכניון בחיפה. הוא הגיע במהרה למסקנה כי "המתמטיקה זה לא הכל בחיים", עבר לתל-אביב, שכן לעצמו דירה, ובצד פעילותו הפוליטית העניפה, שהתבטאה בהשתתפות בהפגנות רבות, עסק בהוראת מתמטיקה ופיסיקה בבית-הספר התיכון ה"עירוני ג' ביפו.

כיוון שלא היה בעל הסמכה להוראה כי מורה תיכון, המשיך במקביל להוראה גם בלימודים באוניברסיטת תל-אביב כדי לי קבל הסמכה להוראה במתמטיקה ופיסיקה. באוניברסיטת תל-אביב פגש את שר

יחזקאל כהן:

גולדה סירבה

לעזור

שבע ביט אחריו שנעצר, עדיין לא ידעו חוקריו של יחזקאל כהן, 30, בן למשפחה מיוצאי עיראק ובוגר אוניברסיטת תל-אביב בחוגים להיסטוריה והמזרח התיכון, אם היה לו חלק בפעילות רשת החזית האדומה, או שהוא רק ידע על פעילותה המחתרית ותוכניתיה ושתן. אבל בשלב מסוים של החקירה נשבר יחזקאל, ששירת בצה"ל כחובש, סיפק לי חוקריו את כל העובדות שלא ידעו אודותיו. הוא עשה זאת מרצונו הטוב ללא כל לחץ.

"גולדה אשמה בכל", אמר השבוע אביו, אמו חולת הלב של יחזקאל, שהוא צייר חובב המקדיש הרבה שעות לציור, שוכן בת רחוקה למיטתה מאז נערך ואינה חדלה לבכות.

"למה הם נזכרו רק עכשיו לאסור אור תו?" שואל אביו של יחזקאל, "בידיים שלי כתבתי מכתב לגולדה עוד לפני הרבה חודשים שתעזור לי להציל את הילד הזה. לא קיבלתי כל תשובה".

מצטט אביו של יחזקאל כהן, שחקופה מסוימת היה פעיל בחוגי הפנתרים השחורים, מתוך המכתב שכתב לגולדה: "לאחר קבלת זעזוע בעקבות אירקבלת עבודה מתאימה ובעקבות התאבדות יצחק נקר, חבר רחוק, הבחנתי בשינוי מהותי בדיבוריו. עברו עלינו ימים וזלילות שלא עצמנו עין, השגחנו עליו שלא ישלח יד בנפשו. כתבתי לגולדה, אומר האב: "אנא, הצילי את בני מידי הקיצונים האלה". קריאתו נותרה ללא מענה.

בתקופה בה למד יחזקאל באוניברסיטת תל-אביב התקבל לעבודה במכון שידור. בתום אותה החופשות שנטל מן המכון כדי להתכונן לבחינות לא התקבל חזרה לעבוד דה. "זה מה שהרג אותי", אומר אביו, "כשפיטרו אותו מהעבודה היה יושב בבית כל היום, יושן ובוכה, צעקנו עליו: לך תמצא לך עבודה אחרת, אבל הוא בשלו: אני שחור, המקומות הטובים שמורים רק ללבנים".

"יום אחד", ממשיך האב בסיפורו, "הוא בא אלי עם קטע של עתון שם היה כתוב: 'האוניברסיטה אכלה על מות יצחק נקר'. הוא הראה לי את המודעה ואמר: 'זה חבר שלי. הוא התאבד בגלל שלא קיבלו אותו לעבודה. אתה רוצה שאעשה כמותו?' מאותו יום התחלתי לפחד עליו".

הפחד הוביל את האב לפסיכיאטר, דהף אותו לשלוח את המכתב לגולדה. בחדרו של יחזקאל, מוקף בכתבים של מאו, צ'ה גבארה ומרקוזה, פאר ספרייתו של הצעיר המדוכא, ישב האב השבוע והעלה זכרונות מרים: "איך יכול להיות שבמשך כמה חודשים הוא השתנה מצד אחד לשני. אני זוכר, כשהוא היה באוניברסיטה נתנו לו פעם עבודה לרשום שמות של ערבים בגדה. הוא וחבר שלו יצאו ועבדו בכל הגדה. החבר הזה סיפר לי איך שיחזקאל תפס פעם ערבי ושיכנע אותו

לה וילנסקי, בת למשפחת סוחרי ברזל אמידה, שהוריה הם שומרי מסורת. דני לא הסתיר את דיעותיו השמאלניות. הם היו ידועות לאשתו ולהוריה. כאשר שמעו ההורים על תוכניתה של הבת להירשם לאוניברסיטה הם ניסו למנוע זאת בכל כור חם. הם הזהירו את בתם מפני נשואים עם "הקומוניסט הזה". האהבה היתה חזקה יותר. לפני כחודשיים נישאו דני ושולה בחתונה חגיגית בבית-הרפוא בתל-אביב. את החתונה ערכו כמובן הוריה של שולה, שהשלימו עם נשואי בתם.

אבל השמחה המשפחתית לא ארכה זמן רב. לפני שבועיים נפטרה אמו של דני, אחרי מחלת כליות ממושכת. שבמשך שני ימים טיטלה אותה בין ביתה לבית-החור לים שונים. דני נערך בביתו על-ידי חוקרי המיטרה בתקופת השבעה על אמו, כשהוא עוסק בתיקון מבחנים במתמטיקה של תלמידי אוניברסיטת תל-אביב.

הציור אחד מציורי הנוף בצבעי שמן שהיה מצייר יחזקאל כהן, מוצג בפתח מלון נרקיס ברחוב היר"ק, שם עבד יחזקאל כהן כפסיכ-קבלה.

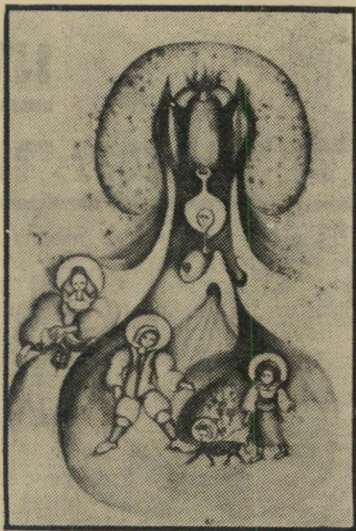
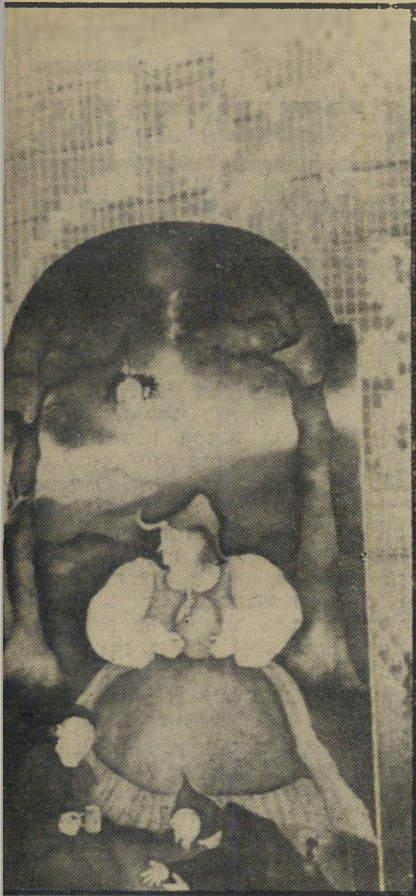
כמה מדינת ישראל צודקת וכמה היא טובה לערבים. וכמו שהוא סיפר לי אפילו ה"ערבי השתכנע בסוף. אחרי שלושה חודשים, אותו חבר פגש את יחזקאל ושמע אותו מדבר על המדינה ומלכלך את כולם. האב ההמום אינו תופס עד היום: "למה נתנו לזה לקרות? למה נתנו לאנשים כאלה להשתלט על הגשמה של הבן שלי, שהיה פעם פטריוט?"

בחודשים האחרונים מצא יחזקאל את מחייתו כפסיד קבלה בבתי-מלון מדרגה נמוכה בתל-אביב. בעיקר היה עובד שם במשמרות הלילה. סיפר אורי קלאי, בעל מלון נס'ציונה: "חזי היה דווקא בסדר גמור. לא היו לי איתו שום בעיות. רק פעם אחת, כשדיברתי איתו התפרץ בטענות על הפעילות בארץ. הבנתי שהוא מקורב לפנתרים השחורים".

במלון אילת ברחוב הירקון בתל-אביב, בו עבד גם כן, נאלץ חזי לעזוב את ה"עבודה בשל ויכוח שניהל עם תיירים מ"ארצות-הברית על זכותה של ישראל ל"החזיק בשטחים. התיירים נדהמו מדיעותיו הקיצוניות של פסיד הקבלה. התלוננו כי הנהלה וחזי פוטר מיד. הוא עבר לעבוד במלון נרקיס הסמוך, לשם גם הביא את אורי אדיב לעבודה. אורי, הקיצוניק לי שבער, היה עובד במלון רק בשבתות ורק במקרים. אחרי שעבד שלושה שבועות הודיע כי הוא יוצא למילואים ולא חזר עוד לעבודה.

(המשך בעמוד 27)

אדית קמחי, הציירת הזוהרת, מתלבשת בשוק הפישפשים

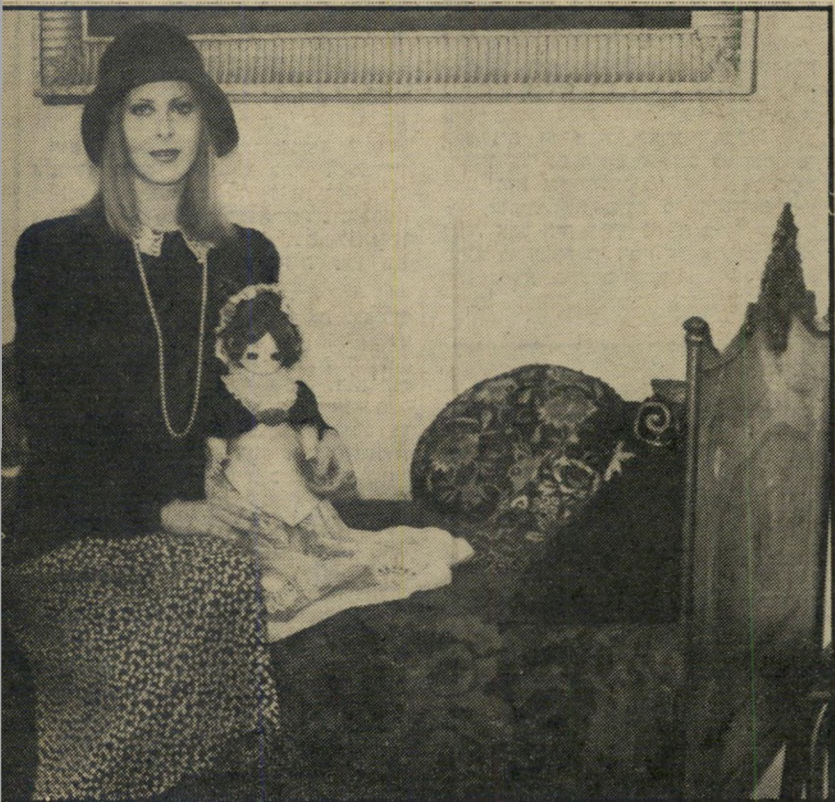

מודרני ציור של אדית לספר שיריו של ידדה עידוא בוגרין ז"ל, העומד לצאת בזמן הקרוב.

היא מותק מופרעת, אבל אני מעריך מקוריות.
כשסטיב גילסטון, בעל בוטיק-התקלי- טים התל-אביבי מנגו, מגדיר כך את אדית קמחי — הוא צריך לדעת.
אחרי הכל, הוא שותפה לחיים זה למע- לה משנה.
ואם נכונה הגדרה זו — הרי שלא היתה יכולה להיות חלוצה מתאימה יותר, ש-

אדית מלכת

אלטע זאכען אדית, לבושה ג'ינס קרועים בברך בקפדנות מירבית, מו- דת אלטע-זאכען בחנות בשוק בצלאל. אחרי שחיטטה בין חלקי צינורות, חבלים, אביזרי שרברבות וספרים בכל שפה, מצאה חלוצה ציבעונית הנחשבת לשיא האופנה כיום. המחיר — שלוש ל"י. למטה: עם הידיד, סטיב גילסטון.

הכל מפושפש חזיון מעורר נוסטלגיה, זה, המזכיר את אופנת שנות העשרים, מקורו בשוקי הפישפשים של יפו, תל-אביב ולונדון. השימלה עלתה לאדית חמש ל"י בשוק הפישפשים ביפו. החולצה בעלת צווארון התחרה הויקטוריאני — ארבע ל"י. הכובע — שמונה ל"י. המיטה נקנתה בשוק

הסיטרואן שלה לשוק הפישפשים. יוצאת לסיו- סימטאות הציוריות, חוזרת כעבור שעה ארוכה של יקר: מעיל פרווה עבש מיושן, מלא מעשה-ידי הזמן והעש. באותו ערב, אפשר לראותה מופיעה עטופה בסחבה זו בקבלת-פנים

תביא לארץ את האופנה האחרונה, הנחשי בת לשיא המודרניות כיום — אופנת שוקי הפישפשים.
בפאריס, אפשר לראות כיום גברת נכב- דה מהחברה הגבוהה מגיעה במרצדס או

הפישפשים

הכל זהב אדית בשימלה מזהבת — מתנתו של סטיב, שגילה את היצירה הזו בשוק הפישפשים בלונדון. שימלה זו תלבש אדית בפתיחת התערוכה שלה בלונדון, בעוד כחודשיים. ליד אדית — ידיד מקנדה, בתנוחה הולמת.

רית, אנגלית, גרמנית, צרפתית, רומנית ואידיש — נחשבה תמיד לאחת הצעירות היפות בארץ. האופנה החדשה, רק חזרה והוכיחה זאת: אפילו מלתחתה הנוכחית, לא הצליחה לפגום ביופיה של מלכת הפישפשים.

פשים. אדית עדיין לא התאוששה ממותו של ידידה הקרוב, עידוא בן-גוריון. עד ערב מותו, עבדה איתו על הוצאת ספר השירים החדש שלו, שייצא לאור בימים הקרובים.

במקום זאת, היא משקיעה עצמה בתערוכת הבובות העתיקות שהיא עומדת להציג. "הכי חשוב לי כיום, זו העבודה", היא אומרת. "תמיד, לא רק עכשיו. כי אהבה אני לא מאמינה — למרות שאני נהנית לתת לאנשים ולקבל מהם. גם המין איננו עיקר חיי. זה חשוב, אבל לא הכי חשוב."

הצעירה ילידת רומניה, בעלת העור הלבן כשלג — היא שונאת שמש על פניה או גופה — מרגישה עצמה נבוכה קצת. כשהיא יוצאת לרחובות תל-אביב במלתחת החדשה שלה, "קצת לא נעים לי שכולם מסתכלים עליי", היא אומרת, ואפשר להבין אותה. "כגלל זה, אין לי כמעט לאן ללכת עם כל הבגדים שלי."

רק לא נישואין

אדית הגרושה אינה מתכוונת להתחתן עם ידידה סטיב, או עם מישו אחר. "עברתי את זה פעם, ולא נהנית", היא מגלה. "אני לא רוצה להתקשר בגלל איזה חוזה, שבעיני הוא חסר-משמעות. גם הורי מסכימים עם זה."

כפי שהשלימו, מן הסתם, גם עם האופי נה החדשה של בתם, המסתובבת במחלצות מימי הסבתא, וממלאה את דירתה רהיטים תואמים.

אך לפחות נחמה אחת יש להם. בתם הצימחנית (סלטיביצים ולבן) הדוברת עברית

אחד גדול. מספר פעמים בשבוע, היא יוצאת לסיורים בשוק בצלאל התל-אביבי, או בשוק הפישפשים ביפו, נוכרת שעות בין הררי האלסטזאכ, יוצאת עם מיבחר ענתיקות.

המין חשוב — אבל...

בימים אלה, חלה הפסקה במסעות הצייד האינסופיים שלה בין הפיש

מנורה ומפתיהשולחן הרקומה — בשוק בצלאל מעלה: הכובע המרשים, מפיטים מבריקים — בישראל, החדירה את האופנה הזו אדית קמחי, הציירת המקורי, שהוא דת אביה של אדית קמחי, שהוא צייר בעץ בעבודת אינטרזיה יחידה במינה.

ארת, מתחרה עם אחרות בגילן של העתי- קות שעל גופה. בישראל, החדירה את האופנה הזו אדית קמחי, הציירת הערמונית בת 27, שהפכה את כל מלתחתה וריהוט ביתה למוזיאון

אנטיקה ההדום האדום שלה חמש ל"י בשוק הפיש- פשים — נקי מפישפשים. הכורסה המסוג- ננת עלתה הון ותועפות — שבעים ל"י.

במיפלגות אחרות יש מאבק על כבוד -

אות הבחירות, דמה יותר להתמקחות בין מנהלי חברות כלכליות על מיזוג מאשר למשאיתמתן בין ראשי מיפלגה הטוענת ל-אידאולוגיה.

המחנות האידאולוגיים נמוגו. במהלך עשרה ימים, חתמו חוגי הצעירים — ה-מצהירים על שינאתם ל"רפאל במישור הפוליטי — על הסכם עמו. במקביל, גייסו הלו משאיתמתן מתקדם עם סיעות למיפנה והמרכזית. שתי סיעות אלה ידועות בעמ' דות ה"יוניות" של מנהיגיהן — בעוד הצעירים הם מאנשי הסיפוח וארץ-ישראל השלימה.

אולם האידאולוגיה לא היוותה כל גורם במאבק. המשאיתמתן היה על השליטה במחלקות השונות של המפד"ל ועל כס' פיהן.

בסופו של דבר, חתמו על הסכם סופי לחלוקת השלל סיעות רפאל ולמיפנה.

הסכם זה השאיר בידי סיעת למיפנה את מחלקת המיסים הי-חשובה של כוניתן. כן תמשיך הפועה לאחוז בנציבות, שאף עניינה כסף ותרומוות. הפועה תקבל גם מחצית ניהול מחלקת האירי-גון, השלטת בסניפי המיפלגה.

סיעת רפאל תשאיר בידיה את קרנות הגמל, היונקות ישירות מחבריה-המפלגה. המשלמים מיסים למחלקת המיסים. כן תשלוט סיעת רפאל בהקצבות הסוכנות.

התמנון

הענק

מפד"ל היא, קרוב לוודאי, העסק הגדול, המסובך והרווחי ביותר במדינת ישראל. היא דומה לקבוצת חברות, לתישלוות-ענק — מעין תמנון עסקי.

כאשר נפגשו לאחרונה ראשי סיעת למיפנה וסיעת רפאל במפד"ל לחתימת ההסכם ביניהן על חלוקת השילטון במיפלגה, היו המנהיגים הידועים-בציבור של סיעת למיפנה — השרים יוסף בורג, ומיכאל חזני — כח"ל. על ההסכם בין הטיעות — שלהן רוב במוסדות המיפלגה — חתמו, איפוא, מטעם סיעת רפאל ד"ר יצחק רפאל עצמו, ומטעם סיעת למיפנה רפאל בן-נתן.

בורג וחזני טילפנו מחו"ל, ביקשו לעי-כב את החתימה עד שובם, אולם איש לא שעה להם.

כאשר שאזו לאחר מכן עיתוני נאום את אנשי למיפנה כאם ההסכם כמחשבה, שהרי השרים לא חתמו עליו, נענו בכיסוי: "חזני ובורג? החתימות שלהם לא מחייבות כלום. הקובעת היא חתימתו של רפאל בן-נתן."

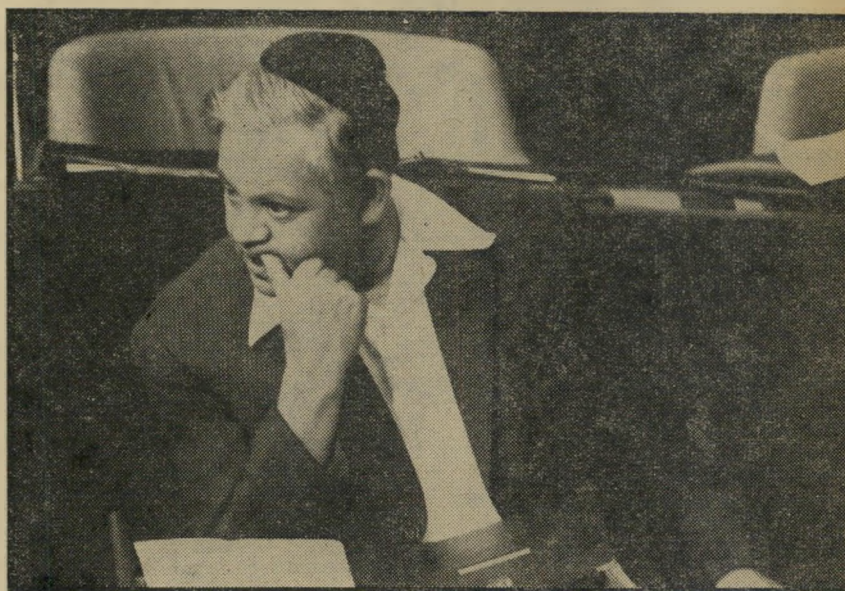
הביזנס

קודמים לכל

ספור משעשע זה מגלה את האמת על אופייה של מפלגה זו, שהצליחה, בזריות מעוררת קינאה, של אנשי-עסקים מיקצועיים, להוות את לשון-המאזניים הי-מפלגתית בארץ מאז קום המדינה, לזכות בנתחים כבדים מטובות ההנאה של השילטון — מעל ומעבר לגודלה היחסי.

שכן מיהו רפאל בן-נתן זה, שחתימתו קובעת יותר מחתימת ראשי המיפלגה — או לפחות, אלה הנחשבים בציבור כראשי המפלגה?

רפאל בן-נתן הוא הבוס של מחלקת המיסים של המפד"ל. ועמדה זו, כמפד"ל, היא רצוי

ח"כ יצחק רפאל

ח"כ אברהם מלמד

השר יוסף בורג

נות הרבה יותר מאשר תפקיד שר.

כי במפד"ל, יותר מכל מפלגה אחרת בארץ — מדבר הכסף. הבוסים האמיתיים של המיפלגה — שולטים בכסף. את הכבוד לשבת בכנסת ובממשלה — הם משאירים לאחרים.

ארץ-ישראל השלמה או הלא-שלמה — דריקים בצווחת עם החילוניים, או גישה קיצונית כלפיהם — התאמת ההלכה לחיים המודרניים, או הקפדה על קצו של יוד — צעירים מול זקנים, במלחמת הכיסאות — כל אלה הן בעיות חשובות ללא ספק בי-מפד"ל.

חשובות — אך מישניות. כי יותר מהן — חשובים העסקים.

ואת ניהול העסקים — את השליטה בעשרות המיליונים הכבדים, בתקופה הע-תידה — קבעו הבחירות האחרונות.

שינאה

ושיתוף-פעולה

מאבק הפועות השונות על השילטון במפלגה לאחר הבחירות עתה, איפשר לראשונה לזרוק אור על מוקדי ה-מאבק שם.

תוצאות הבחירות היו:

● סיעת למיפנה קיבלה כ-27%.

● סיעת הר"ר רפאל — כ-24%.

● חוגי הצעירים, בראשות חברי הכנסת זבולון המר ויהודה בן-מאיר — כ-19%.

● סיעת השר זרח ורהפטיג ורכזי הי-מפלגה אליעזר גואלמן ("הסיעה המרכזית") — כ-14%.

● היתר התחלקו בין הקיבוץ הדתי והמושבים. המשאיתמתן, שהחל לאחר היוודע תוצ-

השולח שלוחות לכל מקום ממנו ניתן ליי-נוק כספים.

תמנון-ענק זה מעסיק רבבות איש בשכר מלא. הם ומשפחותיהם הם תלויים בו: מיספר חברי הי-מפד"ל שהתפקידו בבחירות שנערי-כו זה עתה, הוא 110 אלה, מיספר המצביעים לכנסת עבור הי-מפד"ל — היה 138 אלה, הזהות בין התלויים כלכלית בחברת-הענק הזו, ובין המצביעים עבורה — ברורה.

מקורות המימון של המפד"ל, הקשרים הפנימיים ביניהם, ושליטת הסיעות השר-נות שם — מסובכים להפליא. אך גם מרתקים, למי שמעוניין ללמוד לאן זור-מות הלירות המיסכנות המקולפות ממשי-כורתו של כל אזרח.

כמו הילוס האדיר, יונקת המפד"ל את כספיה מאינסוף יובלים (ראה דיאגרמה). אחד מהם הוא הפופנות היהודי-דית. ממקור זה, זוכה המפד"ל בי-סכומים הצנועים הכאים:

● מיליון דולר — 4.2 מיליון ל"י — לשנה מקבל גוף של המפד"ל הנקרא קרן ארץ-ישראל.

תיאורטית, נועדו מיליון דולר אלה לי-התיישבות. בפועל, מקבל המונח התייש-בות פירוש נרחב למדי במפד"ל.

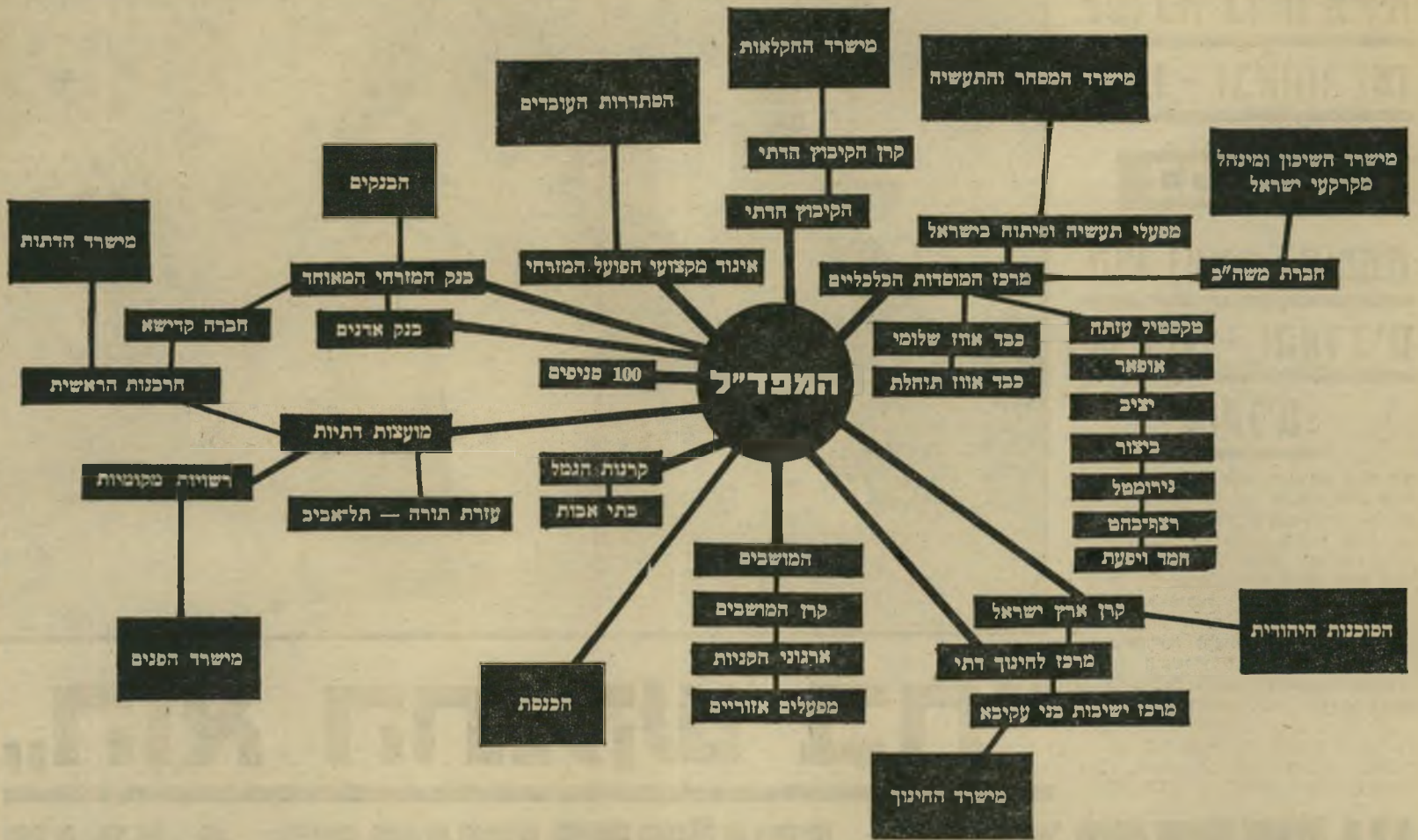
לדוגמא: היתה זו קרן ארץ-ישראל שי-מימנה את התשלום עבור ביטול מירוי-המכוניות באשקלון בשבת, בזמנו.

כן ממנת הקרן את המרכז לחינוך דתי של המיפלגה, המטפל בחינוכם של 180 אלף תלמידים דתיים (מתוך 880 אלף כלל התלמידים בבתי-הספר בישראל).

שולט בקרן, ובמיליונים שלה, הוא הרב יהודה אלינסון מסיעת רפאל.

מיליון דולר אלה אינם כמובן תרו-

במפד"ל נטוש המאבק על כסף, כסף, כסף

ענק ושלמו הפד"ל

כ־95 אחוז מחברי המפד"ל מאורגנים בהסתדרות הפועל המזרחי. היתר, חברים במזרחי.

הפועל המזרחי הוא ארגון מקצועי — המסופח להסתדרות. חבריו — כמאה אלף איש — משלמים מס־חבר, כמו יתר חברי ההסתדרות. זו מנכה את חלקה של קופת חולים. יתרת הסכום — המועברת בדרך כלל לתקציב הוועד-הפועל — ניתנת גם למפד"ל.

לחץ להסדר

ההכנסות ממקור זה, כל שנה, הן כשלושה מיליון ל"י. השליטה בהכנסה זו היא בידי מחלקת המיסים — בראשות האיש החזק של המפד"ל, רפאל בן-נתן, וסגנו, אליהו חן-ציון.

שני אלו שייכים עתה לסיעת למיפנה — אולם הם היו מראשי הלוחצים להסדר עם סיעת רפאל. בעסקים, אסור להסתכסך. מקור כוח נוסף של מחלקת המיסים — מנגנון גובייהמס, שהוא חלק ממנגנון ליש־כתהמס של ההסתדרות — אך נפרד וכפוף למרות המפד"ל.

הלאה: 100 אלף חברי הפועל-המזרחי משלמים כל חודש לקופת-פנסיה. ההכנסות מתשלומים אלו, לקופות-הגמל של המפד"ל — הן כ־120 מיליון ל"י לשנה. בהתאם לחוק, 15% מסכום זה הוא לשימוש לפי שיקול-דעת הקופות — שליטה חופשית ב־18 מיליון נוספים לשנה. היתרה, מושקעת מחציתה באגרות-חוב של האוצר, ומחציתה באגרות-חוב של ההסתדרות.

בין המפד"ל להסתדרות קיים הסדר, לפיו המחצית ההסתדרותית — תושקע בעיקר במפעלי המפד"ל. והרי מקור (המשך בעמוד 26)

ומקבלת קרקעות ממינהל מקרקעי-ישראל. על-ידי חלוקת קרקעות לחברות הבנייה המפלגתיות, מעניקה למעשה המדינה כסף פים למפלגות. עוד שיבר.

מוסלמים למען המפד"ל

מקור מימון ממשלתי נוסף הוא מ־מישרד הפנים — הנמצא גם הוא בשליטת המפד"ל.

תקציבו הישיר של המישרד הוא 27 מיליון ל"י בלבד — אולם הוא זה המממן את הרשויות המקומיות: 155 מיליון ל"י לתקציב שוטף, ועוד 52 מיליון לתקציב פיתוח.

דוגמה נוספת: בלחץ מישרד הפנים, מעבירות הרשויות המקומיות כספים ל־מכשיר אדיר הקרוי המועצות הדתיות. חבר המועצות הדתיות — גוף שהקימה המפד"ל — מונה 176 מועצות, המעסיקות בשכר מלא 1,430 איש. תקציב המועצה הדתית של תל-אביב לדוגמה, הוא 7.2 מיליון ל"י.

הלאה: לכל מועצה דתית — הסתעפויות רבות: החברה-קדישא, למשל, כפופה ל־מועצה הדתית. החברה-קדישא הגדולה ביותר — של תל-אביב — מנהלת על־ידי יעקב לסלוי — שהוא גם אחד ממנהליו הבכירים של בנק המזרחי.

הסתעפות נוספת: למועצה הדתית של תל-אביב גוף קרוי עזרת תורה, התומך באופן מלא ב־200 רבנים ומשפחותיהם. לסלוי הוא היו"ר גם של גוף זה.

המועצות הדתיות אחראיות, בין היתר, על אלפי בתי-הכנסת — הממומנים על־ידי מישרד הדתות והמועצות הדתיות. מקור כספים עצמאי נוסף של המפד"ל היא ההסתדרות הכללית.

מישרד הדתות מממן את צרכי החינוך הדתי שאינם מכוסים ע"י מישרד-החינוך. דוגמה קלילה: למיבנים דתיים — 2.5 מיליון ל"י.

מישרד הדתות מממן גם את הרבנות — מקור ישירות ותקציבים עצום.

שיבר נוסף, ממנו זורמים כסף פים למפד"ל, הוא מישרד המיסחר והתעשייה.

למישרד זה יש חברה בשם מיפעלי תעשייה ופיתוח בישראל, וחברה זו הקימה שורה של מיפעלי תעשייה — בשותפות עם מרכז המוסדות הכלכליים של המפד"ל. האיש החזק במרכז המוסדות הוא יו"ר ההנהלה, ח"כ אברהם מלמד מסייעת למיפנה.

אולם יו"ר המרכז הוא מרכז המפד"ל, אליעזר גואלמן, מסייעת ורהפטיג. כך, מגינה כל סיעה על האינטרסים שלה בגוף זה. מרכז המוסדות יחד עם הסתדרות המזרחי והפועל המזרחי, מחזיקים במניין תיהם של שני בנקים.

האחד הוא בנק המזרחי המאוחד, שמאזנו מגיע ל־800 מיליון ל"י, ולו 42 סניפים ומאות עובדים. יו"ר מועצת המנהלים של הבנק הוא שריהפנים, ד"ר יוסף בורג. וסגנו הוא השר מיכאל חוני — שניהם מסייעת למיפנה.

הבנק השני הוא בנק אדנים, שהיקף מאזנו 109 מיליון ל"י. יו"ר מועצת המנהלים שלו — יצחק רפאל. כך, התחלקו הסיעות בשליטה בבנקים.

שני הבנקים, אגב, קיבלו לאחרונה מ־בנקי-ישראל כ־20 מיליון ל"י בריבית נמוכה ביותר, כסובסידיה. עוד שיבר נפתח. מרכז המוסדות שולט גם בחברת הבנייה משהב, שהיקף עסקיה 30 מיליון ל"י לשנה. מנהל משהב הוא יצחק ייגר — מסייעת רפאל.

משהב ניוונה מתקציבי מישרד השיכון

מתה היחידה של הסוכנות למפד"ל הקצבות נוספות. המופיעות בגלוי בתקציב הסוכנות — 15 מיליון ל"י.

עסקים אדירי-היקף

כ־זוכה המפד"ל לתקציבים נוספים מטעם המחלקה להתיישבות בסוכנות. מחלקה זו מזרימה כספים ל־15 הקיבוצים 64 המושבים של המפד"ל — עסקים אדירי-היקף: מאזן קרבן המושבים של המפד"ל הוא 15 מיליון ל"י. למושבים יש אירגוני-קניות, שמאזניהם מסתכמים ב־400 מיליון ל"י. לאירגוני-הקניות יש מיפנים עלים איזוריים שונים. וכן הלאה וכן הלאה. תרומתה — הגלויה — של הסוכנות מסתכמת בהעסקתם של 700 חברי המפד"ל בג'ובים שונים במישרדיה, בהתאם לכוחה של המפד"ל בבחירות.

מקור נוסף המזרים את כספיו הנילוס הפיננסי הזה הוא ההסתדרות הציונית — 39 מיליון ל"י.

המיליונים זורמים

הלאה, אחרי הסוכנות והחסי תדרות הציונית, מגיע תורו של מישרד החינוך לנדרב.

הוא מממן את תלמידי בתי-הספר העיממיים הדתיים. במסגרת חינוך-חובה. הוא מממן גם ישיבות — למפד"ל יש גוף בשם מרכז ישיבות בני עקיבא, שנכסיו נאמדים במאה מיליון ל"י. למרכז זה יש 36 מוסדות, בהם לומדים כ־7,000 תלמידים. הבא בתור, מאזינו מופך, הוא מישרד הדתות — השייך למפד"ל ב־אמצעות השר זרח ורהפטיג.

בישראל

נערכה ברית-מילה לבנו - ובאותו זמן

בפאריס

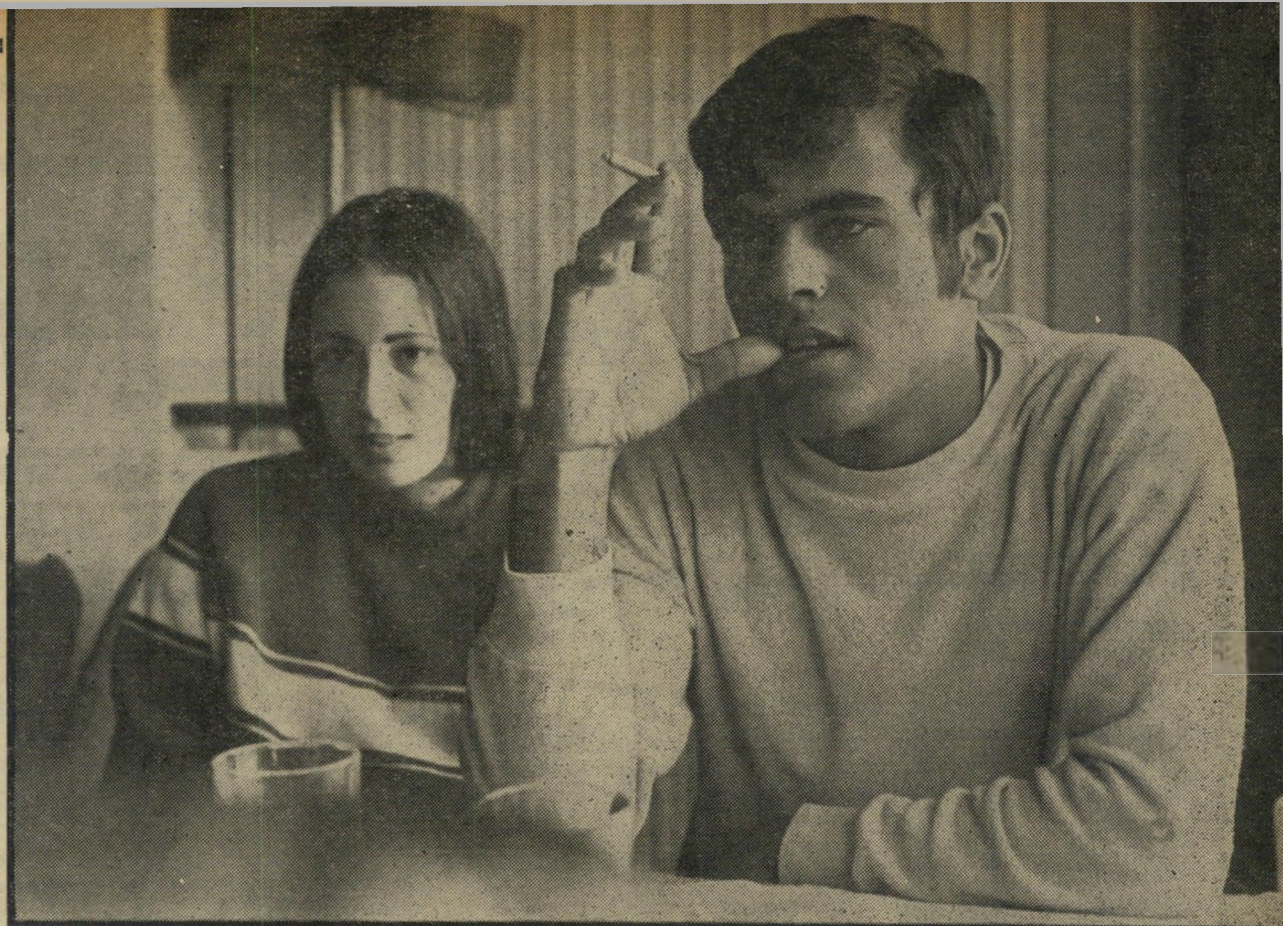
הוא נעצר באשמת גניבה - והערבים טוענים:

לא רוצים להרוג אותו. תשכנעו אותו לזר. חבל על כל יום. כי כשנחליט סוף סוף להתלבש עליו, נתפס אותו — וזה יהיה הרבה יותר גרוע, הפציר אריה ניר, נציב שירות בתי-הסוהר, באוזני עורך-הדין של מיכאל, חיים משגב, ובני משפחתו של מיכאל.

המשפחה היתה מוכנה לשלם פדיון. היא העדיפה לראות מיכאל כלוא וחי — מאשר חופשי ומת.

אך מיכאל סירב להשתכנע. כשלושה חודשים אחרי בריחתו נכנסה אשתו בתיה להריון.

זמן קצר אחרי זה, הצטרף ביתו של הזוג יעקוב רק, שברח מהכלא בעקבות מיכאל חברו — למרות שמועד שיחרורו

„הוא התנקש בחיי נציג המחבלים בצרפת!“

היה קרוב. כבר אז תכנן מיכאל לעזוב את הארץ. המישרה שיערה זאת, אבל נראה היה שלא הוטרה מכך יתר על המידה. „שיברח לחו“ל, אמר ניר. „ממשלת ישראל לא שמחה כל-כך להחזיק עוד אסיר על חשבונה.“ רק כשנכנסה בתיה לביית-החולים קצר ברחובות, כדי ללדת את בנה, התחיל המי צוד הגדול. „כל היום וכל הלילה היו שוטרים מסביב לביית-החולים,“ סיפרו בני המשפחה. „הם חיכו שמיכאל יבוא לראות את הבן שלו, ואז יתפסו אותו.“ האח בני ובן-דודו, שהגיעו לביקור ב-

חופשי. הוא וחברו יעקוב נראו מטיילים בחילאביב, מבקרים בבתי-קפה וקולנוע — ורק המישרה לא הצליחה לגלותם. ההסבר הרשמי לכך היה שמיכאל איננו אלא עבריין חסר-חשיבות, אך המישרה ידעה שיש בידי נשק, וכי הוא לא יהסס להשתמש בו. משום כך, לא התעקשה לתפוס אותו, ותמונתו לא פורסמה ברבים. אומנם לא אחת נתקל מיכאל במארבים מישטריים, בשעה שביקר אצל אחיו — אך כולם הסתיימו בחילופי-יריות ובבריחתו.

„אם אני רוצה אותו, מחר הוא אצלי בבית-הסוהר,“ אמר מפכ“ל המישרה, שנחם קופל, לבני, אחיו של מיכאל. „אנחנו

כולם חיו שם. סבא וסבתא, אחים ואחיות, גיסים וגיסות. חברים חדוקי מכני סיים, וזקנות בלבוש תימני מסורתי. כולם. חוץ מאבי התינוק עצמו.

שכן מאז נולד בנו, לא זכה מיכאל מחר פוד, עבריין נמלט, לראותו אלא לרגעים קצרים. הוא היה מתגנב לבית, מעיף מבט בתינוק, ונמלט הלאה.

גם עכשיו הם חיכו לו. שלושה גברים בקונסטה כחולה. „הבולשת פה,“ עברה השמועה בין ה- חוגגים.

אלא שהפעם, ביוזמה הבולשת את זמנה לריק. באותם רגעים שהבלשים ארבו ל- מיכאל פטישי בעקרון הנדיחת, היה זה כבר בידיה של מישטרת פאריס. יום קר דם לכן, עצרו הצרפתים את מיכאל ואת חברו לבריחה מהכלא, יעקוב רק, בשעה שניסו לגנוב מכונית.

עד כאן, היה הסיפור שיגרתי. בשלב זה, הוא זכה להתפוצץ בכותרות ראשיות ברחבי העולם.

היה זה כאשר אירגוני-המחבלים בפאריס טענו כי מיכאל ויעקוב לא היו כלל עבריינים קטנים — אלא שליחים ישראליים. לטענת הערבים, היו אלה יעקוב ומיכאל שהתנקשו בחייו של מחמוד אל-המשארי, נציג האירגון לשיחרור פלסטין בצרפת. על-ידי חטמת סצנה בדירתו, ו- הפעלתה מרחוק באמצעות גלי רדיו או צילצול סלסוני. המשארי נסע קשה ב- התפוצצות.

טענת הערבים התבססה על העובדה כי שני הישראלים נעצרו בכיכר סמוכה ל- מקום ההתפוצצות, וברשות כל אחד מהם נמצא אקדח.

מאמץ

רציני

עוד כמה רצינית הוכחה זו, אפשר ל- התווכח. אולם דבר אחד, לפחות, ברור: בחודשים הארוכים מאז נמלט מיכאל פטישי מכלא תל-מונד, לא עשתה המישרה מאמץ רציני לעצורו. מיכאל נמלט מהכלא לפני 11 חודש. עד לאחרונה, כאשר נולד בנו, חי כאורח

האב אביו של מיכאל, משה פטישי — רצף במקצועו — כפי שצולם בברית-המילה של נכדו יואל, בנו של מיכאל. למעלה: מיכאל פטישי ואשתו בתיה, לה נישא בעת שישב בבית-הסוהר.

במבט ראשון, נראו שלושת הגברים בקונסטה הכחולה, שחנתה מול ביתה של מישפחת פטישי בנווה-אשכול שבקריית-עקרון, תמימים למראה. מתוך הבית הקטן, שלא נבדל בכלום מהבתים שסביבו, בקעו קולות צחוק והי- מולת חוגגים: יואל, תינוקו של מיכאל פטישי (מחפוד), הוכנס בבריתו של אב- רהם אבינו.

— במכונית קונסטה כחולה עקבו בלשי המישרה אחרי הבאים ויוצאים מביתה של משפחת פטישי ביום החמישי האחרון, בזמן שנערכה ברית-המילה של בנו של העבריין הנמלט. באותו זמן בו נערכה ברית-המילה לבנו יואל, כבר היה מיכאל עצור בידי מישטרת פאריס. שני מימי, ידו על המותן — נחמיה, אחיו של מיכאל.

בלשים בברית-מילה

הווי

יקר מכל - הבעל

השוטרת רצתה להכניס רפורט זבעל - וחטפה מכות מאשתו

הל"י לידתה של הפרוצה והחל מפשיל מכנסיו, חשב שהוא מכניס את עצמו לעיסקת בשרים שיגרתיית. הוא לא ידע שאת עיסקת הבשרים לא יזכה להשלים. לעומת זאת, ייהפך לגיבור בסרט פורנוגרפי - המצולם על-ידי המישטרה.

סיפר מנחם על חוויותיו הפיזיות מאיות:
"כל היום הייתי בעבודה עם משאית הודג' של. בערב חזרתי מירושלים. כשעברתי ליד תחנת הקמת, עצרה אותי בחורה בהרמתייד ושאלה אם אני רוצה ללכת איתה. שאלתי כמה, אמרה 20 ל"י. הסתכלתי עליה, והסכמתי והלכתי איתה. עזבתי את המשאית בצד, והלכנו למקום פתוח. נתתי לה את הכסף, פתחתי את המיכנסיים. היא הרימה את ה"חצאית".

"באותו רגע כשהתכופפתי, ראיתי ציר לום, ואז הופיעה המישטרה ועצרה אותי." עד כאן, מנחם.

על המארב המישטרהי סיפר חשומר ראור בן היכל:
"בשעה 17.45 הגענו שני שוטרים ואני, לרחוב 246 א', במגמה לבצע מארב בכדי לעצור פרוצות בשעת פעולתן, הואיל והמקום ידוע כמשמש פרוצות לפיתוי לקוחותיהן. נכנסנו לתוך מחנה צבאי הגמר צא בסביבה, והתחבאנו מאחורי חומת לבנים. משם, הצצנו על הנעשה." חשומרים לא הסתפקו בהצצה. היכל גם

יחזקאל דניאל נהג במסלול לא נכון, כשבמכוניתו שני נוסעים מעל המותר, כאשר נעצר על-ידי השוטרת נינט סטיגסי. אבל הדו"ח שביקשה נינט לכתוב ל"יחזקאל לא נכתב - ולא יכתב לעולם. בשלב ראשון, יצאה אשתו של דניאל מן המכונית, החלה מפצירה בשוטרת כי תוותר להם. נינט סירבה - ובכך העלתה את חמתה של האשה. תוך שניות עפו בי אוויר מילים המקובלות, לרוב, בקרב המין החזק: "אני אפרק אותך לגורים", צעקה תיקווה דניאל. "חתיכת זונה" המשיכה. **תגבורת.** בשלב הבא, הפכו המילים למהלומות. למקום ניזעקה שוטרת נוספת, דליה קדר, ש"תפשה את ידה של תיקווה, עלימנת למנוע בעדה להמשיך ו"להכות את השוטרת". כפי שניכתב בכתבי האישום, שהוגש לבית-משפט השלום ב"תל-אביב נגד תיקווה התקיפה. גם התגבורת המישטרתית לא הפחידה את אשת הנהג. אדרבא, תיקווה פשוט כללה גם את החדשה במיתקפתה: "על

תמונת השבוע

מסורג לסורג
פחות מ-48 שעות לאחר ששוחרר ממעצרו כגרמניה, מצא עצמו נתן זהבי שוב מאחורי סורגים - כחברת גיורא שפיגל. הפעם, היו אלה סורגים נעימים יותר - של הגדר המפרידה בין הקהל למיגרש. התמונה צולמה בשבת, במגרש הכוח ר"ג, בעת המישחק בין בית"ר ת"א להכוח ר"ג. זהבי (25) ישב חודשיים במעצר בגרמניה, כחשוד בהשתתפות בשודדייהולמים בשווייץ ויותר ממיליון מארק, שוחרר בסוף השבוע שעבר ללא כל אישום.

החזיק בידו מכשיר-קשר, היה בהאזנה שוטפת לסמל ניסים בן-יהושע, שהסתובב ברחוב לבוש אורחית, דיווח כי פרוצה ירדה ממונית, התמקמה בכניסה לרחוב בו ארבו השוטרים. חיתתה זו בתי-זוג של מנחם. כעבור עשר דקות, הופיע מנחם עצמו.

סירת מציץ הפעילה את מצלמותיה, ואחר, פקד סמל ניסים בן-יהושע: "אחרי!"

תקדיים. עם עשרים הל"י והציולמים חמשכנעים, הופיעו תובעי המישטרה ב"בית-המשפט, ביקשו להרשיע את מנחם ב"עשיית מעשה-מגונה. על-ידי כך שבא במגע-מיני באופן שהמעשה עלול להיות נראה לאיש הנמצא במקום ציבורי."

השופט קיבל את טענת התביעה, הר"ש שיע את כל בן ה-48, הטיל עליו קנס של - 250 ל"י.

היה זה תקדים ראשון של הרשעת גבר, במגעיו עם פרוצה - לאחר שעד היום היו אלה הפרוצות בלבד שהוטדדו, בעוד הגברים הורשו תמיד לכפתר את מכנסיהם וללכת בשלום לדרכם.

הפרצופים שלכן רואים שאתן פרוצות." זעקה.

היא הובאה לתחנת מישטרה רמת-גן, נחקרה ושוחררה. כאשר הובא חנינין לבית-המשפט, נידון חז הדיון, לבקשתו של סניגורה, עורר-הדין אורי רון, אשר הודיע לבית-המשפט כי הוא עומד לבקש השבוע מהיועץ הי משפטי לממשלה כי יורה על עיכובי הליכים המישפטיים.

בינתיים, השיגה תיקווה את מטרתה, גם אם במחיר יקר קצת: מרוב מחומה, שכחה חשומרת נינט לכתוב את הדו"ח נגד יחזקאל דניאל.

מישטרה

סירת-מציץ

תביעה מישפטית ראשונה מפונה נגד לקוח של פרוצה

כאשר שילשל מנחם בל * את עשרים השמות מוטווים.

האם
שרה מפרוד, אמו של מיכאל: "התחנתי לפניכם, אל תרחיקו לי את הבן. בן אחד הלך לי בתאונת-דרכים. אל תקחו ממני את השני, אבל הם לקחו אותו. עכשיו אני הולכת לנקות בבתיים, בשביל שיהיה אוכל לאשה ולילד שלו."

פשה. בתיה הלכה למדרשה למורים ב"שדה-בוקר.

"היא חיתה היהלום שבו הוא היה מת-קשט", סיפר האח בני. "היו כל שאר ה"בתורות - והיתת בתיה. והיא אהבה אור חז."

בנובמבר 1971 ביצע מיכאל את הברי-חה הראשונה שלו. בעקבות שיכנועיהם הנמרצים של עורר-הדין ובני משפחתו, אחרי שמסר את סיפורו בפגישה חשאית (תעולם הזה 1786) - שב והסגיר את עצמו.

המישטרה היתה מוכנה לסלוח לו את בריחתו הראשונה, בתנאי שהתנהגותו תהיה ללא דופי. כדי להקל עליו, איפשרו לו לנגן בגיטרה, סיפקו לו צבעים ומיכחולים כדי שיוכל לצייר.

נדמה היה, שסוף-סוף ישתלב מיכאל מחפוד בחיי בית-הסוהר.

אבל רק נדמה. "אין מחיר לחופש", רשם מיכאל על אהיל, מעשה ידי, ניסת לברוח פעם שנייה, ונתפס.

"כל הזמן היו מספרים לי על אשתי שהיא בוגדת בי. הייתי מרביץ להם, וחיו מכניסים אותי לצינוק" סיפר. הוא ברח בפעם השלישית, נסע למיד-רשה בשדה-בוקר. לקח משם את בתיה, שתחתה בשליש האחרון של שנת חלימו-דים האחרונה שלה. ויחד ניסו לבנות חיים משותפים במחבוא. במשך 11 חודשים של חופש גנוב.

עד שמיכאל נתפס בפאריס.

מה עשה שם? למה השאיר כאן את אשתו? מדוע יצאו אירגוני המחבלים בהאשמה הנראית כה שטותית? האם ייתכן שאיננה כה שטותית? האם נשלח מיכאל על-ידי מישחז? האם הובטח לו משהו? האם נטל יוזמה פרטית? השבוע, נשארו השאלות ללא תשובה.

שעת לילה מאוחרת, נעצרו, בגלל דמיונו הרב של בן-הרוד למיכאל. תחת אקדחים שלופים הובלו לתחנת המשטרה ברחובות, שם בילו את כל הלילה.

"מיכאל שמח כל-כך, כשאמרתי לו ש"אני בהריון", סיפרה השבוע בחיך דמוע ברניה בהירת הפנים והילדותית למראה. "היכינו לילד הזה. אבל כשהוא נולד - מיכאל לא היה לידי."

ברגע שיצאה את בית-החולים ועברה לבית תורי בעלה, הפכו החיים בבית משי-פחת פטישי לסיוט.

"אני הולך להתבודד עם הידידה שלי", סיפר האח נחמיה. "ופתאום מאחורינו אר"בע מכוניות. לקחתי אותה, וחזרנו חבני תה."

הפחד שמיכאל ייחרג בהיתקלות עם שוטרים, התערדות הבלתי-מוסקות, הגע"גועים והאהבה לבן ולבעל, שהיו מעורבים ברגש של טינה על כל מה שהביא עליהם - הפכו לציר שסביבו התרכזו חיי המשפחה.

אופי

אלים

כ שזכרם מיכאל לכלא תל-מונד, ב"יוני 1971, היה בן 19 בלבד. לפניו היו שלוש ורבע שנות מאסר על גניבות ופריצות.

"מאסר במצבו הנוכחי הוא גורלי עבורי ועלול להפכו לעברייני, שלא ניתן יהיה לשקמו בעתיד", קבעה אז קצינת-המבחן. אבל מיכאל נשלח לכלא כדי להקל על עונשו, החליטו הוא ובתיה להתחתן.

היכרותם התחילה עוד בתקופת הילדות. הם גדלו בית ליד בית. מיכאל, שכבר מילדותו התבלט בחברת הילדים בזכות אופיו האלים, פנה יותר ויותר לעולם ה"אופיו האלים, פנה יותר ויותר לעולם ה"

(המשך ממעמד 23)

השקעה נכבד נוסף, של כ-20 מיליון ל"י לשנה.

מקור שליטה נוסף של המפד"ל הוא באמצעות 100 סניפי המפלגה, הניזונים גם מתקציבי משרדי הדתות: בכל סניף מכניסים ארון-תורה — וכך הוא הופך לבית-כנסת וזוכה בתמיכה.

נהר

איתן

י ובר כספי נכבד נוסף: הקצבות מישרד הסעד, שגם הוא שייך דמיפלגה.

רק לפני חודשים מספר התגלה שוב כי הקצבות שנועדו לניזוקי סעד, נוצלו לי- מעשה למלחמת הבחירות הפנימיות ב- מפד"ל.

אולם פרט זה הוא באמת מהקטנים. מישרד הסעד חולש על תקציב שנתי של מאה מיליון ל"י — המטפסים גם בכי וונים הנכונים. שלא לדבר כבר על 1.633 עובדי המישרד — הנחנים כל חודש מי- משכורת, ויודעים למי הם חייבים תודה על כך.

הלאה: כל שנה, מגייסת המזרחי תר- מות בחו"ל בהיקף של כ-4.5 מיליון ל"י.

יו"ר יערי

לו הכות, לא התהילה

סכום זה נכנס, כמעט בשלמותו, לקופת המפד"ל.

ואחרון אחרון חביב: הקצבת הבחירות לכנסת, שמקבלת כל מפלגה. למפד"ל 12 ח"כים, ובבחירות הקרובות היא תקבל כנראה שני מיליון ל"י.

תהיה זו תמימות כמובן להניח שבכך נסתיימה הרשימה. היובלים והאפיקים, הי- שיברים והברזים, הציגורות והמשאבות, הם רבים מספור.

וכולם יחד, מתחברים לנהר איתן של מיליונים.

מי ישלוט

במיליונים

ע ל השליטה במיליונים אלה, נערכו הבחירות האחרונות — כמו גם קוד- מות — במפד"ל.

לסיעת רפאל היו עמדות-כוח נוחות ב- מאבק זה: בין היתר — מנוהלים ניכסי המפד"ל עלידי יצחק פישלר, האיש הח- זק בסניף תל-אביב של המפלגה, המשי- תייך לסיעת רפאל. פישלר הוא גם שותפו של לסלוי במועצה הדתית של תל-אביב.

איש אחר של רפאל, גרשון יערי, הוא מנהל קרנות-הגמל של המפד"ל.

בנוסף לתקציב-הענק של קופות-הגמל, יכולה כמובן סיעת רפאל להיעזר גם בכס- פי משהב ושאר הגופים שבשליטתה.

וכאילו כל זה לא מספיק, קיבלה גם הסיעה תרומות ניכרות משני אישים יד- עים: טיבור רוזנבוים וגיסו, ויליאם שטרן.

שטרן התפרסם לאחרונה כאשר הקדים את פילץ בקניית חברת-הענק פאן-לון.

רוזנבוים הוא בעליו של הבנק השווייצרי הבינלאומי לאשראי. לגבי בנק זה, טען בשעתו השבועון לייף ז"ל, כי הוא משמש קופה לכספי המאפיה האמריקאית.

לרוזנבוים יש בישראל כמה חברות, הי- שותפות עם חברת ההשקעות של מפא"י.

נראה כי רוזנבוים החליט שיהיה זה עסק משתלם לממן גם את סיעת רפאל במפד"ל, גם את מפא"י.

הסרט הנועז ש"ידיביק" אותך לכסא...

הסיפור לשוחרי הרכתקאות, כעולות, אלימות, אונס ואהבה

בהשתתפות:

יוסף שילוח
לאה נני

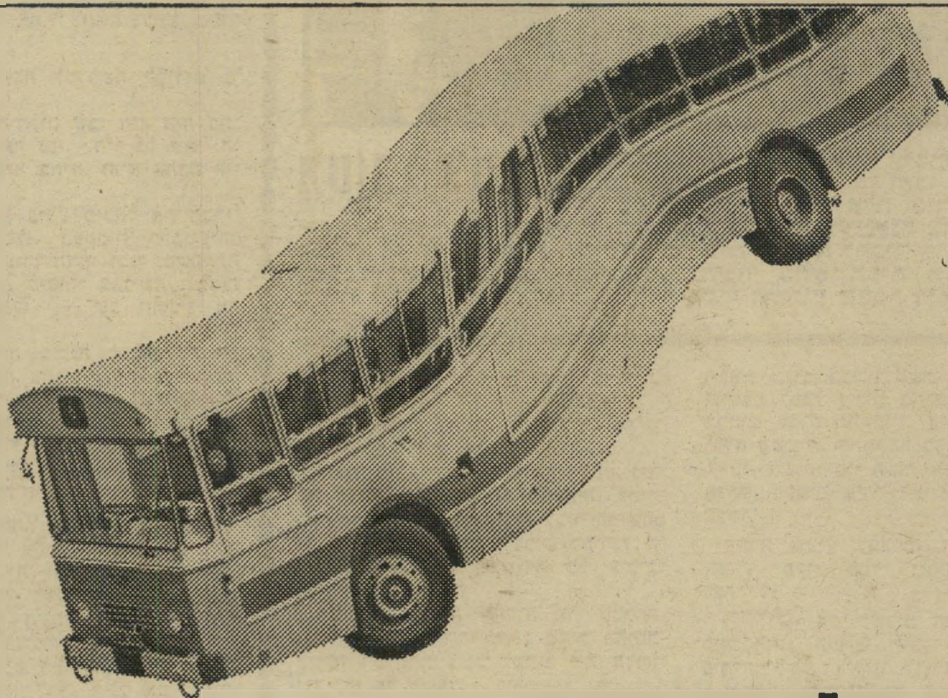
תמר

בן-יהודה "ח"א
למבוגרים

שבוע 2

הקופרודוקציה
הישראלית הבין-לאומית

כן, לטעמים ממש קשה להאמין איזו אקרוטיקה, תשוח וסבלנות אין קץ נדרשת מנהג של יד. נהג הרכון 7-8 שעות ביום על הגה האוטובוס, מסע אלפי נוסעים - בתנאי תחבורה קשים שאין דוגמתם בשום עיר אחרת בישראל. ולזה קוראים אצלנו, לפעמים - בלשון עממית וציורית: לעשות שמיניות... ולא באוויר! אלא על קרקע המציאות הענומה של כביש תל אביב. הבן נא את הנהג. טייע לו ויטייע לך. תודה.

האם 'הפוך משפטם של חברי' החזית האדומה?

למשפט הפוליטי הראשון בישראל על בעיית פלסטין?

(המשך מעמוד 18)

ישראל נגד כל הגופים שוחרי השלום, וביתור נגד כל חוגי השמאל, ובתוכם גורמים שמאליים פטריוטים מובהקים, כמו ש"ח.

הנסיך שנעשה על ידי חוגים מסוימים לשייך את הצעירים היהודים החשודים בחברות ברשת למצפן, היה נסיך שהעיד על חוסר התמצאות כמה שמתרחש בשור ליים השמאליים של החיים הפוליטיים בישראל.

למעשה מדובר כיום השם מצפן לחצי תריסר מאים שמאליים קיצוניים, המונים יחד כמה עשרות בודדות של חברים, והם מאשימים זה את זה בכך שהם ארגוני סרק שהוקמו על ידי שירותי הבטחון על מנת להוות סתומי-בטחון לפעילותם של צעירים בעלי דעות שמאליות קיצוניות. אין עדות טובה יותר ליעילות שירותי הבטחון מאשר העובדה שלמרות מעצרים של ארבעת היהודים חברי החזית האדומה, לא עצרה המשטרה לחקירה איש מעשרות חברים נוספים שהיו קשורים עמם בצורה זו או אחרת בפעילות פור ליטית.

מצפן ההיסטורית זו שהוקמה ב-1962 על ידי פורשי מק"י ואישים נוספים, כמעט שאינה קיימת. כיום קיימים שני ארגונים הקוראים

לעצמם בשם "הארגון הסוציאליסטי הישראלי" ומוציאים לאור בטאונים בשם מצפן. הארגון האחד, בעל נטיות אנרכיסטיות, בראשו עומדים עודד פילבסקי, עקיבא אור וחיים הנגבי, משותק באופן חלקי כיון שמרבית פעיליו נמצאים בחו"ל, מטייר לים בעולם כבני תפנוקים של השמאל החדש העולמי. הארגון השני, שהוא הסניף

טיסטים הצרפתיים. פלג שני הקים אז עם אנשים מבחוץ את הברית הקומוניסטית-המהפכנית.

הברית עצמה התפלגה לאחר-מכן לשתי קבוצות — קבוצת מאבק בראשותו של אילן אלברט, חבר קיבוץ גן-שמואל לי שעבר, וקבוצת החזית האדומה של דני ורד ואורי אדיב. שתי הקבוצות גם יחד

כמעט מחצית מחברי רשת הריגול

היו סוכנים של שירותי הבטחון

ממשיכות לקרוא לעצמן "הברית הקומוניסטית-המהפכנית".

מה שמשותף למרבית ארגונים אלה היא שלילת זכות קיומה של מדינת ישראל כמדינה ציונית, שתהווה בית לאור מי לעם היהודי. במדינה, בה אין כמעט איש המתחשב ברצינות לאידיאולוגיה פור ליטית, לא עוררו דעותיהם הפוליטיות של ארגונים אלה, והתבדלים הרעיוניים ביניהם, תשומת-לב כלשהיא. אם זכו אנ-

הירושלמי של מצפן, שהתפלג מהסניף התל-אביבי לפני כשנה, בעל נטיות טרור-קיסטיות ובראשו עומדים אריה בוכר ומיכאל ("מיקאדו") ורשבסקי.

קודם לפילוג זה היה פילוג נוסף בי מצפן, בשנת 1970. אז נחלק מצפן לשלושה ראשים. פלג אחד בראשותו של הרחמים יוסי ויגאל שורץ ויהודה קופפרמן הקים את קבוצת אונגור, אף היא קבוצה טרורקיסטית הקרובה בדעותיה ללמבר-

אהוד אדיב:

הצנחן שקיבל

בחילה בבקעת הירדן

מכל העצורים היהודים החשודים בהשתייכות לרשת הסורית, שייכותו של אהוד ("אודי") אדיב, 25, בן קיבוץ גני-שמואל, לרשת היא הבלתי נתפסת והבלתי מתעללת ביותר.

כי אודי יכול היה בקלות לשמש כסמל הצבר הטיפוסי, מוצר אנושי לדוגמה של מדינת ישראל. הוא נחנך בכל התכונות החיוביות המקובלות כהכרה בסטאטוס חברתה הצברית: הופעה חיצונית מרשימה, רמה אינטלקטואלית גבוהה, קסם אישי, חושבים מפותחים לצדק ולעושה לזולת; היעדר יצר התבלטות ומידה מסוימת של צניעות וענווה.

בנה של משפחת אדיב, ממיסדי קיבוץ השומרה-הצעיר גן-שמואל שליד חדרה, נמנה בייחוסו על האצולה של תנועת העבודה בישראל. סבתו, רחל אדיב, הייתה עד לפני זמן לא רב יושבת-ראש מחלקת החברות בתנועת העבודה. סבו, ישראל אדיב, הוא מייסדי בנק הפועלים. אמו, טובה, היא פסיכולוגית, אשה חזקה, בעלת דעות שמאלניות מוגדרות, עליהן חינכה את בניה.

אודי יפה-התואר וגבוה-הקומה, נחשב לאחד מבחירי הקבוצה בה גדל במסד התינוכי של גן-שמואל. הוא היה תלמיד מצטיין, ספורטאי פעיל, חברותי ומנהיג טבעי. את שירותו הצבאי עשה במיסגרת הגנת המוצנה. במילחמת ששת-הימים השתתף בקרב על ירושלים עם חטיבת הצנחנים של מוטה גור, היה ביחידה שלחמה בגזירת מוואן רוקסלר וסבלה אבידות קשות ביותר.

ידידיו ובני משפחתו של אודי טוענים כי למראה הדם והאיברים המורסקים של חבריו, התערער מהו באמרו נמו ובתפיסת החיים שלו, שהוביל אותו אחרי-כך לאמונה במהפכה אלימה שתשנה את העולם. אחרים טוענים כי השינוי הקיצוני בדעותיו של אהוד, שהביא אותו לידי שלילת זכות קיומה העצמאי של מדינת ישראל כמדינה ציונית, התחולל מאוחר יותר, בעת ששירת כמפקד כיתה

ביחידת צנחנים ששמרה על הקו בבקעת הירדן.

באותה תקופה, בטרם היה קו הגבול עם הירדן חסום, נאלצו החיילים בבקעה להילחם במסתננים שניסו לחצות את הגבול ולא תמיד היו דווקא חבלנים נושאי-נשק. ההתיקלויות עימם, שהסתיימו לעיתים בקטל, עוררו באודי תחושת הבחי לה מהמבט הקיים והחלטה נחושה לפעול לשינויו.

הוא הצטרף לאירגון מצפן, נטש את קיבוץ, הלך ללמוד פילוסופיה באוניברסיטת חיפה. המשיך לשחק כדורסל, לא התבלט בפעילות פוליטית קיצונית בי קאמפוס החיפאי. בפגישות פוליטיות של מצפן היה נחבא אל הכלים ומצטנע, אך בביקוריו בקיבוץ, אצל חבריו ואצל משפחתו, היה מצטרף אל פעם לויכוחים קור-לניים.

אודי פרש ממצפן עוד לפני הפילוגים של שנת 1972, בגלל חוסר הפעילות שלה. הוא טען שאנשי מצפן רק "מברברים". אחר-כך הצטרף לברית המהפכנית.

היה זה אודי עצמו שהפך לאידיאולוג של הברית, ניצח, עדיף עקרונות של מחתרת הצבא האדום שקמו במדינות שונות. בנוסף הצבא האדום היפאני, ממנו באו לישראל קוואקאמוטו וחבריו, את הפלסטרומה של הברית. למרות לימודיו בחיפה, הירבה אודי לנוע על-פני המדינה. הוא השתתף בכל ההפגנות שערכו חוגי השמאל בארץ בפרשיות שונות שהסגירו את המדינה בשנים האחרונות. הוא היה פעיל בחוגי סטודנטים בירושלים, בויכוחים בקפה כסית בתל-אביב, הירבה לנסוע גם לכפרים ערביים, שם היו לו חברים עוד מילדות.

את מחייתו היה אודי מוצא בכל מיני עבודות מקריות. לפעמים עבד בסבלות, לפעמים כפקיד קבלה בבתי-ימלון בלילה. עם זאת, למרות שלילתו את המדינה, המשיך כל השנים לצאת לשירות מילר-אים. את שירות המילואים האחרון שלו עשה אהוד לפני כשמונה חודשים, בבקעת הירדן.

ייתכן שלדביקותו של אודי ברעיונות קיצוניים לשינוי פני העולם גרמה גם מחלתה של אחותו הצעירה (מלבדה יש לאודי עוד אח ואחות). האחות הקטנה חולה במחלה חשוכה-מרפא. במאמץ להציל לה היא נשלחה לטיפולים רפואיים בבריטניה ובארצות-הברית. לשווא. על-מנת לספל בה עזבה גם אמו של אודי, טובה, את המשק למשך תקופה מסוימת. התי-גורה בעיר על-חשבון הקיבוץ עם הבת החולה.

חבריו של אודי ראו דווקא בדביקותו

דוד קופפר:

השכנים אמרו: "לתלות אותו!"

השכן, איש כבן המישים, דובר עברית במיבטא מיוחד, מצייץ, כי ראה לא פעם את: "זה עם המכונות האדומה. בחור גבוה עם מישקפים, שהיה בא אל דוד לפחות פעם בשבוע. אחרי זה ראיתי אותו בעיתונים." והוא מתכוון לדן ורד, הר ממושקף, בעל המכונות האדומה. מה שהשכן לא ידע הוא כי דן ורד ואודי אדיב באו אל קופפר בעיקר כדי לגבות ממנו חובות. קופפר היה ידוע בי-ברית-הקומוניסטית-המהפכנית כ"נוכל". הוא לוהה כספים מחבריו ולא החזיר. הע-סיק פועלים ערבים מחבריו ולא שילם להם. לאודי אדיב היה חייב 500 ל"י, ש-אודי היה צריך לשלם כדמי-לימוד. שנה אחת הכסף. הוא עצמו היה בורח מפניהם ומנמנע לפגושם.

אל אשתו, ממנה התגרש, תור אחרי ש-היתה מכניסה אותו כל פעם ל"י ימי מא-

סר, משום שלא שילם לה מזונות. אחת השכנות לא יכלה לשאת בעיניו את הידיעה על מעצרו של דוד, צעקה: "צריך לעשות להם כמו שעשו לאלי כהן. כמו שתלו אותו בכיכר המרכזית בדמשק. צריך לתלות אותם בכיכר דינג'ו, טפו עליהם!"

בבית הוריו של דוד קופפר, לשעבר חבר רק"ח ובעל עבר פלילי, למצאת רק אימו ואחותו. האחות, בת משק לשעבר בחור-שי הריגה האחרונים, מסרבת לומר על מעצרו אחיה דבר מלבד העובדה כי: "ה-פרובוקציה ציונית נגד השמאל". האם, שהיתה משפוט בשעתו שנתיים בבית-חולים לחולי-נפש אינה מתעוררת כלל בי-שיחה. היא עומדת במיטבה הועיר נהוג-מת לעצמה שיבירי מישפטים.

דרורי יהודאי
שליש מהחיים — בכלא

לא עזרה. רק אפשרות קיום בכבוד. אחרי, שיש להם רק חמש הרשעות, קיבלו דוכנים. ואני, שישבתי שלישי מהחיים שלי — לא מגיע לי שיקום?
אם העירייה תסרב לתת לי את הדוכן, אקח את האשה והילדים, ואעשה שם שביתת-רעב. ואם גם זה לא יעזור — אחזור לעולם הפשע.
אין לי דרך אחרת. אני צריך לפרנס את המשפחה. אם לא בטוב — אז ברע. איך שיהיה יהיה. כל אחד, עם המזל שלו.

משפט

ישר ללוע הארץ

קנס שזי דירה
דנהג ש"הפקיע"
מחיר נסיעה

הטלפון צילצל במשרד חברת המוניות חן בשדרות חן בתל-אביב. על הקו היתה דיילת של חברת ארקיע. היא הזמינה מור בית לנמלה-התעופה בלוד כדי לקחת נוסעת לביתה.

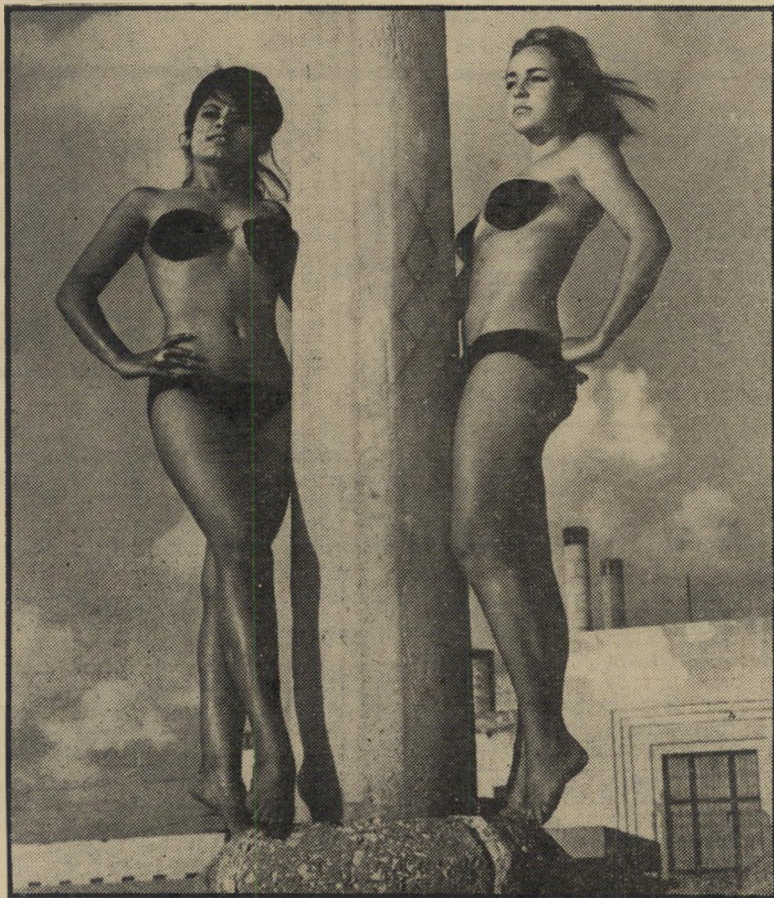
"מי ישלם?" שאל הנהג.
"היה בסדר," השיבה הדיילת.
כיוון שמישרד המוניות חן עובד בקביעות עם ארקיע, נשלח הנהג דוד סופר עם מונית אל נמל התעופה. "צריך להביא ילדה קטנה לביתה," אמרה לו דיילת הקרקע. הוא המתין חצי שעה עד שהי מטוס מאילת נחת ואז הוביל את לילי כהן, שהגיעה במטוס, לבית הוריה ב-קריית-אונגו. שם תבע וקיבל את שכר הנסיעה: 20 לירות.

אלא שדוד סופר לא ידע עם מי יש לו עסק. הסתבר כי אחותה הגדולה של לילי, אמי כהן, היא לא פחות ולא יותר מאשר עובדת לישכת היועץ-המשפטי של משרד-התחבורה, הלישכה המטפלת בת-לונות נוסעים נגד נהגים המפקיעים מחיר.

אמי ידעה כי מחיר הנסיעה במונית מ-נמלה-התעופה לוד לקריית-אונגו הוא 13.90 ל"י בלבד. מהירה להגיש תלונה נגד הנהג שדלתה הפקיע את המחיר ולקח 6.10 ל"י יותר מהמחיר הנקוב.

"אני נהג שכיר," הסביר סופר בבית-המשפט, שם הועמד לדין על הפקעת מחיר. "הנסיעה ללוד לבד עולה לי שבע לירות אותם אני צריך לשלם לבעל המונית." הוא טען להגנתו כי מאחר ולא היתה כל מונית בנמלה-התעופה הזמינה אותו הדיילת במיוחד מתל-אביב, לכן הכי ליל במחיר הנסיעה גם את הסכום שעל-תה לו עצמו הנסיעה מתל-אביב לקחת את הנוסעת.

"אני מתפלא על שעניין כזה הובא בעת הדגמת בגדיים מסוג חדש."

לילי נובל, 1966 (מימין) *
מה להלשין?

אחרי-כך היו עניינים שונים. חבלה חמורה, דייג בחומרי-נפץ, חזקת רכוש גנוב, הפרעת סדר, ושטויות כאלה. בסך-הכל קיבלתי איוה שלוש הרשעות, מהם שש-שבע על סמים.

או בטוב — או ברע. לפני שנתיים החלטתי שזה הכל בגלל הסביבה. לקחתי את האשה, זמירה, הילדים, ויצאנו מ-הכרם. בגלל הילדים, שלא יתקלקלו. עכשיו, שהשתחררתי, אני רוצה רק דבר אחד: פרנסה בכבוד. היה לי דוכן בשוק הכרמל, אבל נתנו אותו למישהו אחר. אני רוצה עכשיו שהעירייה תיתן לי דוכן אחר. אני לא מבקש תמיכה, לא בית.

* בחברת השחקנית תמי אלוני, משמאל, בעת הדגמת בגדיים מסוג חדש.

בית. אבא עבד בתור סבל. ארבע כיתות למדתי. אחרי-כך לא היה ראש ללמוד יותר. כשהייתי בן 14, נתפסתי על עבירה ראשונה. גניבה קטנה. יצאתי עם אחרים לגנוב במפעל טמפר. כולם ברחו, רק אני נתפסתי. לא היה לי מזל.

קיבלתי שנתיים במוסד עוגן בהרצליה. יצאתי משם בן 16. נכנסתי חובב, יצאתי מומחה. אחרי זה, תפסו אותי עם סמים. מישהו הלשין, קיבלתי שלושה חודשים על-תנאי. אחרי-כך היתה לי התפרצות לחנות-בדים ברחוב נחלת-בנימין. שוב פעם הלכתי עם אחרים — ושוב פעם רק אני נתפסתי. מה לעשות, כך רצה המזל.

אני מאמין במזל. אם נופלים — זה רק בגלל המזל.

במדינה

פשעים

אם אין מזל, אמרו חז"ל...

אם לא אקבל דוכן בשוק הכרמל, אחזור לעולם הפשע.
מזהיר יהודאי המפורסם

קשה היה להכיר את הגבר שיצא לפני שבועיים מבעד לשער כלא דמון. דרורי יהודאי לא היה אף פעם שמן במיוחד. עתה, היה צנום אף יותר, נראה חולני ו-הרוס לגמרי.

יהודאי (29) נעצר לפני שנתיים כחשוד בסחר סמים. היה זה 48 שעות בלבד אחרי שנערת-הזוהר לילי נובל נתפסה בתל-אביב כשברשותה כמות רצינית של כדורי ל.ס.ד. בחוגי העולם התחתון קבעו מיד ברורות כי היא זו שהלשינה על יהודאי, גילתה למשטרה, בנוסף, גם מחסן-סתר ענקי של סמים.

יהודאי נמצא אשם, נשפט לשלוש שנים. לילי נובל יצאה לחז"ל, ונרצחה שם. לפי כל הסימנים.

השבוע, עם שיחורו של יהודאי, ניתן היה לשמוע את סיפורו, לראשונה מאז התפוצצה הפרשה שהסעירה בזמנו את העולם התחתון וגרמה לשינויים איר-גוניים רציניים בקירבו.

זהו סיפורו של יהודאי:

כשנעצתי, התחילו כולם לכתוב שאני כאילו אחד מגדולי סוחרי הסמים בארץ. זאת עלילה. אם הייתי כזה — הייתי חי ככה? עשר שנים שלמות ישבתי בבתי-סוהר, ומה יש לי מזה? צריך על הגג, זה הכל, לא בית, לא מכונית, אפילו לא בריאות עכשיו. כשהייתי בכלא, אף אחד לא עזר למשפחה שלי. אשתי היתה מקבלת רק כמה עשרות ל"ל כל חודש, ממועדון קלפים שאני שותף בו. ככה חי סוחר סמים?

עוד דבר שכתבו אז — שלילי נובל הלשינה עלי, ושבירה את אחת מכנופיות הסמים הגדולות בארץ. באמת לא יודע מדוע אומרים את זה. לילי אף פעם לא הלשינה עלי. פשוט, לא היה מה להלשין. ישבתי עכשיו שנתיים — רק בגלל שלא היה לי מזל.

שטויות כאלה. בכלל תמיד ישבתי בגלל שלא הלך לי המזל.

נולדתי בכרם. היינו שבעה ילדים ב-*

הוא זכה בניכוי שלישי, ישב שנתיים בלבד.

בכלל לבית-המשפט. קבע השופט יוסף מגור-כהן. אבל הוא לא יכול היה לזכות את הנאשם. שכן זה לקח מחיר גבוה מדי נקוב בחוק. למרות שהיתה לו הצדקה לכך. הוא קנס את דוד סופר בסכום של לירה אחת.

פנעים

מעשה שמו

הבדש משה שטן

תפס כיים

אבי הקורבן אינו

זוכר היכן זה היה?

"הארנק שלי אין לי ארנק!" זעק דב ישראלי. זקן בן 73. כשעמד ליד תא ה-כרטיסן באוטובוס מספר 16 בתל-אביב, שהיה בדרכו לשכונת-התקווה. כל נוסעי האוטובוס קפאו על כסאותיהם למשמע זעקותיו.

אותו רגע הניח גבר, בעל משקפיים כהות, את ידו על כתפו של הזקן וניסה להרגיעו: "זה בסדר, הארנק אצלנו. מיר שהו כיים לך אותו. בוא נרד". איש המשטרה בבגדים האזרחיים, משה שטן, הוביל את הזקן אל חנות רהיטים סמוכה שם הוזכר לו את ארנקו שכוייס ממנו שעה קלה קודם לכן. הארנק הכיל 70 ל"י, מיסמכים ושלוש כרטיסיות של דן, אותן רכש הזקן דקות מספר לפני שכוייס.

היה זה סיומה של פעולה מוצלחת של חוליית מילק-הרכוש של המדור-המרכזי במשטרת תל-אביב. הפעם הם תפסו את הכיים הידוע ניסים סקירה (34) "על חם". תופר הכיסיים. אותו בוקר הגיע ניסים לבית-הקפה שברחוב לוינסקי 60 ב-תל-אביב. הביט לכאן ולכאן ולא הבחין מעשה שטן. במשה שטן, איש המדור ש-צפה בו ממרחק של 20 מטרים. מפה ל-שם מצטרף אל ניסים סקירה גם צ'רלי עשור, אף הוא מאלה שאינם מניחים ידם בצלחת אלא בכיסיהם של אחרים. אבל ההפתעה האמיתית נגרמה לשטן ולשאר שות הבלישים האחרים שהיו עימו במשימת עיקוב אחרי כייסים — שלום ("התימני") אורקאני, זילפה גיתיתא ויעקב עמר. כאן שר ראו את האדם השלישי שהצטרף לניסים ולצ'רלי.

היה זה לא פחות ולא יותר מאשר שלמה לוי, הידוע כמי שתופר כיסים בבית-מלאי נה לחייטות ולא כמי שסוחר מהכיסים. נראה שהפעם רצה שלמה לוי, מתוך סקרנות אולי, לראות מה שמים האנשים בכיסים שהוא תופר להם. כך החל לעי שות את הסטאג' שלו עם רביכיים ניסים סקירה.

סקירה ולוי עלו לאוטובוס, נצמדו לקר בן המיועד משני צדדיו. במרחק מה מהם עקבו אחר מעשיהם שני בלשים. אבל הם לא עצרו את הכייסים במלאתם. כי כיוס של הקורבן לא היה כל ארנק ושני הכייסים ירדו מהאוטובוס בתחנה הרא-שונה. הבלשים אחריהם.

באוטובוס השני מצאו את הזקן דב ישראלי. סיפר הבלש שטן: "ניסים הח-זק בידו שקית ניילון. בידו השנייה שלף בוריות את הארנק מכיסו של הזקן והעבירה לידו השנייה, שהסתירה באמצעות שקית הניילון את מעשיו מעיני נוסעי האוטובוס האחרים".

ניסים והסטאג'ר שלו מיהרו לרדת מה-אוטובוס עם שללם. אבל הם לא הספיקו לראות מה יש בארנק כאשר נעצרו בידי הבלש אורקאני. הבלש שטן הוריד את הזקן כדי למסור לו את ארנקו שהוצא מידהים של הכייסים.

רא מכיר, דא יודע. שמחים וטובי לב הגיעו ארבעת בלשי המדור המרכזי למשפטם של שני הכייסים שנפתח בבית-משפט השלום בתל-אביב. מה יכול לשלוח כייסים לבית-הסוהר יותר מאשר תפיסה "על חם".

אבל במהרה הסתבר להם כי שמחתם היתה קצת מוקדמת. הבלשים עלו אל דוכן הצד וסיפור את תפיסתם. אבל כאשר העלתה התביעה אל הדוכן את דב ישראלי, הזקן שמכיסו כוייס ה-ארנק, כדי להוכיח את מהות הגנבה, אבד בו מעשה שטן, זכרוננו של הזקן. סוגרם של הנאשמים, עורר-הדין דרור מקרין החל לחקור את הזקן:

"אתה זוכר שעלית לאוטובוס ברחוב לוינסקי?"
 "לוינסקי? מה פתאום לוינסקי?" שאל הזקן, "אני לא זוכר שהייתי ברחוב לוינס-קי".

או לך תעשה טובה לבני-אדם ותחזיר להם את הארנקים שכל מיני כייסים סוחר בים מהם.

דרכי-אדם

הוא החליל כמוכר עתונים

אחרון מוכרי

העתונים הייקים

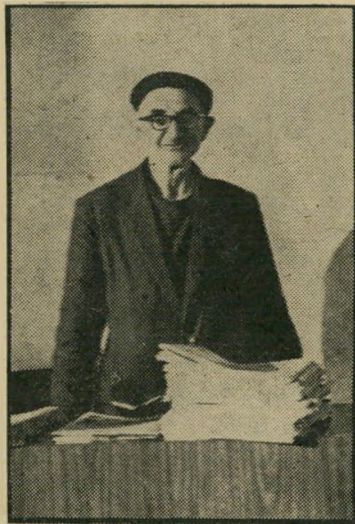
בתל-אביב

בכל האגדות ובכל סיפורי ההצלחה כתוב שכמעט כל המיליונרים התחילו את הקאריירה שלהם כמוכרי-עתונים. גם שמי חה כהן, 66, יליד וינה, החל בקאריירה שלו בארץ-ישראל כמוכר עתונים. כשעלה לארץ, זמן קצר אחרי עליית היטלר ל-שלטון, עם שק על שכמו ועשרה מארק בכיסו, עבד תחילה בפרדס. אבל העבודה בפרדס נגמרה מהר וחבר יעץ לו שכדאי למכור עתונים בכיכר דיזנגוף.

"הייתי מוכר שבעה עתונים ליום", נזכר שמחה. "רק פעם אחת היתה הפצצה. צעק תי: 'פצצה! פצצה!' באותו יום מכרתי 200 עתונים".

זה היה כמעט לפני 30 שנה. והיום, שמחה כהן שמכר פעם עתונים בכיכר דיזנגוף, הוא מוכר עתונים ליד בנין עיריית תל-אביב. ככה, כמו אז. בלי דוכן. בלי חנות. רק ערימת עתונים ביד וקול אומר שירה המנגן בפה חסר שיניים את הכותרות.

לאהוב עם פדסמף. לשמחה כהן אין אשה. אין לו ילדים. יש לו רק אוסף של כרטיסי ברכה לראש-השנה אותם

מוכרי-עתונים כהן

אוסף של שנות-טובות

הוא מקבל מקרובי משפחתו. אבל חוץ מזה יש לו אהבה גדולה אחת: המוסיקה. בבית אבא בווינה היו ערבים שכולם שירה ומוסיקה. "אבא היה מנהל של חב-רת סכסטיל גדולה", נזכר שמחה בגמ-גום. "אני למדתי בגמנסיה. אבא רצה שגם אני אהיה בסכסטיל. אבל לי היו עיניים גדולות למוסיקה. בבית שלנו כולם שרו וניגנו. אח של אבא שלי היה מנצח. כל שבוע היה אצלנו ערב מוסיקלי. היו באים אנשים בשביל לשיר ולנגן. הייתי באותו זמן ילד קטן. אמא אמרה לי ללכת לישון. אבל אני הייתי מתחבא ושומע. ככה נכנסה לי המוסיקה עמוק לדם".

כל משפחתו הושמדה בשואה. מלבד אחותו שהצליחה לברוח לשווייץ. את ה-כסף שהיה שמחה מרוויח במכירת עתו-נים במוגרבי ובדיזנגוף היה מוציא על מוסיקה. "הייתי הולך לקונצרטים של הפילהרמוניה. בהתחלה באהל שם. אחר-כך בהיכל התרבות. כל עונה היו לי שני מינויים. בגלל שלא היה לי הרבה כסף הייתי יושב בשורה האחרונה. אבל זה הספיק לי. שמעתי את המוסיקה".

ארבע פעמים התאהב יחד עם פלסטף. חמש פעמים ירד לשאול עם פאוסט. בחור הקטן והשכור בשכונת שבזי הוא מפסם לעצמו את הליצלים האהובים עליו. הוא עושה זאת גם בין מכירת עתון אחד ל-משנהו.

שמחה כהן, אחרון מוכרי העתונים הר-ייקים בתל-אביב, אחד שלא הצליח להת-עשר ממכירת עתונים. עשרות שנים הוא מוכר את סיפורי העתונים. והעתונים אף פעם לא מכרו את הסיפור שלו.

אם אתה מצפה ל-מיפנה חשוב בחיך, הוא עשוי בהחלט ל-בוא השבוע, או לכל היותר תוך השבועיים הבאים. מיפנה זה עשוי לחול, בראש ו-ראשונה במישור המק-צועי: החלפת מקום עבודה, השלמת לימודים מקצועיים, קבלת עבודה חשובה, או הערכה נלהבת לעבו-דה שעשית לא מכבר. בת טלה — האדם בעל ההשפעה שהכרת לאחרונה אינו מעוניין לעזור לך, הוא דואג רק לעצמו.

טלה

21 במרץ - 20 באפריל

המשך לשחק את דמות החבר הנאמן, גם אם אין לך שלם עם זאת. אם יגלה מישוה, חלי-לה, את סודך, אתה עלול למצוא את עצמך אומלל מאד. שקול הי-טב כל הוצאה כספית החתונה מן השגרה, כי בעתיד הקרוב ביותר צפוי לך חסרון כיס. התאומים שהכרת יכ-ניסו לתוך חיך עניין חדש וחשוב מאד.

★ ★ ★

שור

21 באפריל - 20 במאי

דאגה הולכת ודאגה באה, קחי את החיים בקלות. את מזיגה את בעלך ודואגת ל-לידיך יתר על המידה. בעלך עלול להיפגע ול-חפש תשומת-לב ב-ש-דוה זרים. הוא יתחיל להיעדר מהבית לפני שתיפקחנה עיניך. כוח ההרגל פועל השבוע לרעתך. מוטב היה לו הקדשת פעם תש-ו מתלב לחידושים ולאפשרויות בלתי מקו-בלות. שימרי על דיאטה קפדנית.

★ ★ ★

מאומים

21 במאי - 20 ביוני

אם תוכניתך כוללת נסיעה למרחקים, עכ-שיו הזמן לממשך. רומן שאתה חושב שהוא מסתמן באופק, מפיח בך רוח חדשה. אל תחלה תקווה, הזמן יע-שה את שלו. ידידות שנרקמה זה מכבר בינך לבין בת דגים עוזרת לך רבות בימים אלה, הינך נחזן ממנה, אל תזלזל בה. הרבה בימים הקרובים לעסוק בכתיבה ובציור.

★ ★ ★

סרטן

21 ביוני - 20 ביולי

אל תחשוב שזה ש-אתה בוגר באשתך, נשאר רק הסוד שלך. בסופו של דבר זה יור-דע לה, ואז — או אז, תחול הסעירה הגדולה.

לך, לביתה, ייגרם ה-שבוע אושר לא צפוי ודווקא מבן מזל סר-טן, ממנו לא צפית לשום דבר. קבלי את הצעותיו. נראה שאתם מתאימים אחד לשני — בכל השטחים, לא רק הרומנטי.

★ ★ ★

אריה

21 ביולי - 20 באוגוסט

אם יש באפשרותך, רסן במיקצת את תחו-רותיך — ואפילו את המרירות הסרייה המ-מלאת את ליבך. הסיכ-סוך עם הבוס יתפתח למימדים מדאיגים. שמור על קור רוחך ו-אל תגיד לו מה שאתה חושב עליו באמת. חכה עד שתחיה החזק. לפי כל הסימנים, הזמן הזה הוא לא רחוק. ליתר ביטחון שמור על קשרים טובים.

★ ★ ★

בתולה

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

אם אתה מצפה ל-מיפנה חשוב בחיך, הוא עשוי בהחלט ל-בוא השבוע, או לכל היותר תוך השבועיים הבאים. מיפנה זה עשוי לחול, בראש ו-ראשונה במישור המק-צועי: החלפת מקום עבודה, השלמת לימודים מקצועיים, קבלת עבודה חשובה, או הערכה נלהבת לעבו-דה שעשית לא מכבר. בת טלה — האדם בעל ההשפעה שהכרת לאחרונה אינו מעוניין לעזור לך, הוא דואג רק לעצמו.

רצוי שתתחילי לחסוך ברצינות, בת מאז-ניים. קשה להאמין איך את, המתכננת כל צעד בדייקנות (מוגד-מת), מרשה לעצמך ל-בזבז כספים דווקא כ-עת. הרי את יודעת הי-טב שיהיו נחוצים לך מאז בעתיד הלא רחוק. בן מאזניים — התבל-בלת כהוגן. אין עדיין טיבה מספיק להיכנס לפרסיה. אם תחזור לחושך בהקדם האפ-שרי, אם לא תחזור לחושך — אי-השקט שלך מוזדק. תקבל סכום כסף קטן השבוע.

תאנים

23 בספטמבר - 22 באוקטובר

פעם עקרב, תמיד עקרב. אבל, למול, זה לא המזל הגרוע ביותר. להיפך, מיום ליום נוטים הכוכבים את חסדם יותר ויותר כלפיד. כל התוכניות שלך נכונות ואל השנה אותן למרות הלחץ ש-יופעל עליך מכיוונים שאינם דווקא דורשי טובתך. אילו היית נש-מע קצת יותר לקולו של אדם לא סימפטי אבל ריאליסטי — היית יוצא מן הבזבז שאליו נלקעת — ובאשמתך. לעומת זאת, הימורים על סכומים קטנים דווקא, יצליחו בידיך.

★ ★ ★

עקרב

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

לא תהיה זו תקופה טובה לכישרון היצירה שלך. חוסר השראה ו-חוסר סבלנות יאפיינו אותך, יגרמו לך שיי-עמום במשך השבוע. מכיוון שכך, כדאי לך לנסות לחפש פורקן במקומות בילוי סוע-רים ובאירועים משמ-חים, אולי יפוג השי-עמום הפנימי ויתחלף בשמחה חיצונית, כנה.

★ ★ ★

קשת

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

★ ★ ★

אם הינך מרבה בנסיעות ארוכות, תביא לך השבוע שבועותיה יתחוללו בחיך שינוי יים קיצוניים. אל תש-כחי את תמנתה שהב-טחת לידיך, לזה ש-צימצל אלייך ביום בו חזרת מנסיעתך הא-רונה. בן גדי — תזכה לתשבחות מאנשים ש-בדרך כלל הם יריבך.

גדי

21 בדצמבר - 19 בינואר

אל תסתננוור, ואל תפריז בערך עצמך. התחזקי, בת דגלי — לפניך שבוע קשה במיוחד. אל תנסי להת-חמק מהאתגרים שיהיה עליך להתגבר עליהם. מעט שכלי-ישר, הרבה אומץ-לב ועזירות, יעו-רו לך לדלג על פני השטח של דבר, המון נחירות על הישגך, שלא יהיו מבוססים כלל. אל תהיה ותרו!

★ ★ ★

דני

20 בינואר - 18 בפברואר

עבודתך הנוכחית הינה קשה וחסרת תו-צאות כאחד. דבר זה מחייב שינוי רצי-שה מחד, ויותר רצי-נות מצידך לנושא בכ-ללו של סידור חיך יביא לך שמצבך יש-תפר. בשטח הרומאני-טי, עוד לא היה שבוע מוצלח יותר עבורך, בן דגים. מעט יזומה והכיבושים יקנו לך שם של זאב נוראי.

★ ★ ★

דגים

19 בפברואר - 20 במרץ

תליאביב

בזירה בין הזאבים

"לשיכורים ופושעים יש רספקט בפני אשה" מסבירה נהגת המונית היחידה בתליאביב

"מה זה?" שאל השוטר בחומרה את עובד בקל.
"אשתי", השיב עובד.
"כל הכבוד לאשתך, אבל מה פתאום אתה גותן לה לשבת ליד ההגה? אתה חושב שכל אחד יכול לנהוג במונית?"
"לא כל אחד", השיב עובד. "אבל אשתי — כן".
הוא לא שיקר. רעייתו של נהג המונית התליאביבי איגנה רק שותפתו לחיים מזה 14 שנה. היא גם שותפתו למונית המרצדס שלו, העובדת בחברת המוניות הילטון.
"כשאני גומר לעבוד על המכונית, רותי לוקחת אותה וכשהיא גומרת, היא מעבירה אותה אלי", מספר עובד.
מה פתאום? רותי היא נהגת המונית היחידה בתליאביב כיום. השוטר שעצר אותה, שעה שהסיעה את בעלה במונית המשפחתית, לא היה היחיד שפיקס בוכור תה לנהוג במונית. "כאשר עשיתי טסט, התי פלאו כל עובדי משרד הרישוי. המנהל קרא לי למישרדו לראיון. אשה במונית? מה פתאום? התפלא".

מתפלא אחר היה השחקן יוסי בנאי, שצער מונית ברחוב, וגילה ליד ההגה את רותי.
"זה באמת אשה?" שאל. "אם כן, אני לא עולה".
רותי הרגיעה אותו שלא עשתה תאונה במשך כל השנים שהיא נהגת. רק אז הסכים יוסי להסתכן.
עורכת דבר חנה זמר היא לקוחה קביר עה של רותי בקל. נושא שיחתן, כמובן, הוא נשים במקצועות גבריים.
"לכי למטבח". לצד המשבחים אותה, על העובדה שאין היא מפחדת לשחות ב"ג'ונגל הנהיגה הציבורית בתליאביב, ישנם גם החכמים המסורתיים, הבריקים תמיד כשהם עוצרים ליד הרמזורים: "אשה, לכי למיטבח!"

גם כמה חברים לעבודה, במוניות הילטון, מסתכלים על התופעה הנדירה בעין עקרי מה. "היא באה לעבודה בשעה שתיים בלי לה כדי להקדים אותנו. מפני שאנחנו באים בשלוש", מספרים הנהגים.
השיכור שילם. העבודה בשעות הלילי לה המאזרחות אינה מפחידה את הנהגת. היא אינה חוששת להעלות לרכב פורפרי לילה למיניהם. "פעם העליתי שיכור שלא ידע לאן שהוא רוצה להגיע. תסעי, הוא אמר. נסעתי. אנחנו בדיונג'ון. אמרתי לו. תסעי לכרם, אמר. נסעתי. לא חששתי ש" לא ישלם. אל אשה מתנהגים בדרך-ארוץ. גם טיפוסים מפוקפקים. אולי הוא היה מתנהג אחרת לנהג. אבל אצלי, הוא ירד, ושלם כמו שצריך. אפילו טיפ נתן. אם גברים מנסים להתחיל איתי? אני

מאוד קורקטית בעבודה. באה רק במכני סיים ארוכים ואף פעם לא מאופרת.
"אני מאוד מרוצה מהעבודה. פוגשים כל מיני טיפוסים. התיידדתי עם תיירים שלקחתי. אפילו הזמנתי אותם הביתה. כדי שיכירו בית ישראל. לפעמים באים לי הילטון תיירים מארה"ב שמדברים עברית יותר מדי טובה. כמובן שאלה הם יורדים שמגיעים הנה בתור תיירים. אני לא חושבת מהם ציונות. לא מתביישת לשאול — למה עזבתם? אני גם מסבירה שאני קיבוצניקית לשעבר, מעין-חרוד, ושהגעתי ארצה עם עליית-הנוער מעיראק".

בלי עצבים — לגבי המקצוע, מסבירה רותי: "יש כאלה שאומרים שאסור בכלל לנשים לנהוג. זו שטות. נשים הרבה יותר זהירות מגברים. לגברים אין סבלנות. תמיד ממהרים. הכללים שלי לנהיגה והי רה הם: בלי עצבים. להיות רגוע. לחשוב על הנהיגה, להיות ורתן ולא להתעקש תמיד להיות ראשון".

תחבורה

מי נחו את ההוראה?

רצוי שקציני מישטרה יכירו את התקנות, נזף השופט, לפני שהם שולחים שוטרים לעשות דו"חות
האשמה, שעליה עמד אוסקר מרקוביץ בשבוע שעבר בפני השופט, הייתה שיגור תית. הוא הואשם כי "הוביל במשאיתו

נהגת מונית בקק השיכור נתן טיפ

מיטען שלא היה מחזוק היטב, בניגוד ל- תקנות".
כמעט אף נהג מיקצועי אינו טורח להוסיף בפני שופט על דו"חות מעין אלה, מעדיף לשלם את ברירת הקנס. זמנו יקר מדי.
במקרה זה, נשבר לאוסקר. הוא החליט לבזבז זמן יקר, לא שילם את הקנס, והתי ייצב בפני שופט-התעבורה התליאביבי חיים אנטון.
היתה זו החלטה נבונה מצידו: לא רק שיצא זכאי, אלא אף רווח נחת.
צורה לא מקובלת. הדברים החריי פים שהשמיע השופט, עשויים היו לגרום נחת לכל נהג.
גרמה להתפוצצות עדותו של השוטר שכתב את הדו"ח, ואשר התייצב בבית המישטש בעקבות אי-הודאתו של אוסקר באשמה.
העיד השוטר: "משאיתו של הנאשם היתה עמוסה בשני סלעים שהיו מונחים בצורה בלתי מקובלת".
מה פירוש "צורה לא מקובלת"? אוסי קר עצמו העיד, כי זה שנים שהוא עוסק בהובלת סלעים בצורה זו, ומעולם לא אירעה שום תקלה.
הסביר השוטר בחוסר-אונים: "רשמתי את הדו"ח לא משום שחשתי בסכנה מסוריימת, אלא משום שניתנה לי הוראה מיוחדת בעניין הובלות סלעים. אף פעם לפני כן לא רשמתי רפורט כזה".

(המשך בעמוד 34)

העולם הזה - כוח חדש פגישות חברים ואוהדים

עם אלכס מסיס, חבר הוועה"פ של ההסתדרות
14.12.72 באר-שבע — הזמנות ע"י טלפון 03-230856
15.12.72 אילת — בבית גלעדי 354/5, בשעה 20.30

עם ד"ר ראובן קריץ, צבי בן-דב, חברי המרכז
19.12.72 קרית מוצקין —
בבית אלינג, אחי-אילת 25, בשעה 20.30
פניות לחוגי-בית, ערבי הסברה ופעילות אחרת מתקבלות בטלפון 03-230856 ת"א

זוגות צעירים!

אירגון הזוגות הצעירים ליד העולם הזה — כוח חדש מתכונן

לפעולה גדולה

במאבק לפיתרון בעיית הדיור
כל הזוגות הצעירים המוכנים להצטרף לפעולה זו — מתבקשים להתקשר באופן רחוף עם משה גלילי, טלפון 230856 תליאביב, בין השעות 9 ו-12 לפניה"צ.

לא נמתי'ן עד בוש - לגג מעל לראש!

א. דשא-כשנל, שמואל צמח מציגים:

מופע חגיגי לכבוד כ"ה למדינת ישראל

גדול זמרי השנסון הצרפתי

אנריקו מסיאס

ולהקטן

בתכנית חדשה	
תליאביב היכל התרבות	
ירושלים, "בניני האומה"	יום ג' 26.12 ב-8.30
קרית-גת, "היכל העשור"	יום ה' 28.12 ב-9.00
באר-שבע, "קרן"	יום א' 31.12 ב-9.00
חיפה, "שביט"	יום א' 30.12 ב-9.15
מכירת הכרטיסים החלה	
תליאביב: "לאן", "רוקוקו" ויתר המשרדים. ירושלים: "כחנא", "לאן הערב", חיפה: "גרבר" וקופת מכבי, "ברג-נובה". באר-שבע: "הנאווה".	

הוא יצא לחופשה של 48 שעות מהכלא...

פרצוף. אני מחכה שיבוא לי אחד הפרצופים שלהם בראש. עד כאן, שמעון.

אחד הידידים שהיו עימו באותו ערב באריאנה, ניסה להדביק את התוקפים. הם בוודאי ברחו לכיוון הנמל, סיפר. "נידמה לי שהם לא היו עם רכב, או שמישהו אסף אותם במקום רחוק יותר מאריאנה. הם נעלמו מהר."

בבוקר, חשו בני מישפחתו של שמעון אל בית החולים, מצאו אותו עדיין מחורסר-הכרה. "דבר כזה עוד לא ראיתי!" זעק השבוע אביו, בביתו בקומת-הגג של דירה ישנה, באחד הרחובות המסתוריים של תל-אביב. "יש לו מזל שלא חתכו לו עלייד העין, מפני שהיה נהיה עיוור."

אכזריות

של נאצים

האב עובד כסבל בשוק בצלאל. גור פו החסון, פניו חרושי-הקמטים וידי הגרומות עברו הרבה ב-56 שנות חייו. האיש היה בשבי הגרמנים במלחמת העולם השנייה, בה שרת כחייל בציבא הצרפתי. לאחר מכן שימש כמלח על אניית המעפילים אקסודוס, היה שר תף לכל תלאותיה.

"אכזריות כזו גם הגרמנים לא עשו," זעק האב השבוע והציג בחרדה את החיית רת בנו. "החגורה הזו הצילה את החיים שלו. אם לא היה לובש אותה — היינו מביאים אותו לבית-הקברות, ולא לבית החולים. תיראה את החגורה! תיראה אי-

גם היחיד שאוכל לזהות את האנשים. אני לא רוצה שיבואו אלי כדי שאשנה עדות. אני מחכה לראות את הפרצופים שלהם. אולי הם מחפשים גם אותי?" "מיהם?"

"לא יודע בכירור. במסדר-וזהו או לי אכיר אותם. אולי לפי הקולות ש שמעתי."

"איך הם ניראו?" "אני לא רוצה לתת להם נקודות-אחי. אבל אני זוכר משהו. המיבטא שלי. הם אולי יסגיר אותם. זה היה מיבטא ערבי."

להשערתו של האב יש ביסוס מסויים בהיסטוריה העבריינית של אחיו: לפני שנה וחצי תקף שמעון שם-טוב את סאד לם עוואד, ערבי תושב יפו, היושב עתה במאסר. הייתכן כי לאוזני חבריו של עוואד הגיע דבר יציאתו לחופשה של שם-טוב?

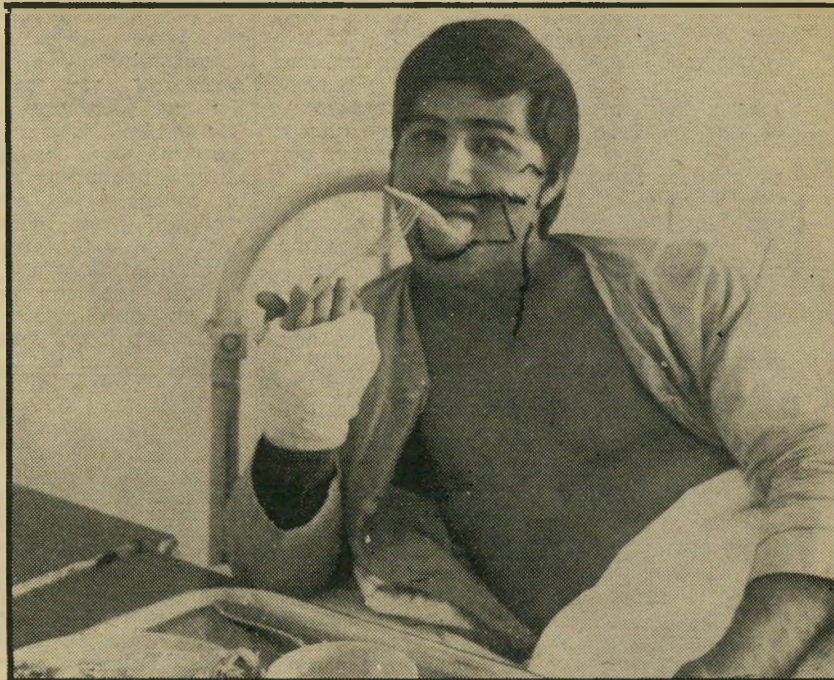
אחד היה

רעול-פנים

טען אביו של שמעון, חביב שם טוב: "יכול להיות שיש סיכוסים עם ערבים. יכול להיות."

סיפר שמעון שם-טוב עצמו כי כתב העולם הזה, דקות מעטות לפני שהוצא מבית-החולים והיו עבר לכלא רמלה:

ביום שני בבוקר בא אבי להוציא או תי לחופשה. הוא בא עם מוגית, וכש הגענו לתל-אביב מייד לקח אותי לחנות,

צלעות לכל החיים
העניקו ארבעת התוקפים האלמוניים לשמעון שם-טוב. בתמונה, ניתן לראות בבירור את עקבות הסכינים על פניו וצווארו. ידו נפצעה כאשר ניסה להגן על עצמו מפני תוקפיו ליד מועדון אריאנה, התמונה צולמה בבית-החולים דונולו, בשעת ארוחה.

חופשת הסכינים

רצח, רצח!!! השעה היתה אחת אחר הצות. ביום השני שעבר, כאשר הועקה הנוקפת פילחה את החשי כה. הגבר שנכנס מבוהל ומתנשף למור עדון הלילה אריאנה, על חוף ימה של יפו, קרא: "תומינו מישטרה! תומינו מר בית! מישוה שוכב פצוע על החוף. כור לו דם."

עשרות האורחים ששהו במקום המשיכו לפטפט וללגום בשלווה. רק שניים התרוממו מכיסאותיהם בבהלה. היו אלה שני ידידיו של הצעיר שפרץ למועדון להזעיק עזרה. האיש שנידקר, היה האדם הרביעי בחבורתם. שיצאה לאריאנה כדי להרים כוסית לכבוד 48 שעות חופשתו מכלא דמון.

הנידקר היה שמעון שם-טוב, דמות ידיר עה למישטרת מחוז תל-אביב. מנערתו התרועע עם עבריינים, הוחזק במסודות סגורים. מזה למעלה משנה הוא מרצה עונש מאסר בגין תקיפה חבלנית. בעוד כחודש, עמד להשתחרר מן הכלא בתום 30 חודשי מאסר.

סיפר השבוע אחיו, שהיה עד הראייה היחיד להתנפלות הבריונים:

"שמעון היה שיכור. ישבנו איתו ב"באר והזמנו משקאות. שתינו. הוא שתה יותר מהשלושה האחרים שישבו איתו. אמרתי לו, בוא נצא ההוצה, תנשום קצת אוויר."

"יצאנו לאוויר. היתה רוח מהים. רי אמרתי לו שינשום עמוק. תמכתי בו שלא יפול. ביד השנייה הוא החזיק את המע"קה של הטיילת."

"לאחר שהוטב לו, חזרנו לאריאנה וישבנו. שמעון הלך לנוחיות להקיא. רי אחר-כך חזר לשולחן. הראש שלו היה סחרחר. הוא בקושי דיבר ולא שמע בכלל מה שאמרנו לו. בפנים לא דיברנו עם אף אחד."

"יצאנו עוד פעם החוצה. הוא התנדר נד. החוקתי בידו ולקחתי אותו לכיוון הנמל. אחר-כך עלינו על המידרכה, כי רציתי לחזור לאריאנה."

תער

על הפנים

דממת הלילה הופרה כעבור שניות אחדות. ארבעה צעירים הופיעו מן האפילה וניגשו אל שמעון שם-טוב.

את החלמתו יצטרך לעבור בבית-החולים של הכלא. לוא היה זוכה בטיפול הרפואי המעולה ביותר, ספק אם ניתן היה למחות את עקבות הצלקות העמוקות שנשארו על פניו אחרי התקיפה.

זה חתכים יש עליה! התער אכל את הי חגורה, אבל לא את הבטן של שמעון! "עכשיו לקחו אותו לכלא רמלה. נסע" תי עם השוטרים בניידת לכלא. הסוהרים אמרו שלא ראו בחיים שלהם כאלה דבר רים. והם מכירים מעשים כאלה כמעט ב"כל יום."

לאחר הפסקה קלה הוסיף האב: "אני לא מבין איך הוציאו אותו מדונולו. איך אפשר להביא אדם פצוע חזרה לכלא? שם הוא יוכל לקבל טיפול טוב? אללה יודע, אני מקווה שרופא יראה אותו בכל יום. שמישהו יטפל בו. שיתנו לנו לראותו. והעיקר, אני מקווה שהחתכים בפנים, אפשר יהיה אולי לתקן אותם פעם."

החופש תם, נצא לדרך

שמעון מוביל ב"בית-החולים דר" נולו בחזרה לכלא רמלה, מייד עם תום הטיפול הראשוני בו.

"מה נישמע שמעון? לכמה זמן יצאת לחופש?"

שמעון לא הספיק להשיב להם. הוא הוכה על ראשו במכשיר כהה ונפל על הארץ. ידיו היו בכיסיו ובתחילה לא יכול היה אפילו להתגונן. אחד הבריונים רכן על גופו והחזיק בידו תער, החל משחית את פניו באכזריות.

"שמעון לא הוציא הגה מפיו. המשיך האח בסיפורו. "הוא שתק, ואני לא יכול" תי לעזור לו. הם דחפו אותי הצידה. פחדתי שיעשו לי אותו דבר. עשיתי להם הטעייה ורצתי לכיוון אריאנה. סיפר עד הראייה היחיד.

"אני היחיד שראיתי את המיקרה. אני

מאת אורי אבנרי

5 - 4 בדצמבר 1972

מעשי תועבה -

מדוע?

אין מנוח לראשי המערך. גולדה מאיר דורשת מהם לחסל את סיעתנו — והם לא יודעים כיצד. הם מוכנים לטפס על הקירות, לבצע כל מעשה-תועבה, כדי להשיג את המטרה. אבל אין זה קל.

אחרי שנכשל, לפי שעה, הנסיון לחסל אותנו ב"אמצעות אחוז-הסימה מוגדל, מתקדמת במלוא התנו"ה המזוימת לזיוף את שיטת חלוקת-העודמים בבחירות. הכוונה: לגוול מאיתנו למחות מנדאט אחד. השבוע לקחנו חלק באירגון חזית של כל חסי עות הקטנות נגד מזימה נוספת זו, המתעטפת באיצי טלה, "מדעית" כביכול. כדי לעמוד על טיב המדע הזה, די לציין עובדה אחת: אילו נתקבלה השיטה החד-שה כבר בבחירות האחרונות, היה המערך מקבל שני מנדאטים על סמך עודף, שלא היה די גדול אף כדי לזכות אותו במנדאט אחד!

במילים אחרות: 5579 קולות של סיעתנו היו חולכים לאיבוד, ואילו המערך היה מקבל שני מנדאטים נוספים על סמך עודף של 691 קולות!

אבל גם זה לא מספיק. השבוע נכנסה להילוך גבוה מזימה אחרת — לגוול מאיתנו את מחצית מימון-הבחירות הממלכתי שיגיע לנו לפי החוק העומד עתה לדיון.

לשם כך, היו ראשי המערך מוכנים לנצל את האיש שמעל באמון בוחריו סיעתנו בצורה כה מחפירה. ב"דך כלל הם מתייחסים אליו בזלזול בולט. אבל בשביל "לדפוק את העולם הזה", כפי שהם אומרים בגלוי, הוא כשר.

המטרה: להקטין בחצי את האמצעים שיעמדו לרשותנו לניהול מערכת-הבחירות שלנו.

אם מקווה מישו שאפשר להעלים את קולנו ב"שיטות נאנסטריות, צפויה לו אפסותה. קולנו יישמע — ובפני הבוחר תעמוד עובדה פשוטה: אם הם מוכנים לאחוז באמצעים הבזויים ביותר כדי לחשית את אותנו — פירוש הדבר שסיעה זו מהווה בכנסת גורם שאין לו תחליף.

נשואין אזרחיים -

בלי חוכמות

בגלל מותו של קדיש לוז ז"ל, היה לכנסת שבוע קצר. ניצלנו את ההפסקה כדי להניח על שולחן-הכנסת מיסמך שנועד לשים קץ למישחק התחבולות וההתחכ"מיות סביב בעיית הנשואין האזרחיים. אחרי עריקת ה"ע"י, יש להתחזר את הוויכוח לקבוצה המרכזית: חר"תה של ישראל לקיים את הסעיף במגילת זכויות האדם המקנה לכל אדם את הזכות לנשואין, ללא מיגבלות דת וגזע.

הצעת-החוק שלנו זהה עם הצעה קודמת שלנו, שנד"חה על-ידי הכנסת לפני קרוב לשנה. אז נמנעה מפ"ם, ול"ע הצביעו נגד ההצעה. ואלה עקרונותיה:

● כל הנשואין במדינת ישראל ייערכו בטכס אזרחי, בפני "רושם" — רשם של בית-מישפט, שופט שולם או אדם אחר שימונה על-ידי שר-המישפטים.

● נוסף על טכס זה, יכול אדם לעבור גם טכס דתי מטעם עדתו (ובכלל זה כל "עדה יהודית מוכרת", דבר המאפשר הכללת היהודים הרפורמיים).

● שני בניהוג צריכים להיות בני 17 לפחות,

והנפשיים מנשואין. (הצעת-החוק מפרטת בהרחבה את נוחלי הנשואין, מניעת תקלות, וכו').

● כל הגירושין בישראל ייערכו בטכס אזרחי. נוסף על טכס זה, יכול כל אדם לדרוש גם טכס דתי, אם הזוג נישא בטכס אזרחי.

● על גירושין יחליט בית-מישפט מחוזי.

● כל אחד מבני-הזוג יכול לדרוש גירושין ב"מיקרים הבאים: הסכמת שני הצדדים לגירושין! אחד נטש את השני; בתי-הזוג חיתה בעת הנישואין בחריון, שלא מבזוגה, ובני-הזוג לא ידע על-כך; אחד מבני-הזוג הטרד את השני ומנע חיי-משפחה תקינים; אחד מהם הוא חולה-נפש או חולה חשוד-מרפא; אחד מהם סובל ממחלה המונעת חיי-מין תקינים; לדעת בית-המישפט אין סיכוי לחיי-משפחה תקינים.

● אותו בית-מישפט יהיה אחראי לחלוקת ה"רכוש של הזוג המתגרש, ולקביעת מזונות. (הצעות-ה"חוק מפרטות סדר תקין של ביצוע הגירושין).

● גם הצעה זו לא תתקבל, כמובן, בכנסת הנוכחית. אבל ההצעה עליה תפור את מסכי-העשן ותימרוני-הצביעות של הגופים השונים, ותבהיר לחלוטין על מה נטוש הוויכוח האמיתי, ומי הוא בעד וגד.

בית-דין-שדה

שולט בחייו

לא הסתפקנו, כמובן, בהגשת הצעת-החוק. להמנו על קיום ויכוח במליאת הכנסת על המצב ברבנות. שליטי הכנסת מנסים, בכל התחבולות האפ"ריות, למנוע ויכוח זה — למרות שלפי התקנון הוא חייב היה להתקיים זה מכבר. (כזכור, קיבלה הכנסת את הצעתנו הדוחה לסדר-היום, והחליטה לקיים עליה הדיון במליאה).

השבוע הגשנו שאילתה, העשויה לגרום כאב-ראש לזרח ורחמי-המייסד, העוסק כלי-כולו בעסקים ה"פנימיים של מיפלתנו:

אז: שר ה"דתות
מאת: ח"כ אורי אבנרי

בעיקבות התרת האח והאחות לבית לנגר לנישואין על-ידי בית-דין דתי מיוחד.

(1) האם נהוג להרכיב בתי-דין יהודיים-דתיים, ללא פירסום הרכבם?

(2) האם מומינים לדיון בבתי-הדין הדתיים ה"נ"ל, כל אדם העלול להיפגע באופן זה או אחר מפסיקת בית-הדין?

(3) האם קיימת אפשרות, בכל מיקרה, לערער על פסיקת בית-דין כנ"ל?

(4) האם קיימת חובה ליתן נימוקים להכרעה בדיון?

(5) האם נבדקה הטענה כי מי שהסכים לכהן ב"ביה"ד ה"נ"ל, עשה כן על מנת להסיק מסקנה גזורה מ"פירוש ה"נ"ל.

צילת מנוסי ב, לוח הכפול

ראש? אם כן — מה העלתה הבדיקה?

(6) האם קיימת חובה על בתי-דין דתי כנ"ל להת"כנס בצוותא, או שמקובל לאפשר לאב בית-הדין להי"פגש בנפרד עם כל אחד משופטיו האלמוניים?

(7) האם קיימת בשיפוט הרבני ערכאה גבוהה יו"תר מבית-הדין הרבני הגדול (לעירעורים)? אם כן — מה?

(8) האם הוברר אם גם בעתיד יפעל בית-הדין ה"מייוחד שהוקם על-ידי הרב גורן, ושאפשר יהיה לפנות אליו לאחר הכרעת בית-הדין הרבני הגדול?

(9) האם קיים בשיפוט הרבני כלל לסיו פסק-דין הוא מיסמך חתום הפתוח לעיון?

(10) האם פסק-דינו של בית-הדין המיוחד ה"נ"ל עדיף על הכרעה שיפוטית של בית-הדין הרבני הגדול?

העסקים השחורים

של מר סביר

כאשר נציגי הממשלה צריכים להתחמק ממתן תשובה על שאלות עדינות, יש והדבר מצלצל כקומדיה.

כך קרה השבוע, כאשר שני נציגי-הממשלה — שר-המישפטים וסגן שר-האוצר — השיבו לשאלות שלנו באותו יום על אותו עניין.

הנושא: הדולארים השחורים שמכרה הממשלה בשוק השחור. האנשים שקנו דולארים אלה ברחוב לילינבלום (מבלי לדעת מי המוכר האמיתי) ביצעו

עבירה פלילית, היו צפויים למאסר, ולא פעם נאסרו על-ידי המישטרה וחוקמזו לדיון.

זה היה המצב במשך שנים, איך אפשר לתרץ זאת? תחילה ניסה שר-המישטרה, כשהשיב לשאלתה שלנו, הוא פשוט התחמק מן השאלה. כלומר: דיבר על המוכרים, אך לא על הקונים — שביצעו בלי ספק עבירה פלילית.

ש"למה הלל: בתקופה שקדמה ל-1967, היה ידוע במישטרה שמישרד-האוצר נהג להעביר מטבע-חזון ל"מכירה.

המישטרה לא ראתה מקום לפעולה, הואיל וההעברה נעשתה באישורו של המפקח על מטבע-חזון, שהוא ה"גורם המוסמך לכך.

בדיעבד, חיווה עתה היועץ המישפטי לממשלה את דעתו, כי מכירה באישור המפקח על מטבע זר ליד סוחר מוסמך, ומכירת מטבע על-ידי סוחר מוסמך בא"י שור המפקח על מטבע זר, אינם בגדר עבירה.

כל אימת שהמישטרה גילתה אנשים שסחרו במטבע זר שלא כדין, היא פעלה להבאתם לדיון.

חיו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר-ה"כנסת אבנרי:

אורי אבנרי: כבוד השר, איך ידעה המישטרה, ואיך היא בכלל יכלה לדעת, אם אדם שנעצר ברחוב לילינבלום, כשבכיסו דולרים שחורים, קנה אותם מ"פסטר סתם או ממספטר של מדינת ישראל?

ש"למה הלל: המישטרה, כפי שאמרתי, נמנעה ו"נמנעת מלנקוט בפעולה, אם המטבע הזר נמצא אצל סוחר מוסמך.

מכירה באישור המפקח על מטבע זר ליד סוחר מוס"מ, ומכירת מטבע על-ידי סוחר מוסמך באישור המפקח על מטבע זר, כל אלה אינם בגדר עבירה. הימצאותו של מטבע זר, ולא כל שכן מיסחר במטבע, על-ידי סו"חר מוסמך או על-ידי סוחר שלא קיבל אותם כדין מה"מפקח על מטבע זר, צריכים להיחשב כעבירה. ובמידה שהמישטרה נתקלה בכך, היא העמידה את האנשים לדיון.

הדגשתי פה בפירוש איזה סוג אנשים איזה סוג עיס"קות, לפי הערכות היועץ המישפטי, והערכת המישטרה קודם לכן, אינם מהווים עבירה. כל השאר הוא בבחינת עבירה.

כעבור שעה קלה הגיע תורו של סגן שר-האוצר, צבי דינשטיין:

צבי דינשטיין: מישרד-האוצר נהג להעביר דור"רים למכירה באמצעות בנק איגוד.

ההסדר ה"נ"ל נעשה על מנת לשמור על פער סביר בין השער הרשמי של הלירה לבין מחירי בשוק, ועל"מנת לשמור על יציבות המטבע. על כל ההסדרים נמסר מדי פעם לוועדת-הכספים של הכנסת.

חיו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר-הכנסת אבנרי:

אורי אבנרי: כבוד סגן השר, איך בכל זאת יכול היה אדם, שקנה דולרים במחירים של שוק שחור ברחוב לילינבלום, לדעת אם הדולרים האלה כשרים, ובאים מן הממשלה, או שהם אינם כשרים, ובאים ממספרים סתם?

צבי דינשטיין: הקונה לא היה צריך לקנות. ב"עצם פנייתו לשוק השחור לקניית דולרים הוא פעל ב"צורה לא חוקית.

אורי אבנרי: איך יכול להיות שהקונה הוא עבר"י, בעוד שהמוכר הוא בסדר?

צבי דינשטיין: לא אכנס לסכניקה. על כל פנים, מי שפונה לשוק השחור לקנות דולרים, ולא באמצעות סוחר מוסמך, עובר על החוק, והוא עבריי.

דין עומד

מעל לדיון

אם קיווה מישו שנפסיק את מאבקנו נגד הפרת-החוק של משה דיין, מפני שהיועץ המישפטי של ה"ממשלה נתן בדיעבד הכשר דחוק מאד לעיסקה אחת שלו, הרי חיתה זאת טעות.

השבוע ענה שר-המישטרה על שאילתה שלנו על הפרת-החוק של דיין בקשר למכירת עתיקותיו בא"מריקה.

ש"למה הלל: היועץ המישפטי של הממשלה בדק את עניין יצוא העתיקות, המוכרות בשאילתה, וקבע במסקנתו כי אין מקום לנקיטת צעדים בקשר לנושא הנדון.

לסיכך אין מקום לחדש את החקירה בתלונה. חיו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר-הכנסת אבנרי:

אורי אבנרי: אדוני השר, האם היועץ המישפטי ביטס את מסקנותיו על חקירה מישטרית רגילה, כגון גביית עדות מהשר דיין ושאר המעורבים בדבר, או שקבע מסקנתו לפי טביעת-עין?

ש"למה הלל: אני מציע לך לשאול את היועץ ה"מישפטי.

איני מקבל על עצמי לקבוע אילו דרכים נקט היועץ המישפטי כדי להגיע למסקנתו. אין לי שום אחיזה לק"בוע זאת. אני רק יודע שהעניין הופנה ליועץ המישפטי, כיודע לשואל הנכבד, הוא קבע מסקנתו, ולא אני אבוא לקבוע איך קבע מסקנתו.

אם יש לך עניין מיוחד בנושא זה, אני מציע לך לפנות ליועץ המישפטי ולשאול אותו איך הגיע למסקנה.

אורי אבנרי: תודה על העצה. אעשה זאת.

כבר קודם לכן הגשנו שאילתה חדשה לשר-המיש-

קופ"ח היא שריד פיאודלי - הגיע הזמן להלאים אותה!

העסקנים בקופות, ומביאה למצב שהרופאים מתקוממים נגדו עכשיו בגלוי.

אנו נוסעים ברבדס

הצעת החוק שלפנינו היא דוגמה לכך. אין מחסלים את הכפילויות. אין מטילים מרות ופיקוח על הקופות הקיימות. הביזבוז הכספי נמשך, בשעה שאין למדינה כסף לצרכים בריאותיים חיוניים, ובגלל חוסר-האמצעים וחוסר-האירגון סובלים בני-אדם, ואף הולכים לעולמם. תחת לחיות הגורם המרכזי והקובע ב"שטח הבריאות" — כפי שכל אדם נאור בישראל רוצה — הפכה המדינה לגורם מישני, בעוד שהנהגת קופות-החולים עושה כרצונה ו"משתמשת במדינה לצרכיה. אכן, הזנב מכשי כש בכלב.

אילו היינו מתקדמים לפחות צעד אחרי צעד לקראת הלאמת הבריאות, היינו יכולים להיאזר בסבלנות. אור

גם לישבת-העבודה — שחיתה פעם מכ"שיר כוח וכפייה רבי-עוצמה — הולאמה. במ"קום הלשכות המפלגתיות, קם שירות-התע"סוקה הממלכתי.

המציאות התגברה אפילו על העיתונות המפלגתית. העיתונים הפרטיים הם כיום בלתי-תלויים, ואילו אמ"צע-התיקשורת המשודרים הם ממלכתיים. ורק מכשיר אחד ויחיד לא הולאם. זהו מכשיר-הבריאות.

השום של הבוסים

מדוע? מה ההגיון? הרי מוכרח להיות הגיון. ואכן יש. מכל המכשירים שהוכרחו, אין מכשיר אשר בו טמון כוח-שיטון כמו ק"פ-החולים.

הבוסים המפלגתיים החליטו כי בלעדי קופת-חולים

לחלן דברינו על חוק מס-מקביל המטיל על הביטוח הלאומי לגבות מס-מקביל מן המעסיקים ולתע-בירו לקופות-החולים.

אורי אבנרי: זוהי הצעת-חוק ריאקציונית, ביטוחה של קידמה סוציאלית. אני מציע לתחזיר אותה לממשלה.

ההצעה מנופפת בדגל הביטוח הלאומי, כדי להשיג את המטרה ההפוכה: לכצר את השרידים הפיאודליים ששררו מדפני קום הימדינה.

תוכן ההצעה הוא זה: מדינת-ישראל הופכת לסור-כנת-גובה של קופות-החולים המפלגתיות. המדינה כור לה גרמתם לעגלת הקופות, כדי להעשירין ולהגדילן. מלאימים את הגרעונות של הקופות, מלאימים את ה"גבייה. זהו הצד הממלכתי.

אולם הקופות עצמן לא תהיינה כפופות לשום ב"י קורת אמתית. אין הן חייבות אף לבטח את העובדים, שעבורן נגבה המס המקביל. אין הן חייבות להעניק את

הזנב מכשיר בכבל

לם המגמה היא הפוכה. מאחורי מסך-העשן של המלי-צות הממלכתיות, אנו מתרחקים מהלאמת הבריאות. אנו מבצרים את הסטאטוס קוו האומלל. אנו נוסעים ברבדס. כמה זמן נסבול התעללות זו בבריאות האזרח, בימדינה שהיא מן המתקדמות בעולם מבחינת התודעה הסוציאלית שלה?

שירות בריאות ממלכתי!

הבה נחזיר את הצעת-החוק הזאת לממ"שדה, כדי להמחיש את התביעה: להביא ליכנסת זו, עוד השנה, הצעת-חוק להלאמת כל

לא יחזיק המיסד ההסתדרותי מעמד. מאחר שמיסד זה מתנכר לאינטרסים של המוני השכירים, נועץ לא-פעם סכין בגבם במלחמתם לשיפור מצבם, ומשניא את עצמו על חברי ההסתדרות — דרושה קופת-חולים כדי למנוע מרד.

זהו פיתרון התענוגות. אם תולאם קופת החולים, כך חוששים בעלי-השררה, יתקוממו חברי ההסתדרות נגד המיסד השווט בהם, יקחו את ההסתדרות לידהם ויהפכוה לנציגה אמיתית של העובדים.

את זאת רוצים למנוע בכל מחיר. ומשום כך מדבר רים ומדברים על ביטוח-בריאות ועל בריאות ממלכתית — והולכים בדרך ההפוכה.

מלוא הביטוח לאנשים הזקוקים לכך ביותר — נכים וחולים כרוניים. כי הקופות הן — כביכול — וולונטריות.

כשרוצים לסחוט כסף מן האזרח למען קופות — יש עיקרון ממלכתי.

כשאינן רוצים להבטיח את זכויות האזרחי כלפי ה"קופות" יש עיקרון וולונטרי.

עיקרון יש תמיד. הוא רק מתחלק, לפי היצורך.

זהו מישחק של צביעות מצד שילטון, שנאמנותו ה"ראשונה היא למפלגה, ורק נאמנותו השנייה לממלכה. רוממות הממלכה בפניו, גם כאשר הוא מקריב את ה"אינטרס היסודי של המדינה — שהוא האינטרס האמיתי של האזרח — על מיובה האינטרס המפלגתי.

מכשיר-כפייה לאומי ומפלגתי

מה קרה בעצם ב-25 שנים אלה בשטח הבריאות? לפני קום המדינה, היו ענייני הבריאות — כמו כל שאר ענייני הציבור — נתונים בידי פדרציה של מיסל-גות. קופת-החולים עשתה גדולות בשטח הבריאות, ועל כך יש להלל ולשבח אותה. אולם היא גם שימשה מכ"שיר-כפייה בידי המיסד היישובי, הן לטובת המפלגות של המיסד, הן לטובת המרות היישובית הכללית. זה היה מצב כדתי-נורמלי — אבל הוא התאים למציאות דאז. המיפניה והמרות ה"לאומיות היו צמורות זו, לזו, הופפות זו את זו, והן החזיקו במכשיר-כפייה משותפים.

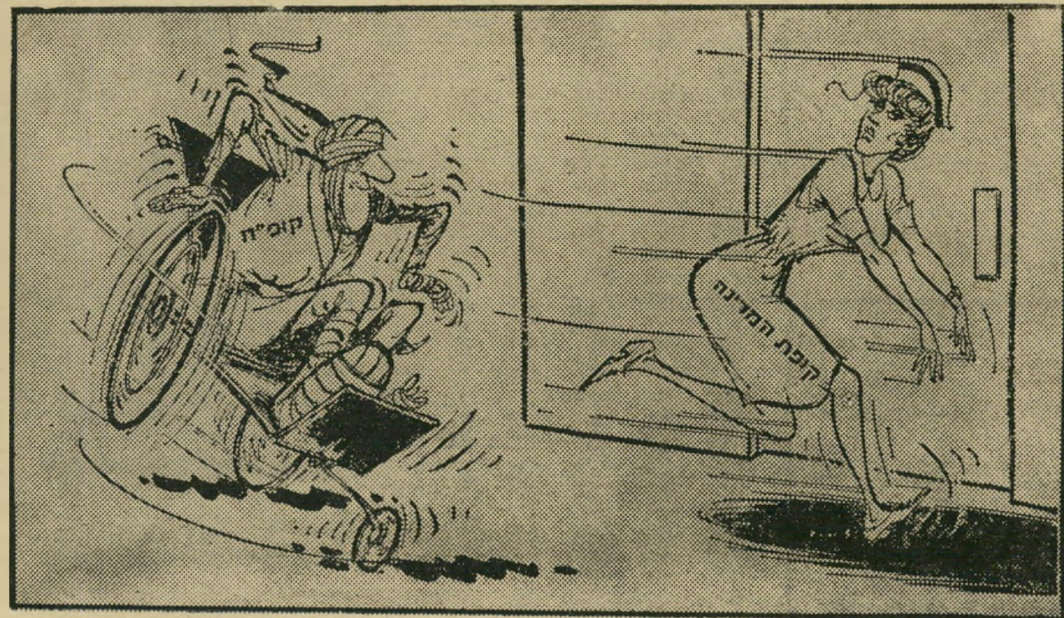
בין כל אלה, היתה קופת-החולים המכשיר היעיל ביותר.

מדוע לא פורק הקופ"ח

והנה כמה המדינה. בזה אחר זה הולאמו מכשירי הכפייה שהיו בידי מרות כפולה זו של המדינה-בדרך. הם הפכו מכשירי המדינה.

הצבא הולאם. איש לא התנגד לכך. מזיזיה-היסטוריה טוענים כי הוויכוח על פירוק הפלמ"ח התנהל בין מלאי-הצבא ובין המצדדים בצבא מיסלגתי. זוהי שטות גמורה. מצידי הפלמ"ח רצו בצבא לאומי מאוחד של המדינה — צבא אשר רוח הפלמ"ח ומסורת הפלמ"ח ייעצמו כי קירבן. מפרקי הפלמ"ח לא רצו בכך. הם פירקו את ה"פלמ"ח. אך למעשה חזרה רוח הפלמ"ח והשתלטה על הצבא כולו. לפחות עד 1967.

החינוך הולאם, לפחות חלקית. בתוך החינוך הממלכתי, ניתנו אחוזות פיאודליות למיפלגות מסוימות. אך עיקרון הממלכתיות נשמר בי עיקרו. אם כי נותרה אחוזה מיפלגתית של אגודת-יש"ר אל מחוץ לתחום הממלכתי.

„הזקנים האלה אינם מרפים!“

קופות-החולים ולהנהגת שירות-בריאות ממ"לכתי אחד לכל.

לשירות כזה צריכה המדינה לגבות מס מקביל מן המעסיקים. אז תהיה הגבייה מוצדקת, ואף חיונית. אך הגבייה הממלכתית לגופים מיפלגתיים המספקים שירות תים שהיו צריכים להיות ממלכתיים — אין בה לא הגיון ולא הצדקה.

כך נוצר מצב, שאין לו אח ורע בעולם כולו. לא במדינות קומוניסטיות. לא במדינות סוציאליסטיות ולא במדינות ליברליות מתקדמות.

המדינה מעבירה מדי שנה הון-עתק מכיסי משלם המיסים לכיסי המגנגונים הבריאותיים המיפלגתיים. היא מכסה את כל מחסורם. היא מקיימת המוני עסקנים מיסלגתיים המשובצים בקופות. היא דואגת לקיום שילטון

שימחת זקנתו

אל: שר החוץ
מאת: ח"כ אורי אבנרי
הנני מבקש לדעת:

- (1) האם נכונים הפירושים כי שר-החוץ התנגד ל-מינוי של מר שימחה דיניץ כשרירי ישראל בארצות-הברית?
- (2) אם התנגד שר-החוץ — מה היו טעמי התנגדותו?
- (3) האם היו לשר-החוץ מועמד(ים) אחר(ים) לכהן נה זו? אם כן — מי?
- (4) האם ביטל (אם בכלל) שר-החוץ את התנגדותו למינוי? אם כן — מדוע?

העלתה הבדיקה? מתי ניתן הרשיון? לגבי אילו אב"זרים ניתן הרשיון?

(6) אם לא היה למשכית רשיון לייצא עתיקות — האם הומלץ להעמיד את החברה ומנהלה לדין? אם לא — מדוע לא?

(7) האם נבדק אם ידע מר דיין כי העתיקות נועדו לייצא? אם נבדק — האם ידע על המטרה הנ"ל?

(8) האם היה למר דיין היתר — מטעם אגף העתיקות — למכירת העתיקות לחברת משכית? האם העיסקה או העיסקות הן עיסקות מכירה? האם גבה מר דיין תמורה בעבור העיסקות? אם כן — מתי? מייד עם המכירה או לאחר מכן?

(9) האם נבדק אם ידע מר דיין, כי הגב' גרא ריר כשת ממנו עתיקות כדי לייצא? האם נבדק אם היה לגב' גרא רשיון לייצא עתיקות? האם היה לה?

פטים, יעקוב מששון שמירא:

אל: שר המישפטים

מאת: ח"כ אורי אבנרי

היועץ המישפטי לממשלה מסר דו"ח לשר החינוך והתרבות. לפיו לא ייצא כלל מר דיין עתיקות לחו"ל. בעיקבות מסקנתו של היועץ המישפטי לממשלה.

אני מבקש לדעת:

- (1) האם הומון שר-הביטחון בפרשה הנדונה לחקירה?
- (2) אם כן — עלידי מי נחקר?
- (3) האם מסר שר-הביטחון עדות בכתב?
- (4) מי היו האנשים האחרים שמהם נגבתה עדות בקשר עם החקירה הנדונה?
- (5) האם נבדק בעת הבדיקה הנדונה — אם לחברת משכית היה רשיון לייצא עתיקות? אם נבדק — מה

השבוע י"ר האירגון. יש לנו גיבוי לכך גם מנציג משרד החינוך בוועדה החוב למנהל יוכל לקטון רק אם יוכח כי בתקופת השעיתו עבד האיש בעבודה אחרת.

בשלב זה, מעמידה השאלה בסימן שא"ל את המשך הלימודים התקין בכל בתי הספר התיכוניים באשקלון. שכן אירגון המורים העליסודיים מאיים כי אם לא יענו לתביעתו — ישבית את הלימודים. "לא נרשה", הגיב אחד מראשי האירגון, "שיעשו מעשה מגונה במנהל שזוכה".

ישראלים בחו"ל

היזהר.

יהודי מלונכר

סיונו שג הצירי הישראלי

בחו"ל הפך לסיוט

בגלל איומי ערבים

כשהגיע הצירי הישראלי הצעיר יעקוב גילדור, לריכנא, אוסטרית, נתקבל ב"דגלים ישראלים". הוא היה הישראלי היחיד בסמינר הצעירים הסוריאליסטים שאורגן על-ידי הצירי האוסטרי הנודע ארנסט פוקס. אבי הריאליזם הפנטסטי. במסגרת הסמינר, הוזמן גילדור להופיע בטלוויזיה האוסטרית, זכה לתוכנית בת 20 דקות.

ההופעה היתה מוצלחת — וגרמה לו גילדור סיוט בלתי פוסק.

"לו ידעתי מה שההופעה תגרום לי," לא הייתי הולך לסטודיו מעולם," סיפר יעקוב.

איומים. זה התחיל עוד באותו ערב, מייד אחרי ההופעה. קול שדיבר במיבטא ערבי בישר לו טלפוניות. למלונ:

"תיהר, יהודי מזוהם, ידנו עוד תשיג אותך".

ההמשך היה אפילו מעניין יותר. למחרת העירו את גילדור ואשתו חווה דפי-קוט חזקות בדלת. היה זה סמל מישטרה אוסטרי, אשר ביקש מהזוג לעזוב את החדר: "קיבלנו הודעה טלפונית, שהזוג הזה בחדר פצצה," אמר.

יעקוב ואשתו עזבו את החדר בחי"פזון, לבושים בפיתומות. אך הבדיקה היסודית

צירי גילדור (בוונציה)
איומים טלפוניים

דית שערך הסמל וצוות עוזריו לא העלתה דבר.

"מאז, החלו הטרדות יומיומיות," סיפר רה חווה. "צילצלו אלינו כמה פעמים בי"ום, איימו עלינו, ניסו להפחיד אותנו. המישטרה הצמידה לנו שני שוטרי-חרש, ורמזה לנו שאולי כדאי לנו לחזור הבית תה. אבל החלטנו לא לוותר, ולהישאר עד סוף הסמינריון."

"נשארו את כל שלושת השבועות, עד סוף הסמינר," חייך יעקוב. "ועכשיו אני יכול לגלות — כל הזמן שיקשקשו מפחד."

(המשך מעמוד 30)

הצופתו שג השופט היתה חמי"ה כתב הוא, בהכרעת-הדין:

אין זה בגדר סוד, שתקנות רבות אינן זוכות לתשומת-לב כל שהיא של האחר-אים על הפיקוח המישטרחי, ואיש-המיש"טרה ברחוב כלל אינו מודע לקיומן ול-משמעותן. כלי-אמת שמחליט אפוא קצין מישטרה לערוך מיבצע מיוחד לגבי הור"ראה כזו, שהינה בחינת אות מתה — שור מה עליו להוריד לפיקודיו תדריך ברור ומפורט, ולא להסתפק בהוראה כללית ור"סתמית, המשאירה את השוטר ברחוב ב"מבוכה רבה.

אני עוסק בענייני התעבורה מעל כס"המישפט למעלה מתריסר שנים — ואין אני נזכר בדו"ח מסוג זה. ספק רב בלי"בי אם אותו קצין, אשר הורה על רישום הדו"חות בתוך מיבצע מיוחד, קרא בעצ"מו בעיון את ההוראות של התקנה הנתור"נה. השוטר רשם דו"ח, וודאי שאין לו כל מושג על יסודות עבירה זו, והוא ממלא אחר ההוראה ללא כל התעמקות.

מנגנון

מעשה מגונה

המנהל זוכה באשמת

עשיית מעשה מגונה בתלמידותיו

— ועומד להפסיד 50 אלף ל"י

שלוש שנים ארוכות חי חיים ברץ, מנהל בית-הספר התיכוני-דתי באשקלון, תחת סיוט האשמה שהוטחה נגדו.

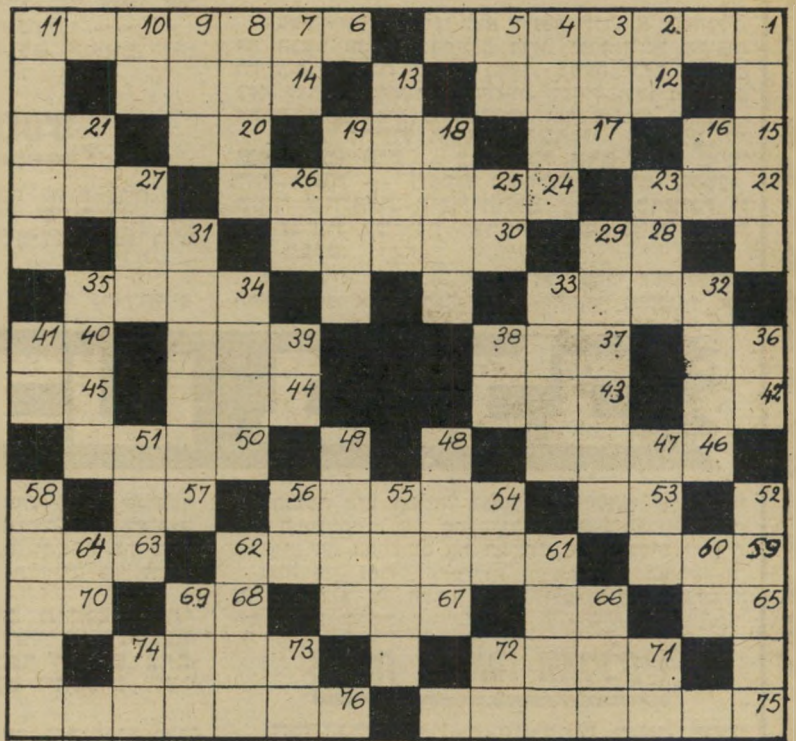
האשמה, כפי שהסבירה המישטרה ב"בית-המישפט, היתה כי הוא הכניס תלמי"דה לחדרו בבית-הספר, ליטף את פניה ושאר אבריו.

לאחר שלוש שנים ארוכות, זוכה ברץ מהאשמה. היה זה לאחר שקודם לכן נמ"צא אשם בבית-המישפט השלום, עירער במחווה, ורק שם בא על סיפוקו.

אולם אז, גילה המנהל כי זיכוי אינו סוף הפרשה, וכי המשכה העגום הוא — הפסד צפוי של 50 אלף ל"י.

השעירה. במשך תקופת המישפט הוש"עה המנהל ממשרתו. היה זה בתוקף הור"ראה קבועה של משרד החינוך, האוסרת העסקתו של איש חינוך החשוד בפלילים. עם זיכוי, הושב ברץ לתפקידו, ביקש

תשבץ העולם הזה 1841

מאוזן:

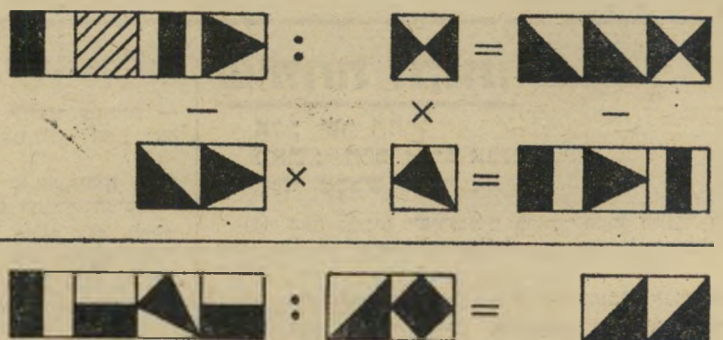
(1) תורת הנסתר. (6) קיסרות. (12) מדינה אסיאתית. (14) אליל כנעני. (15) עמוד מים. (17) מילת תנאי. (18) עוף בית. (20) מת-כופף. (21) נצה. (22) שורת הרים. (24) לחיין סובייטי. (27) ידיד. (28) מצב צבירה. (30) מועצת הכנסיה. (31) כינוי. (32) מושג בדקדוק. (34) יונק מעופף. (36) אדון. (37) דופי. (39) מלך שקספירי. (40) מחזאי ישראלי. "לא ביום ולא בלילה". (42) שנשמה באפו. (43) רוטב. (44) מין מס. (45) בעלה של תמר. (46) שליט אפריקאי תמהוני. (50) אירגון נשי יהודי. (53) טפח היד. (54) משכון. עכטר. (57) "חווה ברח". (59) כוכב לכת. (61) כינוי לראש הכנסיה הנוצ"רית יוונית. (63) ירק דומה לצנון. (65) מצבה. (66) בן. (67) יחידת משקל. (68) סלא. (70) זועף. (71) אחים שכתבו אגדות מפחידות לילדים קטנים. (73) נופח את נשמתו. (75) תגובה. (76) המלך שקשר את הקשר שאלכסנדר מוקדון חתך בחרבו.

מאוזן:

(1) ציריח מסגד. (2) מערכת. (3) נשק חדיש. (4) שמה הקדום של ירושלים. (5)

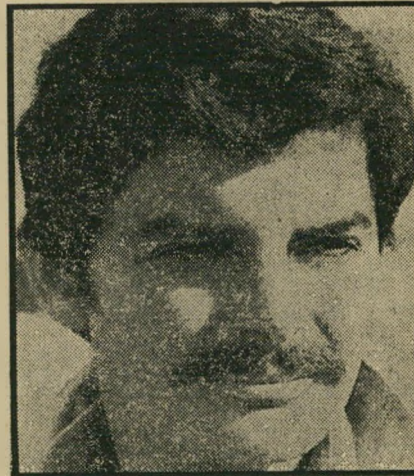
חשבץ 1941

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציינ כל סמל של ריבוע.

עקבותיה של שילה, סרט שצילמוי הס-
תימו לאחרונה ברייירה הצרפתית, זכה
למנה לא מבוטלת של פירסומת-היגם. כי
אשר מחבלים אימו לפוצץ את הכוכבים
ואת הציד, באמצע העבודה, המשיכו אנ-
שי הליוור, באומץ לב של גיבורי סרטים,
בעבודתם, ולא אונה להם כל רע.
אחר-כך, פרצה מריבה בין ראקל ואלש,
כוכבת הסרט, שהתלוננה כי לאורך כל
ההסרטה התנכלו לה ולעגו לכשרונותיה,
לבין הבמאי הרברט רוס.

בכל ההמולה הזאת, כמעט ולא הבחין
איש ששחקן אחד לפחות, שינה את אופיו
הקולנועי במסגרת אותה ההפקה. הכוונה
לריצ'ארד בנג'מין, שהפך לאב-טיפוס של
הבחור היהודי שלא התבגר עדיין והמער-
ר רגזו וסימפטיה במידה שווה, כזה היה
מאז היה שלום קולומבוס, והגיע עד ל-

כוכב בנג'מין

אב-טיפוס של יהודי

קצה האבסורד של דמות זאת במועקתו
של פורטנוי — שהצליח בינתיים להיות
הסרט המושך ביותר של השנה באמרי-
קה. בעקבותיה של שילה הוא ניסטר מן
הדמות שנמסאה עליו כבר, אחת ולתמיד.
בנג'מין, כוכב הסידרה הוא והיא,
נשוי גם בחייו הפרטיים לבת-יוצגו הסלי-
וויונית פולה פרנסיס, השניים הופיעו
פעם יחד גם בקולנוע, אם כי לא כזוג,
במילכוד 22.

הם נפגשו לראשונה עוד בבית-הספר
לדרמה, שם הוא הצטיין ביחס שחצני ומ-
זלזל כלפי כל חבריו לספסל הלימודים,
ואילו היא התפעלה מן הארס שהפיק סביר
בו, "אם כי אף פעם לא במידה מספקת".
עם הרברט רוס, במאי סרטי האחרון
ומי שעשה בזמנו את היה שלום מר צ'יפס
עם פיטר ארטול, עבד בטורונטו, "הוא
ביים ואני הבאתי לו קפה". נזכר בנג'מין.
ב-11 השנים שעברו מאז, השתנו פני
הדברים. רוס אימנם עדיין מביים, אבל
בנג'מין כבר אינו מביא לו קפה. ישנו
מלצר המשרת את שניהם.

תדריר

תל-אביב

★ ★ פלור (תכלת, ישראל) — מבט
בעולם עגום של אנשים בודדים שהציר-
ניות של חנוך לוין, התסריטאי, מושכת
לכיוון אחד והרגישות של הבמאי דן וולמן
— לכיוון מנוגד. יצירה לא בשלה, אבל
רבתי-עניין.

★ לא ביום ולא בלילה (סטודיו,
ישראל) — מישחקם של זלמן קינג ומרים
ברנשטיין-יכנה מצילים את מחזהו של אבי-
רהם רז מהפוך לעוד מלודרמה מסוכרת
שרבות כמוה בקולנוע.

ירושלים

★ ★ האירגון (הבירה, ארצות-הברית)
— סרג'נט טיבס (סידני פואטייה) רוכב
שוב בפחות טוב שבשלושה.

חיפה

★ סלומוניקו (אורה, ישראל) —
נסיון להביע הווי חיים של העדה הסלור-
ניקאית בישראל והשינויים האנושיים ה-
מתחוללים בחברה הישראלית, שאינו ער-
בר את רמת ההצחקות ההמוניות בערבי
בידור ישראליים אופייניים.

עליזה מוזרחי

במוכנסיים

שוד הטלפונים הגדול (הוד,
תל-אביב, ישראל) — מי שזוכר
את בית-המשועים של עליזה
מוזרחי, את הריצות הקדחתניות, הרעש הבלתי-פוסק —
יודע בדיוק למה לצפות בסרטו החדש של מנחם גולן,
הרבה תקריות, הרבה התרגשות של השחקנים על הבד,
אבל זו לא קומדיה הגיונית וזו לא קומדיה מטורפת, זו
קומדיה במסורת של ערבי-הבידור הישראליים למיניהם: כ-
כל מיני בדרנים חביבים על הקהל מופיעים, בזה אחר זה,
שולפים את חוכמותיהם האופייניות, מדברים בכמה מיב-
טאים עדיניים ומפנים את מקומם לכוכב הצחוק הבא.
בדקות הראשונות נדמה שזה לא יהיה כך. כנופית
מושעים שודדת בנק בראשון-לציון, ופקיד מוגמם אבל גאון
מצטרף אליהם כדי ללכוד אותם. הוא מביא את הכנופיה
למישטרה — ואז נחשד בעצמו.

אלא שמרגע זה והלאה, מתחילות כל מיני תופעות
יחיד — גדי יגיל בבית-המשפט, שיקה אופיר כמרוקאי,
ישראל גוריון כאילם, ועוד כהנה וכהנה.

למרבה המזל, גדי יגיל תופס את החלק העיקרי וה-
חשוב ביותר בסרט. מאחר והיום הוא בכל זאת הברדן ה-
סימפטי והמצחיק ביותר במדינה, הרי שהקהל אינו יכול
שלא להשתעשע למראהו, יהיו מעשיו על הבד כאשר יחיו.
לכן, צוחקים הרבה — בעיקר על חשבון המישטרה ה-

נורגל

תמורת בעל

תפוס לי מרגל (מקסים, תל-
אביב, אנגליה) — הצוות, אשר
עשה בזמנו את קומדיית-הריגול
אוטלי עם טום קורטני ורומי שניידר, רוכב שוב. אלה הם
התסריטאי-במאי דיק קלמנט, המפיק יאן לה-פרנה, וה-
צלם קריסטופר צ'אליס. התוצאה הפעם משעשעת, מבררת
ונועימה לא פחות מבפעם הקודמת.

גיבורת הסיפור היא מורה צרפתייה (מרלן ז'ובר) המת-
גוררת אצל דודה, שרה-החוף הבריטי (טרבור הווארד), ומל-
מדת את זאטוטי לונדון לדבר צרפתי — ולשחק כדורגל.
יום אחד היא מתאהבת בבגרש אלמוני, נישאת לו למרות
ההסתייגות הלא-פעילה ביותר של דודה (הוא מעדיף
לשחק במכונות המישחק שבטרקלינו, במקום לדאוג לגורל
אחייוניות) ויוצאת לירח-דבש לבוקארשט.

שם, נאסר בעלה עלידי הרוסים, ובפעם הראשונה
בחייה מופיעה דמותו המיסתורית של גבר המטמין משהו
במוודותיה.

אחר-כך, כשהיא שבה ללונדון, מנסה הגבר המיסתורי
להחזיר לעצמו את המטמון. לעומתו, עסוקה הגיבורה ב-
חיפושים אחרי מרגל שמן וחשוב, שאותו אפשר יהיה לתת
לרוסים, תמורת הבעל הכלוא.

פרטים נוספים אין טעם לגלות, אבל צריך לציין את
חוש הקצב הנאה שבסרט, את ההומור הבריטי שבא לידי
ביטוי בחזדמנויות רבות, ואת האהבה הבולטת שיש ל-
קלמנט ולחבריו לעצם אומנות הקולנוע.

בוס-הכנסה

על ביצים

ברווז שווה מיליון (חן, תל-
אביב, ארצות-הברית) — אפילו
בקני-המידה של אולטס
דיסני, שאינם המתוחכמים ביותר, זו קומדיה עלובה למדי.
מעשה במדען דלפון, החוקר התנהגות של חיות ונתקל
בברווז מטומטם באופן מיוחד, שניחן בתכונה יוצאת-דופן:
לאחר שהוא טועם מן הרפרפת שהכינה אשתו של המדען,
וזוכה במת קרינה רדיואקטיבית קטנה — הוא מתחיל
להטיל ביצים מזהב.

כל מה שבא לאחר מכן, ניראה כמאמץ עילאי של כל
יוצרי הסרט לספק אך ורק את הצפוי והפחות מפתיע.
פקיד של מס-הכנסה שדוחף את אפו לענייני ביצים, הממ-
שלה האמריקאית שנועקת למקורות זהב בלתי-צפויים,
האשה הפתיוה (ופתיה) טבעית כזאת באמת לא נראתה
מזמן על הבד) שקונה לעצמה כל הזמן כובעים ושמלות,
והילד שאוהב את ברווז-הפלא משום שהוא ברווז ולא בגול
הפלא (אח, כמה שזה אנושי).

רק לקראת הסוף, כאשר מגיע הסרט, אחרי הרבה
חוכמות פושרות לרדיפה המסורתית שחייבת לסיים כל
קומדיה אמריקאית — הוא מתעורר קצת לחיים. עד ל-
סצינת-השיא, שמהווה דוגמה לא רעה של התעללות בנוער,
במסווה של קומדיה בידורית.
כל מיני דמויות-מישנה מוכרות מסרטים אחרים, כמו

יגיל וכץ: תופס את העיקר

שלומיאליה ורודת הכבוד, ועל התחפושות הרבות של
גדי. הילדים בוודאי נהנים, אם לשפוט לפי מה שנשמע
באולם בזמן ההצגה. ההורים, שיצטרכו להסביר אחר-כך
לילדים אלה מה בדיוק התרחש בסרט ולמה, יהנו כנראה
הצת פחות.

דאגלס וז'ובר: הטבור שבסנטר

קירק דאגלס משוחרר, חופשי וחביב מאוד. הוא תוקע
ידו בחיבה רבה לתוך טבורה של נערה, וזו משיבה, "יש
לך אחד משלך" כשהיא מניחה את אצבעה בתוך גומת
הסנטר מפורסמת, שהיתה כבר לסמל המסחרי של דאגלס.

מרלן ז'ובר מתחבלת, מתרגזת ומנסה לרגל בחינניות
רבה. טרבור הווארד וטום קורטני, מוסיפים גם הם מכיש-
רוגם לסרט בלתי-מחייב, ומבדר במרבית שלביו.

ג'ונס: בוא, ברווז רדיו-אקטיבי!

ג'יימס גרגורי, אדוארד אנדריוז או ג'ק קרושן, חולפות ב-
מהירות על הבד. כל אחד עושה מיספר העוויות, במסגרת
החאלטורה שלו, ונעלם.

אשר לשחקנים הראשיים — דין ג'ונס ניראה נבזך
ונדהם במשך רוב הזמן, מה שרק טבעי, בהתחשב במצב
אליו הוא נקלע. סנדי דונקו, כרעייתו, משתדלת כמיטב
יכולתה לגלם את ג'ולי אנדריוז שאיבדה את עשתונותיה.

...גם בגשם דלילה

laila

„באור ורשבסקי“

ידיד

SCHAUB-LORENZ

מחלקה מיוחדת
לשרות ולמכירה
לעולים חדשים
פטורים ממס.
הסוכן הבלעדי
לישראל:
כנורי בע"מ
ת.א. רח. פרץ 4

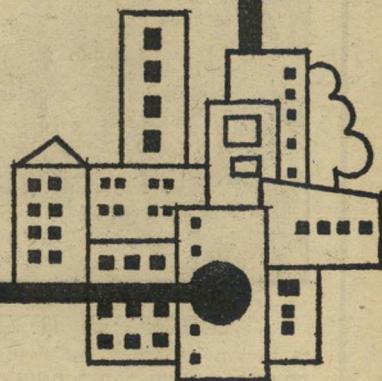
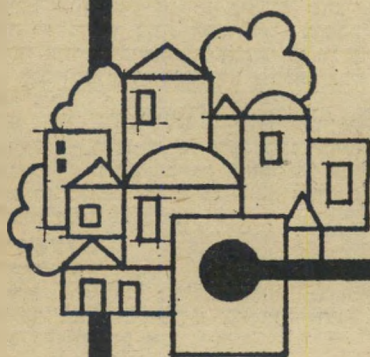
מרכז עדשות מגע

„גרונובסקי — אישון לנח“
CONTACT LENS
CENTER

תל-אביב, רח' שניאור 7,
טל: 50220 — 58046
שעות קבלה 9—17
נשמח לשלוח חוברת הסברה
לפי בקשה.

דחף

הקו הבטוח בין שתי נקודות אז

המחלקה ליחסי ציבור

רחל מרחלת על כל העולם

הרומן של מישה אשרוב

אשרוב (בהצגת "ליל העצמאות של מר ישראל שפי") —

לפני כמה חודשים, רמזתי לכם על המשבר המתחולל בין שני בני הזוג הידועים.

לא נתייחס לכם אז שמות, כי נראה היה שהוא יחלוף.

אולם עכשיו, נראה כי הגיעו מים עד נפש, והסיכויים כי השלוש יחזור לשרור בין דליה פרידלנדר ומישה אשרוב — נראים קלושים.

זמן רב נשמר הדבר בסוד. דליה ומישה גרים בקומה השנייה של בית משותף בתל-אביב, כשבקומה מתחתיה גרה אמה, ובקומת הקרקע הוריו של מישה, ובסטודיו שעל הגג נהגו השניים לערוך את החזרות שלהם.

בתוך הבית הגדול הזה, נשמר הסוד ימים הרבה.

אולם עכשיו, הגיעו הדברים עד כדי כך, שדליה לא יכלה לשאת יותר להישאר כאן, והיתה מוכרחה לברוח קצת.

למעשה, היא היתה צריכה להפסיק את הופעתה בלהיט העונה, בוטיק השקרים, רק לימים מספר, כדי להשתתף בפסטיבל הסרטים הישראלי בלוס-אנג'לס, ככוכבת הסרט לא ביום ולא בלילה.

אבל בגלל המצב בבית היא לקחה, בי שלב זה, חופשה של חודש שלם.

בינתיים.

זו תהיה חופשה יקרה ביותר, בגלל וי-

תורה על תפקידה בבוטיק, לאחר הופעה רצופה של עשרה חודשים, היא תפסיד רבבות ל"י. אבל הכסף, הפעם, באמת לא חשוב. כי הפעם מונח על המאזניים גורל נישואיה למישה.

מישה מנהל — כבר לא מהיום — רומן עם שחקנית מסויימת, שהופיעה איתו בהצגת ליל העצמאות של מר ישראל שפי. ומה שפגע בדליה במיוחד, היתה ה' עובדה שמישה לא הסתיר את הרומן,

— ופרידלנדר

הופיע עם ידידתו בכל מקומות המיפגש המשותפים שלו ושל דליה, העמיד את דליה במצב בלתי-נסבל.

למרות זאת, המשיך מישה בן ה-46 — אב לבת (מאשתו הראשונה, ממנה התגרש) שנישאה זה עתה — לדאוג לדליה בחי-33 כאילו היתה בתו, המשיך לטפל בענייני עבודתה כמו תמיד.

אבל זה לחוד וזה לחוד, ודליה נסעה עתה לחפוס קצת פרספקטיבה ולחשוב בלי לחץ.

וכשתחזור, נראה מה יהיה גורל המשבר בבוטיק השקרים.

לא דובים ולא רני

עופרים והירש (בהגיעם לישראל)

היה להד"ס.

"הוא רק הסוכן שלי, ואין בינינו שום רומן," נאנחה אסתר, בחדרה במלון היל-טון התל-אביבי.

"אני רק הסוכן שלה," נאנח רני, "זה לא ברווז עיתונאי — זה פיל עיתונאי!" שלא יהיו לכם צרות גדולות יותר, ילדים.

"שטויות," אמר חיים סבאן, אמר-גנה הישראלי.

"שטויות," אמר רן הירש, הסוכן שלה באירופה.

"שטויות," אמרה אסתר עופרים בי-עצמה, ברגע שהגיעה לביקורה הקצר בארץ. טוב, שיהיה שטויות. כששלושה עמודי חשמל אומרים לך שאתה שיכור — כנראה שהם יודעים על מה הם מדברים.

ועל מה הם מדברים? על הכותרות להן זכו העופרית ורני ברחבי אירופה, זמן קצר לפני שהגיעו לארץ.

"אני אוהבת אותו. שנינו מרגישים שאנו שייכים זה לזה." הצהרה זו, מפיה כביכול של אסתר, לכיוונו כביכול של רני, הרעידה את לבבות מעריציה של העופרית ברחבי היבשת.

הסיפורים הנרגשים, שהגיעו גם לישראל, ידעו לספר במלוא ה-פרטים כיצד פרח ונו-לד הרומן בין רני, איש-עסקים ישראלי בן 27, המתגורר כיום בלונדון, לבין אסתר בת ה-33.

מיליוני אוהביה של אסתר יכלו לנשום לרווחה — סוף-סוף

נחלצה מבדידותה. מה גם, שבדיוק באותו זמן התפרסמה הידיעה על נישואיו הק-רובים של האקס של אסתר, אבי ער-פריס, לצלמת גרמניה בשם ביאטה ויקרט. (העולם הזה 1810). כך שהכל היה טוב ויפה, ובא על מקומו בשלום. הצרה היחידה היתה, שכל הסיפור

כל אדם ובר'חותיו

כואב לי הלב, לראות מה שקורה במשך פחה הזאת.

רק אתמול, היתה זו משפחה. מאושרת. שלמה, עשירה.

אבל מאז שאבי המשפחה, גיורא גודיק, ברח מהארץ — התפרקה התבילה.

השמועה האחרונה ממנו סיפרה, שאל-מונים הכניסו לו מכות-רצח. במקום מיס-לטו בוונצואלה, והוא נאלץ לשכב כמה ימים בבית-חולים.

אבל זה באמת שטויות. זה רק הבריאות. לעומת זאת, אינני חושבת שהוא היה רווח נחת מפעילותם של ילדיו, פה בארץ. בנה, זאביק, שהשתחרר מהסדיר, מב-לה את עיתותיו הפנויות בריצת-קבע בי-מאורת העין השלישית.

שם, כמובן, נמצאת גם אחותו של זאביק — עידית גודיק, שהיא ובעלה מישה הם מיוזמי המועדון.

ומי שראה לאחרונה את עידית, יתקשה קצת לזהות בה את היפהפייה הזוהרת ש-היתה עד לפני זמן קצר.

כאילו איוה ענן אביך כיסה אותה, ומחק את זוהרת. ענן עצוב מאוד.

גודיק

בן הרמטכ"ל מתחתן

לא הרמטכ"ל השוטף. אחד היסטוריו-בנו של רב-אלוף (מיל.) מרדכי מקלף, כיום הבוס של המועצה לשיווק פרי-הדר.

לחתן, הדומה מאוד לאביו, קוראים אמיר.

הכלה, שגמרה צבא לפני שנה, אור-נה, היא בתם של עיתונאית מעריב עדה כהן, והיועץ לענייני חקלאות בי-שגרירות ישראל בוואשינגטון גדעון כהן.

בן הרמטכ"ל ובת היועץ התחילו את הרומן שלהם לפני ארבע שנים, ולאחר התייעצויות מטכ"ליות החליטו להתחתן בחודש הבא.

הורי הכלה הגיעו ארצה כבר בשבוע שעבר, לקראת מה שעומדת להיות אחת החתונות הצמרניות ביותר במדינה.

**וגרם
זעזוע
לצופות
שגילו
את הרוצח
יושב לידן**

**כתב
„העולם
הזה”
התחפש
לגיבור
הסרט**

הייתי תפוז מכני

תליפה
תגובות הקהל היו שור-
נות: מצחוק — ועד
מבוכה והפתעה (למטה) כאשר הסתער
אלכס על חתיכה שיצאה מאולם הקולנוע.

שעשוע
אלכס הישראלי לא הצ-
ליח להבהיל את המל-
צריט סימונה, ואת האלמונית (למטה).

כתב העולם הזה ריצ'רד שידלו מחזופש
כאלכס, הרוצח הסאדיסטי מתפוז מכני.
להעתק מושלם. למעלה: התפוז המקורי.

התפוזים, התפוזים

דמיון הכתב לכוכב, והתלבשות, הפכה אותו

שידלו, הדומה דמיון מפתיע לשח-
קן מלקום מקראול. זה דיווחו של
הכתב עי הרפתקאותו החקראית:
האורות באולם נדלקו. קמתי ממקומי.
הורדתי את משקפי השמש שהסתירו את
עיני המאופרת, וחבשתי את הכובע.
האשה שלשמאלי תקעה בי מבט מזועזע.
היא היתה עדיין תחת השפעתו של הסרט.
הרבצתי לעברה חיוך של אלכס. פיה נפער
לצעקה. אך היא הצליחה לעצור בעדה בי
רגע האחרון.
„אתה לא השחקן?” שאלה באנגלית,
מחייכת ונפחדת כאחד.
במקום תשובה, הנפתי את המקל. עתה,
נפלטה הצעקה מפיה.

כי תגובתו של אורח מן הישוב,
המגלה לפתע כי נפרץ קיר-המגן בין
הזוועות שראה זה עתה בסרט — לבין
המציאות? כי הרוצח הדמיוני שעל המסך
— הוא בעצם בשר-ודם, היושב לידו באור
לם הקולנוע, ומחפש את קורבנו הבא?
חווייה מצמררת זו עברה השבוע על
מבקרי — ובעיקר מבקרות — הסרט
התפוז המיכני בקולנוע פאר התל-אביבי,
כאשר גילו, בתום הסרט, כי אלכס, הגיבור
הסאדיסטי של הסרט, יושב באולם. מקלו
היה בידו, וכל האינסטינקטים החייתיים
שלו היו חרוטים בפרצופו האכזר.
התפוז המיכני מתוצרת הארץ
היה כתב „העולם הזה” ריצ'רד

אדיש צעיר קריר זה נשאר אדיש מול התקפתו הפראית של פסאודו־אלכס, כשרק אגרופיו מוכנים לפעולה, למקרה שההתקפה אכן תתגלה כרצינית.

בהפתעה מבוהלת מגיבות שתי צעירות אלה, שנפגשו, ברגע צאתן מהסרט, פנים־אל־פנים עם הרוצח המפחיד, שהשאירוהו על המסך.

מבוהלות

רגע מסוכן

צופה סקרן החליט למדוד את מידת אמינותו של היצור המשונה, שירד מהמסך הרחב אל המידוכה הצרה. רק הנפת מקל נמרצת, מלווה בהבעה מתאימה, הרתיעו את הצופה מכוונותיו.

מספר אמיצים ניסו להתגרות בו: "נו, נראה אותך נוגע בו." המקל הונף, כשמאחוריו החיוך הנוראי. האמיצים נסוגו. לאט לאט התפזר הקהל. רק קבוצה קטנה של חסידים נותרה עדיין. הורדתי את הכובע ואת המגן, וקילפתי את הריסים המלאכותיות. התפזר המיכני התפרק.

צעקתה הסבה את חשומת־ליבו של היקהל שנהר ליציאות. הכל נעצר קפואים. התחלתי להתקדם. כולם נסוגו מפני. התחלתי להרגיש מאוד לא נוח. כשראיתי את הפחד בעיני הנשים. אולם עוד פחות נוח הרגשתי, כשכמה בחורים אמיצים החליטו לבדוק את מגן האשכים שלבשתי, שלחו מכות נסיוניות לעברו. הגיע הזמן לפעולה, ללא ספק. הפעלתי את המקל, ומיד נעשה מרווח מסביבי.

צווחות

מסמרות־שיער

"ה כנראה באמת הוא." לחשה אשה צעירה ליד. "לא, זה בטח לא הוא." השיב בן־זוגה. "אבל תראה כמה שהוא דומה." דומה? בשלב זה, כבר הזדהתי לגמרי עם גיבור הסרט. נערה חמודה לפני הזדהתי עם קרובנותיו של אלכס. כשהושטתי את ידי אליה, פרצה בצווחות מסמרות־שיער. כמה גברים בעל־ירות קרבת נחל־צו לעזרתה. אך כשהרמתי מקלי, התפזרו. מחוץ לאולם, הצטופף סביבי קהל רב. מסביבי — אבל במרחק בטוח. הם ידעו שלא ייתכן שאני אלכס מהסרט. שאלכס מהסרט איננו קיים. אבל העין המאופרת. המקל. הנעלים הכבדות — עוררו בהם הרגשת אי־נוחות לא ברורה. קרבת לקבוצת צעירות. הן נפוצו לכל עבר. רק אחת מהן, האמיצה שבחבורה, נשארה על מקומה: "אתה מלקולם מק־דואל, נכון?" שאלה. לא עניתי לה. המיבטא האנגלי שלי הוא ישראלי מדי. במקום זאת, תפשתי בשערורי. תיה. זה שיכנע אותה. מיד ביקשה חתימה. אשה מבוגרת התבוננה בתמונות הסרט, שבחלון הראווה. נעמדתי מאחוריה. היא הסתובבה, וראתה את פרצופי המחייך ב־זדוניות. אנק־תפחד נתנה בגרונה. אחרי ההצגה השנייה החלטתי להפיל אמצעים דרסטיים יותר. ראשון נות יצאו מהאולם שתי צעירות. לא נתתי להן זמן למחשבה, והתנפלתי עליהן. הרושם היה כביר. השתיים נסוגו ב־בהלה וצעקות. הקהל שבא בעקבותיהן נסוג גם הוא. לפני שחזר והתאווש. חיש קל, הייתי שוב אפוף גברים וגושים תוהים. "זו פרסומת לסרט, נכון." שאל מישהו. הרמתי את מקלי. המישהו נסוג. נראה שהשתכנע שזאת לא פירסומה.

התל־אביבי, חוקף אלכס המחופש עובר־אורח מופתע, המגונן אינטסיקטיבית על אוצרותיו היקרים ביותר. לאחר רגע, התאווש כל מי שנתקל באלכס. אבל הפגישה הראשונה היתה תמיד מביכה.

על רקע מו־זענות־הפיר־סומת לסירטו המזעזע של סטנלי קובריק, על קירות קולנוע פאר

אלימות בצל האלימות

העולם הזה

הערבים טוענים:

זהו

עברין נחלט מיכאל מחפוד

הישראל

שפוצץ

את נציג המחבלים בפאריס